Elaine Lakso

306

GUST DE NECAZURI

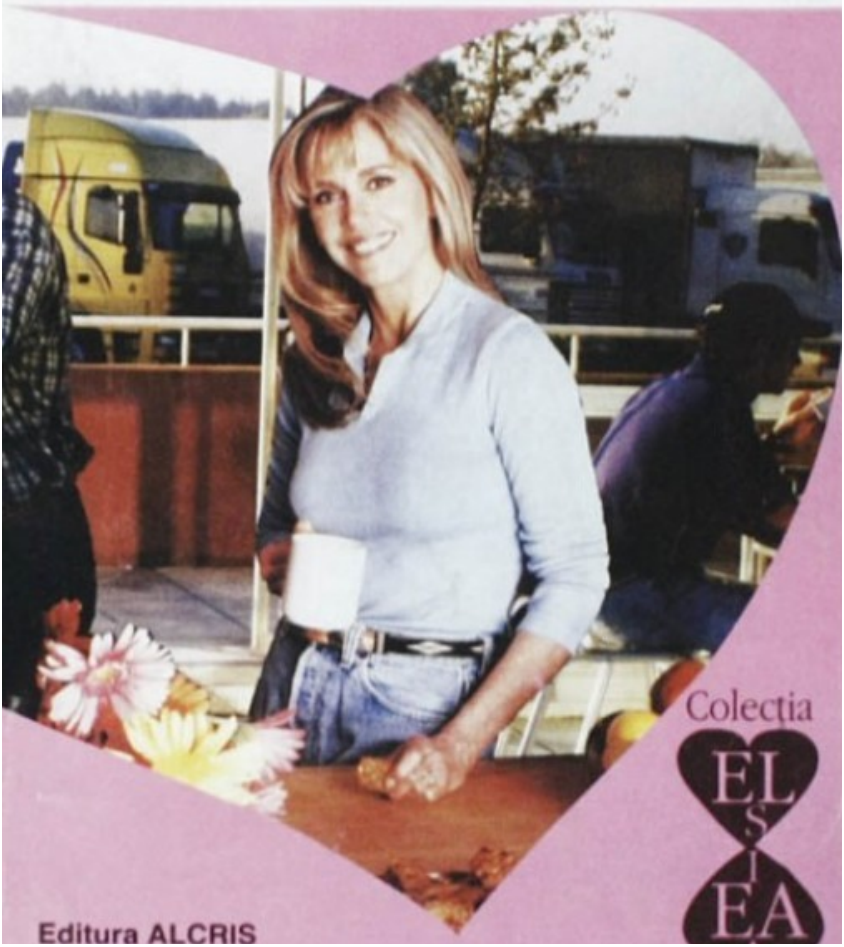

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

ELAINE LAKSO

GUST DE NECAZURI
Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Era periculos ca o flacără neprotejată...

Joshua Farrington nu avea o părere prea bună despre mâncarea sau ambianţa restaurantului Lakeview, dar patroana acestuia, Liss Harding, îi aţâţa apetitul – şi l-a provocat să intre într-o farsă nebunească! Îmbiind-o cu fragi, sărutând-o în pivniţa de vinuri, Josh a determinat-o să renoveze clădirea, să actualizeze lista de bucate – şi să se piardă în braţele lui. Dar, odată ce avea să-şi dezvăluie identitatea, o putea convinge că nu-i era duşman?

Cel mai recent roman de dragoste al lui ***Elaine Lakso*** *este delicios precum ciocolata şi îmbătător de vinul de soi ales. Josh îşi curtase aleasa în timpul unei mascarade seducătoare, însă după ce ea urma să-i descopere secretul tenebros, îl putea ierta oare pentru că îi furase inima?*

DESCRIEREA PERSONAJELOR:

JOSHUA FARRINGTON:

Era înalt, bronzat, la vreo treizeci şi cinci de ani şi cam la fel de firav ca un autocamion Mack. Avea părul şaten tuns scurt, trăsăturile cizelate şi ochii căprui intenşi. Mâinile netede şi fine, cu unghiile îngrijite, nu aveau bătături sau urme de murdărie.

Purta o cămaşă albă apretată, cravată de mătase Bordeaux şi costum trois-pièces gri, pe sub care se

observa trupul suplu şi musculos. Şi mocasini negri lustruiţi.

LISS HARDING:

Blonda cea zveltă şi atrăgătoare arăta mai aproape de şaisprezece ani decât de douăzeci şi şase, mult prea tânără şi prea firavă. Să tot fi avut un metru şi cincizeci şi cinci, şi nu depăşea patruzeci şi cinci de kilograme. Avea ochii albaştri-cenuşii, părul blond-deschis vârât sub tichia, de bucătar ridicol de mare, nasul mic, în vânt.

Purta o bluză albă şi pantaloni negri de gata peste care se încinsese cu şorţul.

Surorii mele, Arlene, şi lui Alan.
Pentru totdeauna.

Capitolul unu

Dacă în seara aceea mai ieşea şi altceva pe dos, îşi spuse Liss Harding, avea să dea cu piciorul în primul lucru care-i apărea în cale. De preferinţă, în aragazul cu un temperament imposibil care nu se putea hotărî dacă să funcţioneze sau nu. Iarăşi. Singurul motiv pentru care nu-l lovise deja era acela că o dureau prea rău picioarele.

Nevoită să preia rolul de gospodină pentru că bucătarul ei şef, Anthony, avea gripă, Liss oftă exasperată în timp ce amesteca grăbită lapte într-o porţie de sos de brânză. Sosul începuse să se coaguleze, pentru că plita de sub cratiţă abia dacă emana destulă căldură ca să topească gheaţa. Auzind un zgomot în spatele ei, aruncă o privire peste umăr. Cumnatul său, Rob, care juca rolul de *maître d*, bolnav şi el de gripă, intră ţanţoş în bucătăria

plină de arome, cu o expresie aiurită pe chip.

Liss îşi adună puterile.

— Mi-e frică să întreb, dar am s-o fac oricum. Ce s-a mai întâmplat?

Rob îi adresă un zâmbet suspect de vesel:

— Nimic care să-ţi spargă timpanele. Sau, cel puţin, care să nu poată fi lecuit de o chelneriţă cu experienţă sau două.

Liss se gândi la fata inimoasă, deşi cam repezită, pe care tocmai o angajase.

— Mary Lee?

— Mary Lee, confirmă Rob.

Oftă resemnată:

— Acum ce-a mai făcut?

Rob o privi cum amesteca unt într-un castron cu piure de cartofi.

— A fost cât pe ce să verse o salatieră plină în poala primarului.

— Ăsta pare un motiv de sărbătorire, nu de îngrijorare.

Rob luă un tel şi începu să bată sosul de brânză.

— Şi eu mi-am spus la fel. Până a încercat să toarne apă în pahare şi când colo a făcut fleaşcă faţa de masă.

— Doamne, îşi potrivi Liss tichia de bucătar mai mare cu două numere care-i tot cădea pe frunte. Şi ce-ai făcut?

— Ce mi-ai spus tu să fac când se întâmplă boroboaţe. Mi-am prezentat scuzele cu cea mai mare convingere şi i-am spus primarului că el şi soţia lui mănâncă astă seară din partea firmei. Mary Lee face des pozne din astea?

— Destul de des, răspunse Liss, gândindu-se câte mese pe gratis oferise în ultima săptămână.

Aruncând o privire spre plita călduţă de sub cratiţă, Rob se încruntă.

— Ce-are drăcia asta? Credeam că tocmai ai reparat-o.

Liss scoase din cuptor doi cartofi copţi, înveliţi în ţiplă.

— Am reparat-o. Numai că n-are chef să rămână aşa. Nu trebuia să fii în sala de mese?

— Merge încet. Îmi ţine locul Annie. Ştii, ai scoate un profit mult mai mare dacă n-ar trebui să faci mereu cinste, deoarece clienţii trebuie să se ferească de apa rece ca gheaţa. De ce nu te scuteşti de toată mizeria asta, angajând o ospătăriţă cu vechime?

— Fiindcă nu i-aş putea plăti cât merită. Şi pentru că Mary Lee încearcă să economisească bani pentru colegiu. Până la urmă, o să prindă mişcarea.

Rob clătină din cap:

— Eşti prea bună la inimă ca să-ţi fie bine în viaţă.

Ridicând din umeri, Liss începu să aranjeze feliile de mere ale garniturii pe alte două farfurii. În mod normal, folosea pătrunjel, dar furnizorul ei nu venise în după-amiaza aceea.

— Trebuie să-i dea cineva şi ei de lucru.

Rob înhăţă o bucată de măr şi muşcă din ea.

— Ray n-ar fi făcut-o.

Cu gândul la răposatul ei soţ, Liss replică:

— Ba ar fi făcut-o.

Poate că ar fi fost necesară puţină muncă de lămurire din partea ei, dar l-ar fi convins până la urmă.

Se întrerupseră amândoi din vorbă, când Mary Lee năvăli în bucătărie, înşfăcă nişte şerveţele de hârtie şi o zbughi din nou afară.

Rob îşi dădu ochii peste cap:

— Încă o notă de plată dusă de izbelişte. Ştii, Mary Lee arată aşa de dulce şi inocentă, încât ar trebui să te gândeşti c-o poţi folosi ca armă secretă.

Liss scrută comenzile din faţa ei:

— Contra cui?

— Contra lui Farr. A cui altuia?

Farr. Simpla menţionare a acestui nume era de ajuns pentru a-i catapulta lui Liss tensiunea sangvină prin tavan. Noul critic de restaurante al ziarului local, J.P. Farr, devenise în numai şase luni pisica neagră a tuturor localurilor din zonă, mai ales pentru că se specializase în reportaje caustice, pe care i le puteau inspira până şi cele mai mărunte accidente.

Liss întoarse o friptură pe grătar.

— După cum a mers treaba în seara asta, mă aştept să apară din clipă – clipă.

— Individul pare să aibă un al şaselea simţ pentru a se arăta când e cel mai puţin dorit, comentă Rob.

Liss pufni:

— Cred că nu e dorit niciodată, niciunde şi de nimeni.

— Într-adevăr…

Rob făcu o scurtă pauză.

— Mare păcat că nu ştim cum arată. Am citit undeva că îşi păstrează anonimatul, pentru a putea critica restaurantele în linişte, fără a se repezi toţi să-l slugărească de cum intră.

Liss unse friptura cu sos teriyaki.

— Îţi arde de glumă? Mult mai probabil e să insiste asupra anonimatului ca să nu fie împuşcat de un patron nervos căruia i-a făcut cronică proastă. Sau, şi mai bine – otrăvit.

— Înţeleg că ai văzut articolul de săptămâna trecută despre Firestone.

Liss îşi încreţi nasul:

— N-a fost nevoie. Martha Grey m-a sunat imediat ce a apărut ziarul. O oră încheiată mi-a plâns în telefon.

— Calificativul de o singură furculiţă n-o să le facă

niciun pustiu de bine. Crezi că vor da faliment?

— Dacă trag oblonul, vom şti cu toţii cine-i de vină, se întoarse Liss să toace ceapa cu un satâr uriaş, teribil de ascuţit, imaginându-şi că sub tăiş se afla gâtul lui J.P. Farr. Tare mi-ar mai plăcea să mă întâlnesc faţă în faţă cu el şi să-i spun verde ce părere îmi face, adăugă, ciopârţind cu savoare căpăţâna de ceapă.

— Atâta vreme cât n-o să se apropie de noi în seara asta, replică Rob, pornind înapoi spre sala de mese. Altfel, vom ajunge cu toţii pe stradă, căutându-ne de lucru.

* * *

Pe o scară cu cinci trepte, conchise Joshua Farrington, Restaurantul Lakeview ar fi ocupat locul doi, chiar şi acest calificativ fiind generos. Clătină din cap, în timp ce studia interiorul spaţios al restaurantului, iluminat – greşit, după opinia lui – cu lămpi puternice, dezavantajoase, care-i făceau până şi pe clienţii cei mai sănătoşi la înfăţişare să pară că aveau o tentă verzuie.

Nu se putea spune că Lakeview era un local prost. Numai că se distigna printr-o binecuvântată banalitate. Vârând în buzunar pixul şi carneţelul, Josh îşi luă furculiţa şi scormoni prin salata verde cu castraveţi şi roşii, vizibil lipsit de entuziasm.

Când venise să inspecteze Restaurantul Lakeview, avusese mari speranţe – cu toată sinceritatea. Până acum, însă, nu-l impresionase nici mâncarea, nici serviciul şi nici ambianţa, aceasta din urmă fiind virtualmente inexistentă. Văzuse la New York staţii de metrou cu mai multă personalitate.

Cel puţin acest aspect îl surprinsese. Clădirea în sine era o bijuterie – o vilă victoriană de la începutul secolului, într-o stare rezonabil de bună, construită exact pe malul

Lacului Seneca. O clădire cu o graţie maiestuoasă, printre puţinele care aveau asemenea trăsături arhitectonice distinctive în acea parte din nordul statului New York, deţinea nişte posibilităţi fantastice – pe care proprietarul le scăpase din vedere.

Toate micile accente care scoteau în evidenţă un restaurant, după părerea lui, fuseseră ignorate şi ele. Deşi bănuia că localul Lakeview se străduia să fie elegant, şerveţelele erau din hârtie, deşi de o calitate decentă. Feţele de masă erau din pânză dar, oroare a ororilor, fuseseră acoperite cu folii groase de plexiglas. Nu se zărea nicio floare proaspăt culeasă, ba chiar niciun fel de plante. Iar de menu, ce să mai vorbească! Arăta de parcă îl concepuse un student în anul întâi la arte plastice, iar selecţia de apetitive era, cu un termen binevoitor, plictisitoare.

Scoţându-şi pe furiş carneţelul din buzunarul sacoului, Josh notă încă un comentariu, având grijă să se asigure că nu-l observa cineva. Era obligatoriu ca nimeni să nu-şi dea seama ce făcea, nici cine era. Întrucât dorea să judece ospătăriile locale după ceea ce le serveau tuturor, nu numai lui, îşi păstra anonimatul cu tot atâta vigilenţă cu cât îşi păzeau majoritatea oamenilor banii. Era în joc reputaţia lui.

Sosi desertul. Aproape abandonând orice speranţă că ar fi putut să fie ceva care să-i ridice evaluarea la respectabilul nivel de trei furculiţe, Josh gustă prăjitura cu brânză, migdale şi ciocolată, pentru a avea o surpriză mai mult decât plăcută. Compoziţia era bogată şi pufoasă, iar gustul tare al ciocolatei era completat, nu copleşit, de aroma subtilă a migdalelor.

Josh privi lung prăjitura, presărată cu amaretto şi decorată cu un mic boboc confecţionat din migdale argintate şi ciocolată albă. Spre deosebire de restul

mâncării, desertul era delicios şi dovedea un fler categoric.

Regândindu-şi cronica, Josh îşi analiză impresia de ansamblu. Cu câteva contribuţii minore, friptura bourguignon de vită ar fi putut ranscende categoria simplei vaci fierte. Dar, din păcate, atât salata cât şi supa păreau să fi fost pregătite de nişte handicapaţi culinari. Singura care salvase onoarea serii fusese prăjitura cu brânză.

Întrebându-se cum reuşiseră cei de la Lakeview să-şi procure un cofetar respectabil şi cine o fi fost acela – sau aceea – Josh împinse farfuria într-o parte.

— Nu vă place desertul, domnule?

Reţinând în mine ca pe viitor să nu-şi mai arate atât de vizibil nemulţumirea faţă de câte o masă, Josh se întoarse spre persoana care vorbise. Era chelneriţa, o tânără veselă, deşi nu deosebit de bine coordonată. Până acum, reuşise să verse apa, să scape tacâmurile pe jos şi să încurce, din câte ştia el, cel puţin două comenzi – şi nu era decât ora opt.

Josh o studie pe fata care zâmbea neliniştită. Detesta gândul de a deziluziona o persoană atât de tânără şi evident lipsită de experienţă, dar asta era situaţia. Sosise momentul pentru „Testul Farr”.

Fără a se mulţumi doar să judece mâncarea dintr-un local, Josh îi prefera să pună la încercare posibilităţile maxime ale restaurantelor în împrejurări dificile. Un restaurant excelent, confruntat cu o problemă, găsea invariabil o soluţie fezabilă, câtă vreme cele de duzină izbuteau aproape întotdeauna să înrăutăţească şi mai tare orice situaţie deja proastă.

Lui Josh îi plăcea să creeze o mică problemă, pentru a vedea cum o rezolva personalul restaurantului. Ba chiar, savura acest vicleşug. Unele dintre cele mai interesante articole ale lui fuseseră inspirate de situaţii în care pusese

intenţionat o muscă în ulei. Sau, mai relevant, în supă.

De astă dată, îl interesa să vadă cum avea să reacţioneze personalul, pe care îl bănuia de a fi bine intenţionat dar jalnic de neinstruit, în faţa unui client rău platnic. Îi adresă ospătăriţei cel mai fermecător surâs al său, încercând să nu se simtă vinovat pentru ceea ce se pregătea să-i facă încrederii ei în oameni.

— Prăjitura e bună, spuse el cu sinceritate, dar aş dori încă ceva lângă ea.

Fata se încruntă, vizibil încurcată.

— Adică, aţi dori ceva deasupra. Frişcă, de exemplu?

Ispitit să-i ceară sare şi piper, numai pentru a vedea cum răspundea la o asemenea preteţie, Josh zâmbi din nou:

— De fapt, mă gândeam mai degrabă la un cappuccino. Şi nota, de asemenea, dacă nu te superi.

— Nu avem cappuccino, răspunse ea; Josh nu se miră. Preferaţi o cafea în schimb?

— Merge şi cafeaua.

Aceasta sosi, aburindă şi delicios de savuroasă. Gândindu-se să mai adauge o jumătate de furculiţă pe lângă cele două ale calificativului, Josh o bău pe îndelete, în timp ce-l privea pe *maître d*, care nu semăna cu niciun şef de sală dintre toţi cei pe care-i văzuse vreodată. De fapt, nici nu arăta a chelner, punct. Părea hărţuit şi stânjenit, ca fratele cuiva care a fost chemat să supravegheze o petrecere de adolescente în pijama.

Aşteptând până se asigură că sala era atât de plină cu clienţi pe cât se putea într-o joi seară, Josh îi făcu semn ospătăriţei.

Apropiindu-se, cu un zâmbet, fata se uită de la cec, care stătea singuratic pe tăviţa alungită de plastic cu care i-l adusese, spre el:

— S-a întâmplat ceva?

— De fapt, da, îşi dădu Josh toată silinţa să pară jenat. Nu pot plăti.

Chelneriţa ezită:

— Vreţi să spuneţi că v-aţi uitat portofelul?

— Nu, vreau să spun că nu am bani.

— Nu face nimic, răspunse fata. Primim şi cărţi de credit.

Josh îşi folosi cel mai fermecător zâmbet:

— Mă tem că nu înţelegi. Nu am niciun ban. Şi nici cărţi de credit. Într-un cuvânt, sunt lefter.

Fata îl privi cu deznădejde vădită:

— Serios?

— Serios. Îmi pare rău. Dar asta e.

— Aha. Mă rog.

Neştiind în mod clar ce să facă, îşi muşcă buza:

— Cred c-ar fi mai bine să vorbesc cu Liss.

După doi paşi, întoarse capul spre el, brusc bănuitoare:

— N-o să plecaţi, nu-i aşa?

— Nici nu m-aş gândi, o asigură Josh.

Trecură trei minute. Aşteptându-se pe jumătate la un scandal, Josh se încordă, când de masă se apropie tânărul *maître d*, care ieşise din bucătărie.

— Domnule? îl interpelă acesta, politicos. Patroana ar dori să vă vorbească. Sunteţi bun să poftiţi până la bucătărie?

Era clar că patroana nu se putea deranja să vină până în sala de mese pentru a rezolva o problemă. Cu o impresie deloc favorabilă, Josh îşi ascunse neplăcerea în timp ce se ridica încet în picioare pentru a-l urma pe tânăr prin uşile batante din fundul sălii de mese.

Când părăsi zona sigură a localului public, avu un sentiment fugar de rău augur. Ultima oară când încercase acel şiretlic, aproape că fusese aruncat cu şuturi în dos pe

o alee din spate, de un ospătar ursuz cu bicepşii cât nişte trunchiuri de copaci. Incidentul îl costase o luxaţie la încheietura mâinii, iar pe acel restaurant anume, o cronică nu tocmai binevoitoare la capitolul „servicii”. Şi cu toate că acest şef de sală nu era la fel de înalt şi musculos ca el, Josh recunoscu un aer protector distinct în comportamentul tânărului. Putea să fie un semn rău – sau nu.

Cu mintea străbătută de viziuni în care era azvârlit afară pe uşa din dos, Josh nu era prea sigur la ce să se aştepte, când intră în bucătărie. Dar nu se aşteptase în niciun caz la femeia zveltă şi blondă, cu o ceapsă de bucătar ridicol de mare. Să tot fi avut un metru şi cincizeci şi cinci, iar dacă depăşea patruzeci şi cinci de kilograme, era gata să mănânce feliile de măr pe care se părea că ea i le pusese în farfurie.

— Liss? ridică glasul tânărul, peste sfârâitul cartofilor prăjiţi, rămânând destul de aproape de Josh pentru ca acesta să nu se simtă tocmai liniştit. El e.

Blonda cea atrăgătoare, care arăta mult prea tânără ca să fie patroana şi prea firavă pentru a-i da un picior cuiva, se întoarse către Josh, dinspre o oală care scotea aburi. În clipa când îi văzu ochii albaştri-cenuşii, Josh ştiu că, indiferent de alte considerente, Liss Harding numai proastă nu era. Şi imediat îl încercă un fior de emoţie plăcută.

Liss lăsă jos lingura pe care o ţinea în mână, sperând că nu arăta la fel de buimăcită pe cât se simţea în faţa bărbatului atrăgător şi viril pe care îl adusese Rob din sala de mese. *Ăsta* era „tipul cam trecut, ghinionist”, despre care Mary Lee spusese că nu avea cu ce plăti consumaţia?

Uitând că fata nu avea decât nouăsprezece ani, Liss se aşteptase să aibă de-a face cu un prăpădit aschilavric,

subalimentat şi cam răpciugos, trecut de optzeci de ani. Când colo, omul apărut în bucătăria ei era înalt, bronzat, la vreo treizeci şi cinci de ani şi cam la fel de firav ca un autocamion Mack.

— Înţeleg că aveţi o problemă, spuse ea, pe un ton neutru.

— Mă tem că aşa e, răspunse omul, cu un glas bine modulat, aţâţător de profund, care o făcu pe Liss să se întrebe dacă nu cumva o fi fost cine ştie ce vedetă de televiziune. După cum i-am explicat domnişoarei care m-a servit…

În timp ce-i observa părul şaten tuns scurt, trăsăturile cizelate şi ochii căprui şi intenşi, Liss îl ascultă cum îşi repeta afirmaţia că nu putea plăti masa, neavând de unde. Deşi nu era o femeie exagerat de suspicioasă, discursul lui i se păru ciudat de senin şi îndelung repetat. O fi fost vreun soi de farsă locală, gen „camera ascunsă”, a unuia dintre posturile de televiziune din zonă?

Se întoarse să scoată un coş cu cartofi prăjiţi dintr-o cuvă cu ulei încins, apoi reveni cu privirea spre el. Fără să se grăbească, îi studie pe îndelete cămaşa albă apretată, cravata de mătase Bordeaux şi costumul *trois-pièces* gri, încercând să nu observe trupul suplu şi musculos de sub haine.

— Vreţi să spuneţi că nu aveţi bani *la* dumneavoastră? îl întrebă ea; după câte presupunea, costumul şi mocasinii negri lustruiţi costau mai mult decât cheltuia ea pe haine un an de zile. Sau că nu aveţi bani, punct?

Zâmbetul lui scurt şi strălucitor nu-i risipi cu nimic bănuielile crescânde.

— În prezent, sunt falit, mărturisi el. Ştiu ce impresie vă fac. Dar hainele mi-au rămas de pe vremea când lucram la New York, înainte de a mă fi mutat în nordul statului. Le

am de ani de zile. Ce-i de calitate, durează, adăugă, pe un ton care o făcu pe Liss să conchidă că n-ar fi fost în stare să depisteze calitatea nici dacă venea la ea s-o calce pe picioare.

Ceea ce însemna că, probabil, îi privise atent bluza albă şi pantalonii negri de gata peste care se încinsese cu şorţul, ca şi mobilierul din sala de mese. În ciuda eforturilor ei cu acoperitorile de plexiglas şi reparaţiile răzleţe, toate aveau urgentă nevoie să fie înlocuite.

— Înţeleg, spuse ea; întoarse pe cealaltă parte două fleici, fără a lua în seamă modul cum i se aţintise privirea tenebroasă asupra gurii ei. Şi v-aţi dat seama că nu aveţi bani înainte, sau după ce aţi comandat cele mai scumpe specialităţi din menu?

Încercase să nu vorbească pe un ton acuzator, dar nu prea reuşi.

N-ar fi fost prima dată când un om cu mai mulţi bani în bancă decât văzuse ea toată viaţa se vădea a fi prea zgârcit ca să plătească o masă.

Necunoscutul îi adresă un zâmbet complice, care o făcu să se simtă şi mai tânără, şi mai inocentă decât ştia că arăta.

— Înainte, recunoscu el. Dacă necazul tot era inevitabil, m-am gândit că aş putea măcar să-mi scot pârleala.

Liss arcui o sprânceană:

— Interesant punct de vedere, domnule…?

— Farrington, se prezentă el, atât de prompt, încât Liss se întrebă dacă acela era numele lui adevărat. Joshua Farrington. Iar dumneavoastră sunteţi…?

Îşi şterse mâinile pe şorţ, apoi i-o întinse pe cea dreaptă:

— Liss Harding.

Farrington îi strânse mâna pe îndelete, studiindu-i

toate trăsăturile, de la părul blond-deschis vârât sub tichie, până la nasul mic, în vânt, şi gură. Apoi ochii lui o părăsiră, pentru a parcurge ibricele mari ce se încălzeau pe aragaz.

— Sunteţi bucătăreasa? o întrebă, aruncând o privire spre boneta care-i tot aluneca pe frunte.

Liss împinse la loc ceapsa prea mare pentru ea.

— Numai temporar. Bucătarul e în concediu medical. De fapt, eu sunt patroana.

Iar individul acesta era ghinionul întruchipat. Observând că avea mâinile netede şi fine, cu unghiile îngrijite, fără bătături sau urme de murdărie, Liss îşi retrase propria mână umedă, căreia Farrington întârzia să-i dea drumul.

— Dumneavoastră sunteţi patroana? repetă el, părând mirat.

— Întocmai.

Ştiind că arăta mai aproape de şaisprezece ani decât de douăzeci şi şase, Liss înălţă o sprânceană, într-o atitudine provocatoare:

— Vă surprinde?

Gura lui se arcui într-un uşor surâs:

— Puţin. Mă aşteptam ca patronul să fie bărbat.

Obişnuită să aibă de-a face cu oameni care presupuneau că numai bărbaţii pot conduce toate firmele cu excepţia saloanelor de coafură, Liss îi adresă un zâmbet dulceag:

— Viaţa e plină de surprize.

— Astă seară, da. Înţeleg că dumneavoastră mi-aţi pus în farfurie feliile de măr, ca garnitură?

Era o întrebare politicoasă dar, având în vedere că nu plătise respectivele felii de măr şi nici nu părea să aibă intenţia de a o face, lui Liss i se păru de o extremă impertinenţă.

— Da, răspunse ea, încrucişându-şi braţele pe piept.

Eu le-am pus.

— Presupun că n-aţi văzut niciodată pătrunjel.

— Ba am văzut, replică Liss cu voce calmă, deşi temperatura începea să-i crească. Numai că nu prea recent. Furnizorul meu n-a venit azi, când fusese programat. Întotdeauna sunteţi atât de obraznic?

Farrington o privi cu cea mai mare nevinovăţie:

— Găsiţi că sunt obraznic?

— Întrucât eu sunt patroana, iar dumneavoastră un client rău platnic, da. E destul de neplăcut s-o criticaţi pe bucătăreasă în faţă, dar din moment ce nu v-aţi plătit cina, aş spune că asta e curată neobrăzare.

— Consideraţi, cred, că ceea ce am făcut e reprobabil, spuse el, fără a părea câtuşi de puţin jenat de propriul său comportament aberant.

— Nu ştiu dacă e reprobabil, dar necinstit, fără îndoială. Dacă aţi fi venit la mine şi mi-aţi fi spus că vă e foame, adăugă Liss, fără a se osteni să-şi ascundă dezaprobarea, aţi fi primit de mâncare. Probabil nu felurile scumpe pe care le-aţi ales, dar cu siguranţă cât să vă săturaţi. Ia spuneţi-mi, domnule Farrington: lucraţi undeva?

— Mama mea îmi tot spune că ar fi timpul să-mi găsesc o slujbă mai bănoasă, replică el, cu un zâmbet şmecher.

Simpla idee că pe acel om nu-l puneau în mişcare decât admonestările materne era rizibilă, îşi spuse Liss.

Părea genul care consideră că legile sunt făcute pentru a fi interpretate, dacă nu chiar încălcate de-a binelea. Genul căruia îi place să forţeze lucrurile până la limită. Genul care se grăbeşte atât de tare să profite de pe urma oricărei situaţii, încât nici nu apuci să înţelegi ce s-a întâmplat.

— Regret dacă am creat o situaţie penibilă, spuse el.

— Nu *păreţi* deloc să regretaţi.

— Nu?

— Nu.

De fapt, părea chiar mulţumit. De sine însuşi şi de toată situaţia. Chiar dacă Liss nu înţelegea în ruptul capului ce motive ar fi avut.

Văzând că întârzia să-i răspundă, Farrington se aventură mai departe:

— Presupun că veţi chema poliţia, ca să mă închidă pentru furt de servicii publice?

Liss îi aruncă o privire lungă, în timp ce se gândea care ar fi fost cel mai potrivit mod de a-l face pe Joshua Farrington să-şi achite consumaţia scumpă, dându-i totodată o lecţie pe tema „cinstea e cea mai bună politică”. O lecţie despre care bănuia că întârziase cam de multişor. Pentru că, dacă îi spunea cineva că acum făcuse pentru prima dată figura, era gata să-şi mănânce boneta cu apret cu tot.

— Nu, domnule Farrington, spuse ea, cu o voce suavă. N-am să chem poliţia. Eu nu obişnuiesc să mă supăr. Ci numai să mă achit.

Aproape că a putut vedea cum i se succedau posibilităţile prin minte, în timp ce înclina capul într-o parte.

— Adică?

— Adică, domnule Farrington…

Zâmbi, când în minte îi răsări o idee:

— …Am să vă ofer o slujbă.

Capitolul doi

Se uita la ea de parcă tocmai i-ar fi propus să se căsătorească. Ceea ce însemna, îşi spuse Liss cu

amuzament crescând, că nici prin gând nu-i trecuse că i-ar fi putut oferi de lucru pentru a-şi achita datoria.

— Şi ce să fac? întrebă el, în cele din urmă. Să spăl vasele?

— Aţi văzut prea multe filme vechi la televizor, domnule Farrington, răspunse Liss, după ce-l trimise înapoi în sala de mese pe Rob, care părea îngrijorat. Pentru aşa ceva, avem maşini de spălat automate. De fapt, mă gândeam să vă cer ceva ce necesită puţin mai mult creierul.

Una dintre sprâncenele lui dese se arcui cu prudenţă:

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, un inventar al pivniţei de vinuri.

Suspiciunea lui vădită o făcu să zâmbească, în timp ce aranja salata pe două farfurii.

— Pentru că este necesar, desigur.

Farrington nu-i răspunse la zâmbet.

— Mă întreb de ce mi-aţi oferi slujba asta?

— Vă ofer de lucru, îi explică ea cu răbdare, pentru că se pare că nu aveţi. Şi fiindcă îmi datoraţi şaizeci şi cinci de solari şi şaizeci şi unu de cenţi. Fără a mai pune la socoteală şi bacşişul lui Mary Lee.

— Înţeleg.

Se apropie de ea, pentru a o întreba cu glas senzual, seducător:

— Şi ce vă face să credeţi că puteţi avea încredere în mine? Ce ştiţi dumneavoastră, s-ar putea să fiu un infractor evadat.

— Dacă aţi fi fost un infractor evadat, replică Liss rezonabil, încercând să adopte o atitudine cât mai autoritară, lucru cam greu din moment ce boneta îi aluneca iarăşi pe frunte, ultimul lucru pe care l-aţi face ar fi să mi-o spuneţi. Oricum, pivniţa are o singură uşă, de intrare şi de ieşire.

Ochii lui căprui o cutreierară alene:

— Adică?

Fără a lua în seamă strania senzaţie de mâncărime care o străbătu din creştet până-n tălpi, Liss se îndreptă cât era de înaltă şi spuse cu fermitate:

— Adică, domnule Farrington, dacă ieşiţi de-acolo cu buzunarele umflate, sau duhnind a alcool, n-aveţi decât să vă cărăbăniţi de-aici.

— Numiţi-mă Josh, îi ceru el, cu un aer imposibil de solemn. Aşa fac toţi patronii care mă angajează la minut.

Hotărâtă să păstreze un ton de afaceri, Liss înclină din cap:

— Atunci, fie, Josh. Iar pe mine mă poţi numi…

— După orele de program?

Îi zâmbi suficient de dulce pentru a-i caria măselele:

— De ce nu m-ai numit Liss şi atât, ca toată lumea?

Aproape reuşise să se convingă că-i demonstrase cine era şefa, când Josh îi adresă un surâs care-i stârni furnicături prin ceafă:

— Cum vrei tu. Liss.

Răspunsul său tărăgănat avea o sonoritate seducătoare clară. Îi aruncă o privire menită să-l pună la punct, dar clipi din ochi surprinsă când îl văzu scoţându-şi sacoul şi punându-l pe un taburet.

— Ce faci?

— Mă pregătesc să-mi plătesc datoria. *Vrei* să mă achit, nu?

Liss dădu din cap:

— Dar ce legătură are achitatul cu dezbrăcatul?

— Ăsta e singurul meu costum bun. Nu vreau să-l distrug.

Încercând să redevină măcar parţial stăpână pe situaţie, care se degrada cu viteza luminii, Liss îşi încrucişă braţele pe piept.

— Insinuezi că pivniţa mea de vinuri ar putea fi murdară?

Josh îşi descheie nasturii vestei.

— Vrei să spui că nu e?

— Nu ştiu dacă este sau nu, recunoscu ea, renunţând la orice speranţă de a purta o conversaţie normală cu el. Nu cobor acolo mai mult decât e necesar. Întotdeauna eşti atât de exasperant?

— Nu, răspunse Josh, cu un zâmbet inocent şi înnebunitor în acelaşi timp. Uneori, nu sunt decât enervant.

Liss îl putea crede cu uşurinţă.

— Oamenii care fură mă enervează, îl informă ea.

— Cred în virtuţile mărturisirii, preciză Josh.

Îl privi cum îşi scotea şi vesta.

— Ceva îmi spune că ai adesea motive serioase să faci mărturisiri.

Fără a-i confirma sau nega comentariul, ceea ce îl confirma destul de clar, Josh se rezemă de bufet, zâmbindu-i:

— Asta înseamnă că preferi să nu-ţi mai pun piciorul în prag niciodată?

— Nu.

Era destul de sigură că această reacţie o urmărise, cu micul său număr de striptease.

— Înseamnă că aş dori să fii cuminte pe viitor. Te poţi îmbrăca. E prea târziu ca să începi în seara asta.

— Dacă insişti, ridică el din umeri.

Îl privi cu severitate, în timp ce lua pe el iarăşi, încet, vesta şi sacoul.

— Insist. Şi mai insist să-mi achiţi datoria.

Rugându-se să fie cinstit şi demn de încredere, chiar dacă nu părea capabil să se cuminţească, ridică o friptură de pe grătar.

— Deci, la ce oră poţi începe mâine, Josh?

În seara următoare, Josh îşi parcă maşina lângă Restaurantul Lakeview, vârî cheile în buzunar şi se uită la ceas. Era şapte şi un sfert. La ora aceea, ar fi trebuit să-şi scrie articolul şi să-l planifice pe următorul. Şi când colo, revenise la Lakeview, pentru a-şi plăti datoria.

Al dracului să fi fost dacă ştia de ce.

În adâncul sufletului, bănuia că motivul avea de-a face mai mult cu curiozitate privitoare la Liss Harding, decât cu orice dorinţă reală de a-i inspecta mai atent restaurantul. Cu siguranţă, nu avea nicio legătură cu interesul pe care i-l trezea pivniţa ei de vinuri. Ceea ce nu însemna că şiretenia lui nu săvârşise adevărate acte de eroism pentru a le vedea pe altele.

În repetate rânduri, se prefăcuse că nu găsea toaleta, pentru a arunca o privire în beciul de vinuri al restaurantului, dar acele localuri meritaseră, în fond, un studiu aprofundat. Din Lakeview văzuse deja cu prisosinţă.

Pe de altă parte, era destul de sigur că Liss Harding ascundea mai multe decât se vedeau cu ochiul liber. Aparent drăgălaşă şi nevinovată, dar obraznică şi atotştiutoare în cele mai neaşteptate momente, îi stimulase interesul într-un mod cum de mult n-o mai făcuse nicio femeie.

Astă seară, avea o ocazie nesperată de a-şi satisface curiozitatea în legătură cu blonda cea scundă, după care urma să-şi vadă de drum. Dacă pivniţa de vinuri nu era cu nimic mai grozavă decât friptura bourguignon de vită, avea să termine în mai puţin de-o oră şi să pornească spre Dockside, pentru a lua cina şi a-şi pregăti următorul reportaj.

Totuşi, nu-i era dat ca situaţia să evolueze tocmai aşa cum prevăzuse el.

— Slavă Domnului că ai apărut, îl întâmpină în uşa din spate Liss Harding, vizibil uşurată să-l vadă. Îl luă de braţ, trăgându-l aproape cu forţa în bucătărie.

— Credeai că n-aveam să vin? o întrebă el, surprinzător de încântat că părea bucuroasă să-l vadă.

Toată ziua se gândise la femeia micuţă ca un spiriduş blond, întrebându-se cum ar fi fost să petreacă o seară întreagă cu ea. Optimismul ei caracteristic, chiar dacă nu întru totul justificat, crea un binevenit contrast cu propria lui perspectivă blazată şi cinică asupra vieţii.

— Nici nu eram sigură dacă aveai să apari sau nu, răspunse ea, conducându-l prin bucătăria ce forfotea de activitate. Nu sunt sigură nici măcar dacă ar fi cazul să mă bucur că ai venit, având în vedere felul cum te-ai comportat aseară, dar asta e. Situaţiile disperate presupun măsuri disperate.

Se opri, când îi observă obiectele din mână. Una dintre sprâncenele blonde i se repezi în sus, cu suspiciune.

— Asta ce mai e? întrebă ea, vorbind exact ca sora lui mai mică, în copilărie, când Josh îi făcea câte o farsă.

— Un buchet de trandafiri, răspunse Josh, întinzându-i-l, ca să vadă mai bine bobocii de un roşu carmin închis.

— Văd şi singură ce e. Te întrebam ce ţi-ai pus *tu* în cap. N-ar strica să nu fie o tentativă de mituire, continuă ea, cu o dezaprobare vizibilă. Pentru că, dacă încerci să apelezi la bunele mele sentimente ca să te iert de datorie, nu prea ai noroc.

— Nu încerc să te cumpăr, spuse el, încercând să se arate jignit, pentru că exact asta urmărise; o tentativă neruşinată de a o doborî de pe picioruşele ei delicate, convingând-o să-i scuze păcăleala din ajun. E un act arbitrar de bunăvoinţă.

Pentru prima oară de când o cunoştea, Liss Harding îl privi fără nicio expresie pe faţă:

— Ce spuneai că e?

— Un act arbitrar de bunăvoinţă, repetă el.

Îndemnul „practică acte arbitrare de bunăvoinţă şi acte iraţionale de frumuseţe” cunoştea mai multe variante, dar Liss nu părea să fi avut parte de niciuna dintre ele.

— De ce? întrebă ea, arătând întru totul la fel de bănuitoare pe cât se aşteptase Josh.

— Din niciun motiv. Tocmai de-asta e arbitrar.

— Dacă zici tu… Şi cu dulciurile ce e? continuă Liss, în timp ce Josh îi oferea, pe lângă trandafiri, cutia cu bomboane de ciocolată Godiva. Şi astea-s tot arbitrare?

— Nu, răspunse el, conştient la modul suprem de fiecare părticică parfumată a făpturii ei scunde. Asta sunt absolut premeditate. În semn de scuză pentru impertinenţa mea de aseară.

Cu aceeaşi expresie suspicioasă, Liss ridică florile la nas, mirosindu-le parfumul.

— Deci, înseamnă că astă seară intenţionezi să fii cuminte?

Josh zâmbi:

— N-aş spune asta.

— Într-un fel, mă aşteptam.

Găsi o vază şi o umplu cu apă. În timp ce aranja florile, îi aruncă o privire, când Josh veni lângă ea.

— Eşti un om ieşit din comun, ştiai?

— Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre tine.

Socotind că era necesară puţină conversaţie lipsită de importanţă pentru a cimenta efectul florilor şi al dulciurilor, Josh rezistă impulsului de a-i potrivi o şuviţă de păr scăpată după ureche.

— Nu eşti cam tânără ca să conduci un restaurant?

— Nu eşti cam bătrân ca să nu ai de lucru? ripostă ea, îndepărtându-se.

Josh o urmă rapid, până îi mai despărţiră doar

cincisprezece centimetri.

— Te deranjează că nu sunt angajat?

— } i se pare că m-ar deranja?

— De fapt…

Părea gata să-i dea în cap cu cel mai apropiat scaun, dacă făcea încă un singur pas. O studie, observând că avea obrajii îmbujoraţi şi coada franţuzească puţin cam strâmbă.

— Pari frântă de oboseală.

— Sunt. O discuţie cu tine e de ajuns ca să obosească pe oricine. În plus, situaţia de-aici a fost cam febrilă în ultima vreme.

„Febrilă" părea puţin spus, conchise Josh, în timp ce o privea pe Mary Lee, ospătăriţa din seara trecută, năvălind în bucătărie, pentru a înhăţa un sul de şerveţele din hârtie şi a o zbughi din nou pe uşă.

— Cum o poţi lăsa pe fata asta să se apropie de lichide fierbinţi, cu conştiinţa curată? o întrebă el.

— Nu-ţi face griji, îşi încreţi Liss nasul, într-un mod pe care Josh îl găsi neaşteptat de fermecător. N-o las niciodată să se atingă de supă sau de cafea. Oricum, cred că de data asta numai salata a căzut pe jos.

— Slavă Domnului pentru micile miracole.

— De fapt, îi putem fi recunoscătoare şi pentru cele mari.

Tonul ei îi trezi imediat bănuielile, dar când dădu s-o întrebe la ce se referea, îl întrerupse o explozie de furie în spaniolă, din partea unui bărbat scund şi îndesat care stătea în picioare lângă aragaz, cu o tichie de bucătar pe cap.

— *Madre de Dios*, pufni el, în timp ce lua furios o fleică şi aproape o trântea pe grătar. Josh se întoarse spre Liss, ridicând întrebător o sprânceană.

— Anthony nu prea e în apele lui astă seară, spuse

ea, ca şi cum ar fi fost întru totul obişnuită să lucreze cu un bucătar temperamental.

— A, făcu Josh, începând să se întrebe în ce casă de nebuni se băgase.

— Astă seară, trebuie să-ţi schimb pentru un timp însărcinarea, continuă Liss.

— În ce? întrebă Josh, aruncând din nou o privire spre bucătar. În soră de caritate?

Neintimidată de sarcasmul lui, Liss se mulţumi să-i zâmbească:

— Nu, în *maître* d'provizoriu. Lui Rob i s-a stricat maşina. A dat telefon la A.A.A., dar încă n-au venit. Mi-a spus că mai bine să nu-l aştept prea curând. Şi nu îndrăznesc să ies din bucătărie până nu-i trec dracii lui Anthony, altfel s-ar putea ca totul să se facă scrum, încheie ea, privindu-l cu speranţă.

— Rob e şeful de sală? întrebă Josh, constatând că-i era greu să-şi ia ochii de la gropiţa din obrazul ei stâng.

— Nu, e fratele soţului meu. Aseară îl înlocuia pe *maâre d*, Peter, care e bolnav de gripă.

Lui Josh nu-i veni să creadă cât de dezamăgit se simţea.

Presupusese – ba nu, sperase chiar – că nu era măritată. Ceea ce, recunoscu el, fusese o prostie. Liss Harding n-ar fi trebuit să-i trezească niciun interes romantic, din cel puţin două motive: unu, tocmai era în curs de a-i critica restaurantul, pe un ton deloc favorabil; şi, doi, în mod normal prefera brunetele înalte şi sofisticate, nu blondinele obraznice şi exagerat de optimiste.

Chiar dacă l-ar fi interesat un flirt cu Liss, lucru de care nu era deloc sigur, ar fi fost primul care recunoştea că nici nu l-ar fi lăsat să-i treacă pragul – necum pe acela al bucătăriei – dacă ar fi ştiut cine era în realitate.

— Nu sunt îmbrăcat ca să apar în public, spuse el. Credeam că urma să mă căznesc prin pivniţă.

La drept vorbind, îşi luase cămaşa albastră de lucru şi blugii pe care în mod normal îi păstra pentru munca în grădina sa de plante medicinale, pentru că păreau să corespundă poveştii lui cu „şomajul şi ghinionul” mult mai bine decât costumul *trois-pièces* de mătase.

— } în la îndemână câteva sacouri şi cravate pentru Rob, când preia funcţia, spuse Liss.

Nu părea deranjată de lipsa unui *maître d*, nici de faptul că omul căruia voia să-i încredinţeze rolul era îmbrăcat nepotrivit, ba chiar, din câte ştia ea, habar n-avea de meserie.

— Îl poţi lua pe unul dintre ele. Cu blugii, n-avem de face. Cine ştie? Poate lansăm o nouă modă a şefilor de sală. Numai ai grijă cum te porţi, că altfel Anthony o să se ia după tine cu satârul de tocat carne. Uneori, devine foarte protector.

Şi, cu un gest spre mica debara din fundul bucătăriei, se duse să scoată un tort din răcitor.

Rămas singur, Josh înjură printre dinţi, privind spre cele câteva sacouri. Ce să facă? Numai de-o muncă în care să apară în public nu avea chef. Şi încă într-un restaurant, pe deasupra! Nu puteai şti niciodată cine intra pe uşă.

Cu toate că îşi ţinea secretă identitatea de ziarist, existau totuşi destule persoane care îl cunoşteau şi îl puteau demasca fără voie.

Mai bine plătea nenorocita aia de cină şi pleca, încă de-aseară. Sau îşi ducea până la capăt planul obişnuit, prin care îi achita a doua zi proprietarului serviciile prestate.

Încercând să se gândească la o cale cât mai sigură pentru a fi dat afară din sala de mese încă înainte de a începe, Josh căută dintre sacouri şi îl alese pe cel mai ţipător – ţipător de-a binelea, după părerea lui.

Ridică haina cu carouri maro şi gri, împreună cu o cravată de culoare roşie-stridentă.

— Pe-aslea cine ţi le-a ales? Chuckles clownul?

— Nu, răspunse Liss, tăind calmă un tort cu zmeură deasupra, în opt felii egale. Răposatul meu soţ.

La toţi dracii. Josh rezistă imboldului de a se târî sub cel mai apropiat covor, chiar în timp ce asimila informaţia că nu era căsătorită, ci văduvă.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu e nevoie să te scuzi.

Cu mişcări uluitor de repezi – cel puţin pentru Josh, căruia îi plăcea să găsească pe îndetele specialităţi gourmet complicate pentru prietenii apropiaţi – Liss rase ciocolată peste tort, verifică ceva în cuptor şi aranjă garnitura din frunze de mentă peste două parfait-uri, în timp ce continuă:

— N-aveai de unde şti. Oricum, Ray era un bucătar extraordinar, însă ar fi fost primul care să recunoască faptul că în veci n-ar fi apărut pe vreo listă a eleganţei vestimentare.

Întrebându-se cum o fi fost Ray ca om şi cât timp fuseseră căsătoriţi, Josh încercă să adopte o atitudine spăsită. Totuşi, nu peste măsură, din moment ce încă mai dorea să scape de munca în sala de mese.

— N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Nu? îl privi lung Liss, cu un zâmbet şiret. Mie mi s-a părut că exact asta încercai. N-o să-ţi meargă, adăugă, în timp ce Anthony îi arunca lui Josh o privire ameninţătoare, peste umărul ei.

Josh îşi dădu toată silinţa să păstreze o expresie neutră.

— Ce n-o să-mi meargă?

— Încercarea de a mă determina să te dau pe uşă afară înainte de a începe treaba, bineînţeles, îl măsură ea

scurt cu privirea. Vrei să-ţi pui cravata roşie? Cea albastră s-ar asorta mult mai bine cu cămaşa.

Dându-şi seama că rămăsese cu cravata roşie în mână, Josh o puse la loc, pentru a o înhăţa pe cea albastră, mult mai discretă.

— Ce te face să crezi că aş încerca să fiu dat afară? o întrebă, căutând să înţeleagă cum putea arăta atât de tânără şi naivă, pe când părea totuşi să-i cunoască gândurile chiar înaintea lui însuşi.

— Recalcitranţa ta hotărâtă.

— Întotdeauna sunt recalcitrant.

Era adevărat, dar nu sută la sută. Cu toate că avea o tendinţă înnăscută de a tachina oamenii, de obicei îşi rezerva cele mai caustice tratamente pentru rude şi prieteni. Din cine ştie ce motiv, simţea o pornire deosebit de puternică de a o provoca pe Liss Harding la tot pasul, numai ca să vadă cum reacţiona.

O privi clătinând din cap resemnată:

— Cred că vom avea o seară memorabilă. Cu ajutorul tău şi al lui Mary Lee, o să scăpăm de muşterii cât ai bate din pale. Ia spune-mi, ai cât de cât idee cum să te comporţi ca *maître* de îl întrebă ea, în timp ce separa cu dexteritate gălbenuşurile dintr-o duzină de ouă.

Consimţind că nu voia s-o vadă pierzându-şi clientela, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă el nu redevenea serios, Josh îşi înnodă cravata fără a avea nevoie de oglindă şi luă din debara un sacou bleumarin.

— Cred că am idee, la modul general. Le urez bun venit oamenilor şi-i instalez la mese. Şi mă străduiesc ca toată lumea să fie mulţumită.

Şi cum anume avea s-o rezolve pe aceasta din urmă, se întrebă el, cu un bucătar şef care lucra de parcă ar fi vrut să masacreze mâncarea, nu s-o gătească, şi o chelneriţă care scăpa pe jos tot ce lua în mâini? Răspunsul

îl depăşea.

Pe tot parcursul serii, Liss nu-l scăpă un moment din ochi pe Joshua Farrington, observându-l prin ferestruica rotundă din uşa batantă a bucătăriei.

Cine Dumnezeu era? se tot întreba ea. Şi ce anume avea de ascuns? Sau, mai bine zis, ce nu voia ca ea să afle?

Îşi făcuse nodul cravatei ca un om care toată viaţa numai cu aşa ceva se ocupase, lucru mult mai grăitor decât tot ceea ce văzuse până atunci. Dar, pe de altă parte, în loc să se bucure că avea de lucru, numai că nu se rugase de ea să-l dea pe uşă afară.

Era ridicol să presupună că nu putea găsi nicăieri o slujbă, ba chiar una bine plătită. Întâmpina clienţii cu farmec şi încredere în sine însuşi şi-i repartiza competent la mese, astfel încât nicio ospătăriţă să nu fie sufocată de comenzi, în timp ce alteia îi rămâneau mese neocupate. Efectiv, părea să aibă meseria în sânge.

Sau cel puţin, se corectă ea, aşa păruse până în urmă cu vreo oră. O zărise privindu-l şi dintr-odată devenise mai inventiv cu alegerea meselor, plasând toţi oamenii cu haine deschise la culoare într-o parte a salonului, iar pe cei în culori închise, de cealaltă parte. Liss nu se îndoia că o făcuse fiindcă îşi dăduse seama că propria sa credibilitate se scufunda mai rapid decât „Titanic”-ul.

Nimeni n-ar fi putut să fie atât de exasperant fără nici cel mai mic efort, medită ea. Ba chiar, era nevoie de multă inteligenţă pentru a fi aşa de inept, reuşind totodată să pară complet nevinovat.

Joshua Farrington ascundea multe, conchise Liss. Dar probabil că printre acestea nu se ascundea şi inocenţa.

Atunci, ce naiba se întâmpla?

Oare Joshua Farrington era într-adevăr neangajat? Şi dacă da, apărea vreo problemă? Exista în trecutul lui ceva

care să anunţe pericol? făcuse ceva, pe lângă că se comporta intenţionat exasperant, care determina să şefi să stea serios pe gânduri înainte de a-l angaja?

Desigur, recunoştea Liss, majoritatea patronilor de perspectivă i-ar fi pus întrebări despre trecutul lui, spre deosebire de ea. Se strâmbă, când îşi închipui cum ar fi clătinat Ray din cap, descurajat de metodele ei de angajare.

N-or fi reprezentat o practică acceptabilă, dar lui Liss îi reuşeau bine. Avea un al şaselea simţ în relaţiile cu oamenii. Şi, mai important, o puternică dorinţă personală de a-i ajuta pe cei care căutau de lucru. N-o fi ales ea întotdeauna învingători – Dumnezeu îi era martor câte greşeli făcuse în ultimul an – dar de obicei îi recunoştea pe rataţii irecuperabili. Cei care furau sau pur şi simplu nu se deranjau să vină la muncă.

Joshua Farrington nu era un ratat.

Liss o simţea din toate fibrele fiinţei sale. Era un om inteligent. Capabil. Prezentabil. Poate cam prea răutăcios şi curios să-i testeze limitele răbdării. Însă, după standardele oricui aproape, avea nişte calităţi eminente pentru a fi angajat. Mai mult, era chiar genul de om de la care te-ai fi aşteptat să-i angajeze *el* pe alţii. Genul care prelua conducerea fără a sta un moment pe gânduri.

Şi-atunci, se întreba Liss, care era problema? Şi, mai important decât asta, cine *era* omul care crea o asemenea senzaţie în sala de mese a restaurantului ei?

Capitolul trei

Îi trezise bănuielile, îşi spunea Josh, şi singurul răspunzător era el însuşi.

Văzând că Liss îl privea din nou prin fereastra ca un

hublou a uşii batante, Josh înjură în sinea lui, pe când aşeza la masă un cuplu vârstnic, urându-le celor doi o seară minunată. Cât de minunată avea să fie, rămânea de văzut, ţinând seama că o aveau ca ospătăriţă pe Mary Lee, dar Josh se străduise din răsputeri toată seara să se asigure că măcar de data asta clienţii Restaurantului Lakeview aveau liniştea garantată.

De ce anume, nici el nu ştia. Dacă ar fi avut cât de cât minte, probabil că ar fi lăsat să se adune o coadă lungă de clienţi nervoşi, ar fi ocupat toate mesele dintr-o parte a localului, în timp ce pe cele din latura opusă le lăsa goale, şi în general s-ar fi comportat ca un om care n-are nici cea mai vagă idee cum să mulţumească pe cineva, şi cu atât mai puţin pe propriul său şef.

Aşa ceva s-ar fi potrivit cu povestea lui mult mai bine decât faptul de a fi capabil şi eficient, dar din cine ştie ce motiv nu se putea îndura s-o facă pe Liss Harding să piardă şi mai mulţi bani decât reuşise deja Mary Lee.

O învăţase chiar pe neîndemânatica ospătăriţă cum să nu mai verse totul pe unde se nimerea. Aflase, după ce Mary Lee se ciocnise de el pentru a enşpea oară, că avea dificultăţi de percepţie a distanţei pe partea stângă. Îi sugerase politicos să servească mâncarea şi să strângă vasele folosite pe dreapta, renunţând naibii la procedura standard din restaurante.

Aşa ceva nu-i stătea deloc în fire. În mod normal, nu se implica, la niciun nivel, în relaţii cu patronii sau personalul restaurantelor despre care scria. Nu-şi permitea să fie preocupat de binele lor, nici dacă dădeau sau nu faliment după ce-i erau publicate cronicile. Iar acum, într-o singură seară, încălcase cel puţin jumătate din toate regulile pe care şi le stabilise. De ce?

După ce stătu un moment pe gânduri, hotărî să pună totul pe seama unei atracţii instantanee şi inexplicabile

faţă de mica şi blonda Liss Harding, antiteza a tot ceea ce crezuse el până atunci că-l atrăgea la o femeie.

Fascinat de insolenţa ei netulburată şi, mai ales, intrigat de faptul că avusese destulă încredere pentru a-l angaja fără să ştie nimic despre el – deşi probabil că în acest moment o regreta – dedusese deja că Liss era de o generoziate fără cusur.

De pildă, Chester. S-avem pardon! Ca piccolo, puştiul ar fi fost un mecanic auto grozav. De fapt, Josh era aproape sigur că ziua lucra la un service. Sau, poate, era hoţ de maşini. Toată seara se zgâise cu un interes suspect la luxosul Chevrolet Corvette negru al lui Josh, parcat în faţa restaurantului, ca să nu-l scape din ochi.

Şi apoi, desigur, mai era şi Mary Lee.

Biata fată părea să atragă necazurile ca un magnet. Ce naiba, le căuta cu lumânarea. Cu toate că nu-i vărsase nimic pe haine, un tânăr armăsar la mare nevoie de o ajustare a atitudinii se supărase foc pe ea. Josh reuşise să-l scoată pe scandalagiu din restaurant cu minimum de tevatură, ceea ce, ştia, sporise şi mai mult curizoitatea lui Liss. Şi totuşi, nu putea să nu fie atent la Mary Lee, iar după ora închiderii n-o lăsă să plece acasă până nu se asigură că tânărul cu chef de ceartă plecase de-a binelea.

În timp ce privea luminile de poziţie ale maşinii lui Mary Lee dispărând în noapte, Liss se apropie de el.

— Asta m-a edificat, spuse ea, scuturându-şi zahărul pudră de pe mâneca bluzei negre de satin.

— Ai descoperit ceva? întrebă sec Josh.

O dojenise deja că, trecând peste recomandarea lui, îl primise pe scandalagiu în restaurant.

— Da, răspunse Liss, în timp ce reveneau înăuntru. Deşi nu ceea ce dorise, recunoscu ea în gând. Nu era de loc cuviincios însă, cu curiozitatea ei înnăscută, încercase toată seara să-l păcălească pe Josh spre a-i smulge vreo

dezvăluire. Reuşise mai mult de-o grămadă.

Jurând să nu cedeze până nu afla măcar un singur lucru despre el, îl întrebă cu un interes chipurile nepăsător:

— Presupun că n-ai avut niciodată de-a face cu legea?

În zâmbetul lui prompt se citi un amuzament pur.

— Din ce punct de vedere?

Ştiind că n-avea de gând să-i răspundă, Liss spuse:

— Înţeleg că ajutorul pe care i l-ai acordat lui Mary Lee n-a fost decât alt „act de bunăvoinţă arbitrară".

Josh ridică din umerii săi laţi:

— Mary Lee e o fată bună, chiar dacă n-are cea mai perfectă coordonare mecanică din lume. Cu siguranţă, nu merită să fie tratată ca o cârpă de şters pe jos, de toţi mitocanii care n-au auzit în viaţa lor despre eticheta din restaurante.

— Ştii ce meriţi pentru ceea ce-ai făcut în seara asta? îl întrebă Liss, în timp ce se uita să se asigure că toate zaharniţele, borcanele cu condimente, solniţele şi piperniţele, fuseseră curăţite şi umplute din nou pentru a doua zi.

— Un sărut şi/sau gratitudinea ta nemuritoare?

Hotărâtă să nu-i facă o impresie greşită numai pentru că rămăseseră singuri în bucătărie, Liss ridică sprânceana, cu severiate:

— Mă gândeam mai mult la o şansă de a te reabilita.

— Crezi că am nevoie să mă reabilitez?

— Cred că eu am nevoie de o opinie obiectivă. Şi, în afara mea, doar tu mai eşti aici.

— Aş prefera totuşi un sărut, murmură el, cu un glas senzual care-o făcu să simtă fiori pe şira spinării.

Impunându-şi să nu-i facă jocul, întrucât era deja o splendoare de bărbat şi fără încurajarea ei, Liss îl privi cu suspiciune:

— Întâmplător, încerci cumva să-mi faci curte?

Ochii lui căprui îi capturară pe ai ei, trimiţându-i un nu val de furnicături până-n vârful degetelor de la picioare.

— Ai vrea să-ţi fac curte?

Voia? se întrebă Liss. Dumnezeu îi era martor că se simţea atrasă de el, deşi nu ştia deloc cum se întâmplase, şi mai ales atât de repede. Era o senzaţie extrem de neliniştitoare. Nici nu se uitase la alt bărbat, după moartea lui Ray. Crezuse, cu toată sinceritatea, că niciodată n-avea să mai simtă acea atracţie nebunească, acel impuls inexplicabil, care îi alăturase pe ea şi Rey în ciuda tuturor deosebirilor care-i despărţeau.

Se îndreptă de spate, încercând să răspundă cu convingere:

— Încerc să nu am relaţii personale cu angajaţii mei.

Minţea. Avea relaţii mult prea strânse cu angajaţii şi o ştiau amândoi. Josh o văzuse împrumutându-i lui Mary Lee o sută de dolari, chiar în seara aceea. La vederea zâmbetului său neîncrezător, Liss se înroşi în obraji.

— Deci, spuse el, cred că n-am putea ajunge la un compromis, cu o bătaie pe umăr impersonală? întrebă el.

— Nu, n-am putea. De fapt, mă gândeam să-ţi dau voie să guşti unele din celebrele clătite flambate de la Lakeview. *Dacă* stai cuminte mai mult de douăzeci de secunde consecutiv.

Josh îşi scoase sacoul de împrumut, punându-l pe spătarul unui scaun.

— N-am ştiut că Restaurantul Lakeview oferă clătită flambate.

— Încă nu oferă. Încerc să perfecţionez reţeta.

— Asta n-ar trebui să fie sarcina bucătarului şef?

Liss se asigură că uşa din faţă era încuiată şi asigurată.

— Clătitele nu sunt tocmai stilul lui Anthony.

— Într-adevăr, îmi dau şi eu seama, confirmă Josh, desfăcându-şi nodul cravatei.

— Anthony e un bucătar bun, spuse ea, privindu-l cum îşi scotea cravata. E doar puţin cam… împrăştiat.

— Iar „împrăştierea” asta nu are efect asupra modului cum găteşte? se interesă Josh, în timp ce-şi descheia nasturele de la guler al cămăşii albastre.

Avea efect, slavă Domnului, dar Liss refuza s-o recunoască. În schimb, se uită la Josh care-şi sufleca mânecile cămăşii pe antebraţele musculoase.

— Ce faci? îl întrebă.

— Dau înapoi ce-am luat cu împrumut şi mă relaxez. Ce e, Liss? N-ai încredere în mine?

— Nu sunt sigură.

Trase adânc aer în piept, pentru a-şi alunga încordarea.

— N-ai fost arestat recent pentru escrocherie, sau aşa ceva, nu?

— Sunt demn de încredere ca soarele de pe cer, o asigură el.

Şi periculos ca flacăra de la aragaz, conchise Liss. Nu faţă de siguranţa ei fizică, ci pentru liniştea sufletească. Îşi formase un program de viaţă comod, constând din muncă, muncă şi iarăşi muncă. Joshua Farrington arăta de parcă ar fi fost gata să tulbure complet această existenţă, la cel mai mic semn.

— Deci. Ai să-l concediezi?

Cumva, în câteva secunde, scurtase până la un pas distanţa dintre ei.

Hotărâtă să-l ţină la respect, Liss rămase cu ochii pe el, în timp ce se chinuia să închidă foraibărul unei ferestre.

— Pe cine?

Mai înalt decât ea cu vreo douăzeci de centimetri, Josh întinse braţul peste capul ei, trase cârligul, apoi îşi

rezemă mâna pe perete, lângă umărul ei.

— Pe bucătarul tău cel „împrăştiat”. Anthony.

Era atât de aproape, încât Liss îi putea simţi căldura trupului, direct prin haine. Întrebându-se dacă numai în imaginaţia ei o dezbrăca din priviri de fiecare dată când credea că nu era atentă la el. Trecu pe sub braţul lui întins, spre fereastra următoare.

— Pentru ce?

— Când mă gândesc cum arunca de colo-colo mâncarea şi ustensilele în seara asta, aş zice că e un accident care pândeşte momentul.

În timp ce bloca fereastra, Liss trase aer în piept, adânc, pentru a-şi face curaj, când îl simţi pe Josh venind în spatele ei.

— Anthony e puţin cam temperamental, dar nu e periculos, nici predispus la accidente.

— Sunt convins că firma la care eşti asigurată se va bucura să audă.

— Ai lucrat în asigurări? întrebă Liss, parţial pentru a schimba subiectul şi parţial ca să afle ceva, orice, despre Josh. Era frustrată că, în pofida numeroaselor ei eforturi, încă nu ştia aproape nimic despre el. De obicei, reuşea să afle aproape toată viaţa unui nou angajat, în cel mult două ore. Uneori, doar în câteva minute. Dar, în fond, nu mai avusese de-a face niciodată cu cineva ca Joshua Farrington.

Când îi răspunse, în glas i se simţea o undă răutăcioasă:

— Nu, n-am lucrat şi nici nu lucrez în asigurări. Şi nici astronaut sau chirurg pe creier n-am fost vreodată.

Liss termină de blocat toate ferestrele şi se întoarse spre el:

— Nu ai de gând să-i spui din ce ţi-ai câştigat existenţa, aşa-i?

— Nu intenţionam s-o fac.

— Nu ţi se pare că eşti cam mare ca să te mai ţii de jocuri? îl întrebă ea, în timp ce Josh o urma prin sala de mese.

— De ce joc crezi că mă ţin?

Răsucindu-se, îl privi drept în ochi:

— De ăsta, în primul rând. Flirtezi cu mine.

Privirea lui Josh coborî spre gura ei:

— } i se pare că flirtez?

Liss rezistă imboldului de a-i privi gura în timp ce vorbea.

— Într-un cuvânt, da. Ştii, cred că încep să înţeleg de ce eşti şomer. La fel te porţi tot timpul cu femeile în subordinea cărora lucrezi?

— N-am mai avut niciodată ca şefă o femeie. Am nevoie să mă obişnuiesc cu situaţia.

— Aşa să faci.

— Mai primesc clătitele alea flambate?

— Nu numai că le primeşti… începu ea, pornind spre bucătăria goală. Poţi să te uiţi când le fac, dacă vrei.

Josh luă sacoul şi cravata, urmând-o.

— Dacă la bucătărie eşti pe jumătate la fel de distractivă ca Anthony, regret că nu mi-am adus camera video.

— Nimeni nu e la fel de distractiv ca Anthony la bucătărie, îl privi ea, în timp ce agăţa haina în cui. Dacă stai prost cu banii, cum se face că ai cameră video?

Josh se întoarse cu faţa spre ea:

— Glumeam. Nu am. Ce este, Liss? o dojeni el, într-un mod care crea pe loc o atmosferă mai intimă între ei. Nu mă crezi?

— Cum aş putea să te cred sau să nu te cred? Încă nu mi-ai spus nimic.

Hotărâtă să nu se lase manipulată de el, Liss îl studie

pe deasupra bufetului, pe când aducea un castron.

— Pot să te întreb ceva?

— Ce vrei să ştii? Cum stau cu contul în bancă?

— Nu mă interesează contul tău din bancă. Mi-am făcut deja planuri cum să obţin plata pentru poznele pe care le-ai făcut.

Scoase un tel din sertar.

— De ce eşti atât de înverşunat?

Josh arcui o sprânceană, aşezându-se pe un taburet.

— Mă găseşti înverşunat?

— Întotdeauna răspunzi la întrebări cu alte întrebări, când nu vei să dai răspunsurile?

— } i se pare că evit să-ţi răspund?

— Având în vedere că nu mi-ai răspuns încă, da.

După un moment de gândire, Josh spuse:

— Cred că sunt într-adevăr puţin cam înverşunat.

Liss adună ingredientele şi pe puse pe bufet.

— În legătură cu ceva anume? Sau doar aşa, pe viaţă în general?

O privi cu un amestec de amuzament şi prudenţă. Ştia că, dacă-i spunea prea multe despre sine însuşi, avea să ajungă pe un teren periculos, dar presupunea că avea dreptul să-l întrebe, dacă nu din alt motiv, fie şi doar fiindcă nu-i dăduse una în cap pentru inventivitatea aranjamentelor la mese din seara aceea.

Totuşi, nu putu să nu ezite, înainte de a recunoaşte:

— Dacă par înverşunat, cauza e aceea că am avut odată ceva ce însemna mult pentru mine, şi am renunţat, fără luptă, numai din comoditate.

Liss scoase o lingură dintr-un sertar.

— Şi nu mai poţi obţine înapoi acel ceva?

Josh se gândi la iubitul său restaurant pe care-l înfiinţase pornind de la zero, în Manhattan. Nu-l rodea numai faptul că i-l lăsase Moirei, ci mai ales că ea nu-l

dorise cu adevărat, ci numai ca un mod de a se răzbuna pe el. Voise să fie cea care râdea la urmă. Şi reuşise, făcând praf „La Petite Maison”, până dăduse faliment, după nici trei luni de la plecarea lui din New York.

— Nu, spuse el într-un târziu. Nu-l mai pot lua înapoi.

Nu s-ar fi putut spune că nu-şi făcea planuri de viitor. Dar nu i le putea dezvălui lui Liss. Şi nici propria lui identitate nu i-o putea divugla.

Amintindu-şi cina din seara trecută şi motivul pentru care o comandase, Liss contemplă expresia captivată şi mâinile iuţi ale lui Liss, în timp ce amesteca ingredientele pentru aluatul de clătite.

— Pari să fii în elementul tău, îi spuse, începând să înţeleagă că salvarea Restaurantului Lakeview – patisera şefă – putea fi una şi aceeaşi persoană cu cea care părea să fi încropit acel bourguignon de vită perfect mediocru pe care-l mâncase în ajun. Faci de mult timp treaba asta?

Liss ridică din umeri:

— Sunt rezonabil de competentă la bucătărie.

Dar nu urmaşe niciodată cursuri profesionale. Şi nu avea talentul înnăscut al lui Ray, decât în materie de prăjituri. Prin urmare, după moartea lui Ray fusese nevoită să simplifice lista de bucate a Restaurantului Lakeview, fiindcă atunci când bucătarul era bolnav trebuia să-i ţină ea locul.

— Ray a fost bucătarul familiei, îi explică ea, încercând să nu pară neliniştită când Josh îi veni alături. El a fost cel care dorea să deschidem un restaurant, de la bun început. Toţi prietenii noştri ne-au încurajat s-o facem, din moment ce lui Ray nu numai că-i plăcea să gătească, ci era chiar foarte talentat.

Josh o privi cum turna lichidul peste crevetele care se frigea *sauté* în unt.

— } le îţi place să găteşti

Ridică privirea spre el, cu un zâmbet cam abătut:

— De fapt, îmi place. Numai că nu-mi mai găsesc timp ca s-o fac în linişte, cu savoare. În orice caz, mă simt mult mai bine când prepar deserturi, nu mâncăruri gătite.

Motiv pentru care acum încerca un apetitiv nou. Dacă nu-i prindea şpilul, nu-l putea oferi decât în prezenţa bucătarului.

— Oare de ce am sentimentul că vrei să-mi pui o întrebare personală?

Josh o privi inocent:

— Fiindcă eşti o femeie bănuitoare?

— Orice femeie ar trebui să fie o proastă ca să nu aibă bănuieli, în compania cuiva atât de evaziv ca tine. Ce vrei să ştii?

Începu s-o ajute la tăiatul usturoiului.

— Mă întrebam doar de unde ai reţeta pentru acel bourguignon de vită pe care l-ai făcut aseară.

Îl privi îngândurată:

— De ce te interesează?

— Din simplă curiozitate, să zicem?

Îndoindu-se sincer, Liss îl privi cum tăia căţelul de usturoi, cu mişcări repezi şi sigure.

— E o variaţiune după una dintre reţetele lui Ray.

Nu adăugă că varianta lui Ray era atât de complicată, încât întotdeauna simţea că ar fi avut nevoie de o diplomă de inginer ca să o realizeze.

— Ai fi jignită dacă ţi-aş propune ceva?

Liss mai luă un vas şi îl puse pe bufet.

— Cred că depinde dacă propunerea ta are vreo legătură cu practicile mele de patroană, sau cu tehnicile culinare.

— Suspicioasă mai eşti, o mustră el. Voiam să sugerez că bourgugigon-ul de vită ar fi mai interesant dacă l-ai asezona puţin mai mult.

În primul moment, Liss fu prea surprinsă ca să răspundă ceva. Simţind că era pe punctul de a afla un lucru important despre el, indiferent dacă Josh o dorea sau nu, îl întrebă în cele din urmă:

— Ce anume ai sugera?

Josh pomeni un condiment de care nu mai auzise niciodată.

— Nu cred că am aşa ceva, răspunse ea, întrebându-se dacă i se părea, numai, că Josh se simţea dintr-odată mult mai dezinvolt în bucătăria ei. Altceva n-ar merge?

— Mi-ar fi mai uşor dacă aş şti ce anume ai.

Liss se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să studieze raftul cu condimente, în căutarea unui înlocuitor convenabil. După un moment, Josh îi dădu un borcănel:

— Ia încearcă-l pe ăsta.

— Ai lucrat la conducerea unui restaurant, nu-i aşa?

Deşi se uita la borcanul cu mirodenii, nu la el, Liss îi simţi zâmbetul la adresa ultimului ei şiretlic.

— Cred că toată lumea din New York a lucrat în câte un restaurant, cândva, spuse el. Mai ales toţi actorii. Ai fost vreodată la New York?

Conştientă că schimbase netulburat subiectul – iarăşi – Liss se întrebă dacă nu cumva o fi fost actor. Aşa, s-ar fi explicat de ce mama lui considera că trebuia să-şi găsească o „slujbă serioasă”.

— Numai o dată, răspunse ea. Era să-mi cadă pantalonii, de frică.

— Aş vrea să fi fost de faţă.

— Ca să mă încurajezi?

— Pe naiba. Ca să văd cum îţi cădeau pantalonii de frică.

Zâmbind la vederea privirii ei pârjolitoare, Josh se rezemă de teghea.

— Nu-mi pari genul de femeie care se sperie uşor.

Fără a lua în seamă intensitatea cu care inima începea să-i bată step în apropierea lui, Liss adăugă puţin lapte peste ingrediente, apoi începu să bată aluatul subţire de clătite, până deveni omogen.

— Nici nu sunt. Aveam abia zece ani, când m-au dus ai mei acolo. Cât timp ai locuit la New York?

— Destul ca să ştiu că nu voiam să mă apuce bătrâeţile acolo. Nici să-mi cresc copiii.

Interesul lui Liss se învioră din nou:

— Ai vreunul? Vreun copil, vreau să zic.

— Insistentă mai eşti, comentă el, cu o undă de amuzament în glas.

Liss lăsă să cadă o picătură de apă în tigaia încinsă, pentru a-i verifica temperatura.

— Băgăreaţă, vrei să spui.

— Şi asta. Nu cumva încerci iarăşi să mă descoşi?

Nu-şi putu stăpâni un zâmbet:

— S-ar putea. Deci, cum e? Ai copii?

— Nu. Dar tu?

— Nici eu, răspunse ea, turnând în tigaie un strat subţire de aluat. Ray şi cu mine voiam să aşteptăm cu întemeierea unei familii până după ce puneam restaurantul pe picioare.

— Când a murit? Dacă nu te superi că întreb.

Liss simţi un nod în gât, ca întotdeauna când se gândea cât de scurt fusese curmată viaţa lui Ray.

— Acum un an. Într-un accident cu barca. Era hotărât să prindă cel mai mare peşte, la Lake Trout Derby, indiferent cât de urâtă era vremea.

Iar vremea devenise foarte, foarte urâtă, din cauza unei furtuni care izbucnise pe neanunţate.

— Ray avea multe idei pentru a moderniza Restaurantul Lakeview, adăugă ea.

— Am sentimentul că şi pe tine te cam muncesc

câteva idei de modernizare.

— Serios? aruncă Liss cu abilitate clătită din tigaie pe farfurie şi turnă aluatul pentru încă una. Şi eu am aceeaşi senzaţie în ceea ce te priveşte.

— Pe mine? De ce?

— Te tot uiţi la lucruri de parcă ai vrea să le schimbi.

— Nu mi-am dat seama că eram atât de transparent, spuse el, simplu. Cred că sunt un înnoitor înnăscut.

Liss dădu din cap: „

— Şi mie îmi place să schimb şi să refac aranjamentele.

— După ce am văzut ce fel de oameni angajezi, nu mi-e greu să te cred.

— N-au nevoie decât de unele poveţe. Şi puţin instructaj.

— De-asta ai insistat să revin aici astă seară? întrebă el, pe un ton amuzat. Ca să încerci să mă schimbi? Să-mi dai câteva poveţe?

— Ei, ca să hotărăsc sub ce formă să te schimb, ar trebui să ştiu ce anume am de schimbat, nu-i aşa? Şi de vreme ce n-ai fost prea dispus să-mi spui ce fel de om eşti, cu ce te-ai ocupat sau de unde vii…

Josh nu voia să se întâmple aşa ceva. Dorea să-i abată gândurile de pe acea direcţie, dar când Liss se întoarse pe neaşteptate, cu un zâmbet obraznic pe faţă, uită cu totul de ce trebuia să păstreze distanţa. Nici măcar nu se opri să se întrebe ce făcea. Pur şi simplu, se aplecă şi o sărută.

Capitolul patru

Fu un sărut dulce, nesigur, cu gura apăsându-i-o uşurel pe a ei preţ de-un infim interval de timp, înainte ca Josh să se îndrepte la loc.

Uluită atât de fapta lui, cât şi de propria ei reacţie, zguduitoare până-n adâncul sufletului, Liss îl privi cu ochi mari, în timp ce-şi simţea trupul strigând după un contact şi mai strâns.

— Asta pentru ce a fost? reuşi ea într-un târziu să întrebe.

Ochii lui căprui îi priveau ţintă pe ai ei, lansându-i prin vene o învălmăşeală de impulsuri fierbinţi.

— Am crezut că aşa doreai. M-am înşelat?

Nu, răspunse în gând Liss, cu senzaţia că, dacă o atingea, avea să izbucnească în flăcări. El nu greşise, dar sărutul, da. Sărutul fusese complet greşit. Nu-şi putea permite să-şi complice situaţia încurcându-se pe plan romantic cu un angajat de-al ei.

Ba nu, minţea. Cu el, anume, nu credea că era cazul să se încurce. Indiferent ce anume îi ascundea, o iubită, o soţie – Doamne fereşte! – sau cine ştie ce taină sinistră din trecutul lui, exista un lucru important pe care nu i-l spunea. O ştia la fel de sigur pe cât ştia că stătea în faţa lui.

— Nu cred că ar fi înţelept să lăsăm ca relaţia dintre noi să ajungă la un nivel prea personal, spuse ea, pe jumătate dorindu-şi ca sărutul să nu fi avut loc. Iar în cealaltă jumătate, dorind să fi fost mult ai lung şi mult mai complet.

Glasul lui era scăzut:

— Şi întotdeauna faci numai ceea ce e înţelept, Liss?

— Nu întotdeauna, recunoscu ea.

Ştia că Josh nu se gândea numai la modul cum începuse să-l sărute la rândul ei, ci şi la felul în care îl angajase, aproape din stradă, fără să ştie nimic despre el.

— Dar i-ar plăcea să cred că am o mică doză de raţiune. Poate n-ar strica să ţi-o cultivi şi tu puţin, adăugă, făcând un pas grăbit înapoi, când Josh se aplecă din nou

spre ea.

Se aşteptase să încerce s-o ademenească într-o nouă îmbrăţişare, mai intimă. Dar, spre surprinderea ei, Josh se retrase.

Vârându-şi mâinile în buzunare, o studie cu o expresie pe care nu i-o putea descifra nici pe departe.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit.

— Nu m-ai jignit, îi răspunse ea, cu sinceritate. M-ai surprins. Nu-mi dădusem seama că ai asemenea sentimente pentru mine.

— Ce fel de sentimente?

Îl privi cu severitate:

— Ştii bine ce fel. Ca pentru o femeie. Credeam că te gândeşti la mine doar ca la o şefă.

În pofida tuturor flirturilor şi a tachinăriilor, efectiv nu crezuse că îl interesa. Cel puţin, nu atât de mult încât să treacă la fapte.

Zâmbetul lui lent îi tăie respiraţia.

— În momentul de faţă, ce-ar fi să mă gândesc la tine ca la o bucătăreasă? Încă mai aştept clătitele alea flambate.

Liss se întoarse spre aragaz, trăgând adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Pe soţia ta n-o deranjează că săruţi alte femei? îl întrebă, în timp ce stropea cu brandy fierbinte crevetele din tigaie.

— Nu am soţie. Nici câine, pisică, papagal sau acvariu cu peşti. Sunt un om fără obligaţii.

Făcu un pas mai aproape:

— Şi tu?

Refuzând să-l privească, în caz că nu-şi regăsise autocontrolul atât de mult pe cât ar fi trebuit, Liss înclină uşor tigaia spre flacăra aragazului, dând foc brandy-ului.

— Şi eu, ce?

Josh îşi plimbă uşurel degetul de-a lungul braţului ei, provocându-i unde de şoc prin tot organismul.

— Eşti în relaţii intime cu cineva?

Se gândi să mintă, strict din instinct de conservare, şi lăsă crevetele să ardă un moment, înainte de a răspunde:

— Nu.

Conştientă de satisfacţia şi încântarea lui, adăugă smântână, apoi răsturnă crevetele peste clătite. Le făcu sul, mai turnă deasupra smântână şi puse câteva frunze de pătrunjel ca garnitură, după care privi cu nerăbdare şi nervozitate cum Josh îi luă farfuria din mâini şi, încet, duse cu furculiţa o bucăţică la gură.

— Cum ţi se pare? îl întrebă, exasperată pe sine însăşi pentru că dorea să-i audă laudele când, la cât de puţin îl cunoştea, putea să mănânce la cină până şi hrană pentru câini, şi să-i mai şi placă.

Arătând ca şi cum ar fi avut o misiune importantă, Josh mestecă gânditor câteva clipe, apoi spuse:

— Are gust de cauciuc ars.

Liss se încruntă, fără a-i veni să-şi creadă urechilor:

— Ce-ai spus…?

Josh îşi linse furculiţa:

— Am spus că are gust de…

— Am auzit ce-ai spus!

Peste măsură de ofensată de comentariul lui, nici măcar nu se gândi la posibilele repercusiuni, când îşi smulse şorţul şi-l lovi cu el:

— Bestie.

Josh se feri de şorţ cu o graţie care o făcu să se întrebe dacă nu cumva se obişnuise de mult să fie folosit ca ţintă. Apoi, o apucă de braţ, ridicând-o în picioare, astfel încât ajunseră să stea nas în nas.

— Credeam că vrei să fiu sincer, spuse el, în timp ce Liss îl privea cu ochii dilataţi de spaimă.

Înghiţi în sec:

— Aşa e.

— Atunci?

Lingându-şi buzele uscate, Liss încercă să nu se gândească la distanţa minimă care le despărţea gurile.

— După cât m-am chinuit să le fac, puteai măcar să îmblânzeşti puţin lovitura. Nu eşti genul violent, nu-i aşa? îl întrebă, conştientă de degetele puternice care continuau să-i strângă braţul.

— Nu, atâta timp cât se aruncă în mine cu şorţuri, nu cu cuţite.

Privirea i se opri spre gura ei.

— Ce-aş putea face ca să îmblânzesc sentinţa?

Liss coborî ochii spre bărbia lui.

— Spune-mi ceva drăguţ, şi *pe urmă* abia dă-mi lovitura, dacă trebuie neapărat.

Slăbind strânsoarea mâinii, Josh se gândi la propunerea ei. Îi spusese părerea lui cinstită, într-un mod automat, la fel cum o făcea întotdeauna când scria cronica unui restaurant, pentru că niciodată nu-i trecuse prin minte să procedeze altfel.

Surprins, atât de reacţia ei indignată, cât şi de propria lui dorinţă de a nu o răni în amorul propriu, stătu un moment la îndoială, apoi spuse:

— Clătitele sunt făcute binişor. Din păcate, crevetele are un gust de cauciuc ars. Cum ţi se pare?

— Ca o cronică de-o singură furculiţă.

Grăbindu-se să ia distanţă până nu se repezea din nou la ea, Liss începu să strângă lucrurile de pe bufet.

Josh tresări smucit, surprins de remarca pe care i-o aruncase. În ciuda eforturilor lui de a o induce în eroare, ştia totuşi cine era şi îi dădea ocazia să se explice singur?

O privi în timp ce punea vasele murdare în chiuvetă, după care spuse pe cel mai neutru ton:

— Poftim?

Clătind un castron, Liss ridică privirea:

— Scuză-mă. A fost o glumă proastă. Nu mă lua în seamă. Sunt puţin cam hipersensibilă la critici. Mai ales când oamenii decernează „furculiţe”, în loc de a exprima comentarii utile.

— Îţi displace cineva care distribuie furculiţe? întrebă Josh, sperând că nu suna prea obtuz.

— Probabil nu citeşti pagina culinară a ziarului local. Mă refer la cronicile caustice ale restaurantelor, scrise de nu ştiu ce persoană încrezută, aşa-zis critică, pe nume J.P. Farr.

— Înţeleg.

Încercând să nu-i ia afirmaţiile la un nivel personal, la fel cum spera întotdeauna să-i fie acceptate criticile de către restaurantele pe care le vizita, Josh făcu o pauză.

— Nu eşti de acord cu cronicile ei?

Replica lui fusese calculată astfel încât s-o descumpănească pe Liss, ceea ce reuşi perfect.

Îl privi fără expresie:

— Ale „ei”?

— Scuză-mă, zâmbi el, chipurile nedumerit. E vorba de un bărbat?

Înhăţând un prosop, Liss se şterse pe mâini.

— Ştii, n-am nici cea mai vagă idee. Întotdeauna am presupus că e un bărbat, după răutatea agresivă cu care sunt scrise articolele. Dar presupun că s-ar putea să fie şi o femeie.

Răutate agresivă? *Aşa* îi percepea ea cronicile gândite temeinic şi formulate cu cea mai mare grijă?

Mai mult decât ofensat de aprecierea ei denigratoare, Josh se străduia să-şi ascundă iritarea din glas:

— Nu cred că acest – sau această – Farr urmăreşte să

atace pe cineva. Presupun că-şi face doar meseria.

Liss termină cu ştersul mâinilor, vizibil neconvinsă.

— Dacă zici tu… Şi, à-propos de meserii, trebuie să discutăm şi despre a ta. Mâine la ce oră poţi veni?

— Mâine nu vin, răspunse Josh, surprins de întrebarea ei.

Îi zâmbi:

— Ba cum să nu vii.

— De ce „cum să nu”? întrebă el, politicos.

La fel de politicoasă, Liss îi explică:

— Fiindcă mi-ai rămas dator pentru mica năstruşnicie pe care ai făcut-o în sala de mese.

— Ce năstruşnicie?

— Vrei să spui, care dintre ele, nu? Şi apoi, desigur, mai e şi problema sărutării furate…

— Adică mi-o taxezi şi pe aia?

— Te-ai gândit cumva c-a fost pe gratis? replică Liss, amuzându-se copios de expresia lui.

— Dacă vrei să ştii, în acele momente nu m-am gândit la nimic. Am simţit doar. Înţeleg că, după părerea ta, în seara asta am fost recalcitrant în mai multe feluri?

În timp ce vorbea, ridică mâna să-i mângâie lobul urechii stângi.

Liss se retrase cu un pas, pe când inima începea să i se caţăre în gât.

— Cred că n-ai şti cum să te porţi nici dacă ţi s-ar da o hartă rutieră. Doar nu te-aştepţi serios să cred că numai printr-o coincidenţe i-ai aşezat pe toţi cei îmbrăcaţi deschis la culoare într-o parte a salonului, iar pe cei cu haine închise, în cealaltă?

— Nu crezi în coincidenţe?

— Nu cred în multe. Inclusiv Moş Crăciun şi Moş Ene. Şi, în special, nu cred în coincidenţe când eşti tu la mijloc. De fapt, ce anume ai încercat să faci?

Josh ridică din umeri:

— Era prea multă linişte. M-am gândit să mai înveselesc atmosfera.

— Deci, de-asta l-ai aşezat pe consilierul municipal Curtis, cu noua lui soţie, la masa de lângă cea a fostei sale soţii?

— Îţi închipui că am făcut-o intenţionat?

— Ştiu că aşa a fost. Când te pregăteşti să faci o farsă, îţi apare o expresie anormal de inocentă. Şi nici să nu te gândeşti să mă mai săruţi, îl preveni ea, recunoscând privirea despre care tocmai vorbise. Altfel, voi fi nevoită să-ţi arăt cât de puţin inocentă sunt.

— Aproape că ar merita să-mi risc pielea, numai ca s-o văd, o contemplă el într-un mod care o făcu să se bucure că trecuse dincolo de tejghea. Dacă vin şi mâine, ce anume aş avea de făcut? Să servesc la mese?

— Doamne fereşte, replică ea, cu pătrundere. Numai dacă încerc să mi te mai imaginez lucrând în sala de mese, indiferent în ce calitate, mă apucă pandaliile. Mă gândeam că ai putea veni ca să-mi faci inventarul pivniţei de vinuri.

— De ce?

Lipsa lui de entuziasm o făcu să zâmbească:

— Numărul unu: fiindcă îmi eşti dator. Numărul doi: fiindcă am nevoie de inventar. Şi numărul trei…

Îi adresă un zâmbet şi mai luminos:

— Deoarece, cu talentul tău la codurile culorilor, ai demonstrat că poţi măcar să deosebeşti vinul roşu de cel alb.

Adică mai mult decât ştia oricare dintre salariaţii ei, îşi spuse Josh. O văzuse pe Mary Lee servinddu-i unui client nervos *asti spumante* în loc de şampanie, fiindcă făcea „bulbuci”.

— Mâine după-amiază sunt ocupat, spuse el acru, într-o încercare sfruntată de a o descuraja.

Arătând mai mult amuzată decât descurajată, Liss ridică din umeri:

— Atunci, vino tot seara. Nu contează când îmi faci inventarul, numai să nu rămână nefăcut. Deşi cred că ar fi bine să se facă mai devreme, nu mai târziu. Unele dintre sticle stau acolo de aproape douăzeci de ani, deci probabil a sosit timpul să fie băute.

— Douăzeci de ani? repetă Josh, cu sentimentul deprimant că îi depistase jocul, în pofida aparenţei ei neştiutoare, şi socotea că promisiunea unei vinoteci de posibilă valoare avea să-l aducă înapoi mai repede decât atrage un picnic furnicile.

— Fostul proprietar a lăsat în beci zeci de sticle, continuă ea, cu o nepăsare veselă. Un anume Tim Taylor. Ai auzit de el?

Tim Taylor, un artist local, fusese unul dintre cei mai avizi colecţionari de vinuri din regiune, înainte de a-şi abandoana toate bunurile lumeşti, pentru a se îndrepta spre un ashram din India, cu câţiva ani în urmă.

— Da, răspunse Josh, cu sentimentul unui om care tocmai a călcat în nisipuri mişcătoare. Numele mi-e cunoscut.

— Şi-atunci, ideea de a-i sorta colecţia nu te atrage deloc?

Îl atrăgea. Şi Liss de asemenea. Sinceritatea ei era atât de înviorătoare. Atât de atrăgător de obraznică şi optimistă.

— Am să mă mai gândesc, spuse el, ştiind prea bine că era condamnat să petreacă încă o seară la Lakeview.

— Cum merge inventarul? întrebă Liss, în seara următoare, când Josh iepşi în sfârşit din pivniţă, după două ore, să bea o cafea.

Fusese surprinsă să-l vadă sosind, la şapte şi câteva

minute. Efectiv, nu crezuse că avea să mai apară. După cum arăta, salutând-o acru şi coborând în hrubele beciului de vinuri cu carnetul pentru inventar în mână, bănuia că nici el nu era sigur de ce venise.

Periculos de atrăgător, în jeanşi negri şi bluză polo de aceeaşi culoare, îşi potrivi făptura zveltă pe un taburet.

— Am ajuns pe la jumătate. Şi dacă-ţi închipui că treaba asta n-o să te coste decât clătite în flăcări, adăugă el, pe un ton chipurile ameninţător, te înşeli.

— Intenţionam să te tratez cu un desert când terminai, spuse ea, decorând cu napolitane de ciocolată un tort mocca. *Dacă* eşti cumine.

Josh subtiliză de pe bufet o napolitană şi o mâncă.

— Din nou o prăjitură cu brânză, ciocolată şi amaretto?

Neştiind sigur, din tonul său indiferent, dacă o aştepta cu poftă sau cu groază – întrucât îi criticase deja atât friptura bourguigon de vită cât şi clătitele flambate cu fructe de mare – Liss îl studie un moment.

— Dacă vrei.

Glasul lui scăzu la nivelul unui tors senzual:

— Dacă ţi-aş spune ce vreau de fapt, cred că te-ai lua după mine cu tigaia.

Liss se încruntă, dezaprobatoare:

— În caz că asta înseamnă la tine să fii cuminte, ai şanse să primeşti exact desertul pe care îl meriţi.

— N-am ce să fac. De fiecare dată când te tachinez, te înroşeşti într-o nuanţă foarte interesantă, spuse el, înfulecând încă o napolitană. Mary Lee ce ai face? A îmbăiat vreun client în supă de ceapă, sau încă nu?

— Astă seară servim vichyssoise, îl informă Liss. Nu-s proastă. Deşi sunt, totuşi, disperată.

— O femeie disperată, murmură el, ridicându-se pentru a se apropia. Genul meu favorit. Şi ce-ţi doreşti cu

atâta disperare?

Liss îi propti o mână drept în mijlocul pieptului, oprindu-l:

— Pe lângă pivniţa de vinuri pusă în ordine şi un comportament civilizat din partea ta? Am nevoie de un vin special pe care să-l servesc lângă bobocul de raţă fript. La masa din fund stau doi tineri în luna de miere şi aş dori să alegi ceva care le-ar plăcea.

Josh îi cuprinse mâna cu a lui, apăsându-i-o pe pieptul său cald.

— Eşti sigură că ai încredere în mine, după cele de aseară?

— Nici în ruptul capului n-aş avea încredere în tine, replică ea, trăgându-şi mâna de sub a lui înainte de a avea timp să se gândească la musculaura sa solidă. Oricum, cred că mai rău decât aseară nu se poate. Decât dacă, desigur, alegi ceva mult mai potrivit cu o salată.

Suspiciunea ei îl făcu pe Josh să ţistuiască din limbă.

— Niciodată nu mă iau de tinerii căsătoriţi. Ăştia au nevoie de ajutorul întregii lumi. Să văd ce pot găsi.

Îi atinse intenţionat degetele cu ale lui, în timp ce lua ceaşca de cafea neagră pe care i-o oferea.

— Poate ai vrea să vii până jos, când ai timp, ca să vezi ce-am făcut.

Hotărâtă să nu răspundă tachinăriilor şi atingerilor lui insistente, Liss trase aer în piept, pentru a-şi face curaj:

— Aici atmosfera începe să se destindă. Cobor în câteva minute.

Chiar în timp ce vorbea, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-şi ia pe cineva ca însoţitor. Dumnezeu îi era martor că Rob s-ar fi oferit imediat. Îi arunca priviri pline de nemulţumire de când aflase că, după ce că-l angajase pe Joshua Farrington, îl mai şi lăsase de capul lui în pivniţa cu vinuri. De-o oră încheiată, insista zadarnic să-i dea voie

să-l conducă afară pe uşa din spate.

Spre sfârşitul programului, Liss nu mai putu amâna coborârea în pivniţă. După ce supraveghease curăţirea bucătăriei şi îşi trimisese ultimii oameni acasă, inclusiv pe Rob, cu încasările din seara respectivă, şi pe Peter, şeful de sală, care revenise la muncă dar nu arăta deloc zglobiu, Liss tocmai stingea luminile şi încuia uşile, când se întoarse în loc pentru a-l vedea pe Josh stând în încăperea întunecată din spatele ei.

— Doamne, am uitat complet de pivniţă, minţi ea, ştiind prea bine că nu coborâse pentru că nu avea încredere în el – sau în ea însăşi. M-ai aşteptat?

Josh ridică din umeri:

— A avut destule de făcut ca să nu mă plictisesc.

Zâmbetul ei fu plin de jale:

— Nu mă îndoiesc. Ultima oară când m-am uitat, arăta ca o zonă calamitată.

Cu un glas uscat ca deşertul Sahara, Josh ieşi din umbră:

— Şi cam când a fost asta?

— Mai demult decât îmi convine să recunosc. Beciurile mă umplu de draci. Atâtea pânze de păianjen… spuse ea, cu un fior.

— Păianjenii, cu tot cu pânzele lor, au fost eliminaţi, o informă Josh, desfiinţându-i orice şansă de a folosi acest pretext ca să nu coboare cu el. Şi se pare că la fel au păţit şi unele dintre vinurile cele mai alese. Întâmplător, nu cumva ai angajat un cleptoman? Lipsesc nejustificat mai multe sticle.

Liss era dezolată s-o recunoască, dar acesta era motivul pentru care fusese nevoită să-l concedieze pe predecesorul lui Mary Lee. Şi din acelaşi motiv dorise ca Josh să facă un inventar actualizat. Bănuia că cel puţin o jumătate de ladă din soiul cel mai scump dispăruse pe uşa

din dos.

Drept răspuns, îi adresă un zâmbet posomorât.

Josh dădu din cap, maliţios:

— Mă aşteptam. Eşti în stare să-i acorzi oricui o şansă, nu?

Apoi, îi întinse mâna:

— Hai să vezi ce-am făcut.

— Ar fi cazul să beau un pahar de tărie înainte de a coborî scara? întrebă ea, intrând în panică la gândul că urma să coboare în privinţă, singură cu el.

— Ai inima slabă?

Mâna lui Josh o prinse pe a ei.

„Numai în preajma ta”, răspunse Liss în gând, conştientă că se implica prea profund în relaţie, când ştia atât de puţine despre el.

— Sunt dezgustător de sănătoasă, replică ea, în timp ce mâna ei mică dispărea înghiţită de a lui. „La fel ca tine”, adăugă în sinea sa.

De fapt, probabil că amândoi erau peste măsură de excitaţi. Pentru că Josh o privea întocmai la fel cum se străduia ea, din răsputeri, să nu-l privească. De parcă ar fi vrut s-o atingă. S-o sărute. Să facă dragoste…

Liss căută cu disperare un motiv de a nu putea sta în pivniţă mai mult de trei minute. Nu găsi niciunul.

Capitolul cinci

În timp ce coborau scara, Liss se dădea de ceasul morţi să găsească un subiect inofensiv de discuţie şi gândire. Îl găsi pe treapta a cincea.

— Mă întrebam eu ce era cu ciocănelile alea, comentă, observând că Josh reparase treapta şubredă a scării de lemn.

— Nu ţi-oi fi pierzând tu vremea cu fleacuri, replică Josh, referindu-se la inscripţia de pe peretele bucătăriei care spunea NU-1 I PIERDE VREMEA CU FLEACURI, adăugând precizarea TOATE SUNT FLEACURI, dar te asigur că agentul de asigurări exact asta face. Ai noroc că niciunul dintre angajaţii tăi nu şi-a rupt gâtul pe scara asta. Procesele pot fi nişte lecţii foarte costisitoare.

Încercând să pară spăsită, Liss dădu din cap:

— Cred că, fiind avocat, nu uiţi niciodată asemenea detalii.

— Dacă eram avocat, răspunse Josh, intrând cu uşurinţă în jocul care devenea tot mai previzibil, probabil m-aş gândi să-ţi trimit o notă de plată pentru reprezentare nepotrivită. Fiindcă, dacă Tim Taylor a lăsat efectiv ceva de valoare în urma lui, toate s-au dus cu fostul său salariat. Care-i problema?

Liss se oprise lângă baza scării, ezitând.

— Eşti sigur că nu mai e niciun păianjen? se interesă ea, întrebându-se dintr-odată dacă nu cumva făcuse o gravă greşeală, pe lângă aceea de a-şi risca virtutea.

Ce ştia ea despre Joshua Farrington, la urma urmei? Nu-i arătase nici măcar o legitimaţie de Asigurări Sociale. Se prea putea nici măcar să nu-l cheme aşa. Toţi ceilalţi plecaseră. Restaurantul era încuiat peste tot. Se înnoptase. Pivniţa era locul ideal pentru tot felul de grozăvii care s-o implice.

Dacă intenţiile lui nu erau numai necavalereşti, ci chiar ucigătoare, nimeni n-avea să observe dacă Liss plecase sau nu acasă. Venise pe jos, nu cu maşina, care pe moment era mai nedemnă de încredere chiar şi decât aragazul. Nimeni nu i-ar fi găsit trupul, până în seara următoare, când un client avea să comande vin…

Probabil arăta ca o căprioară surprinsă în lumina farurilor, îşi dădu ea seama, căci atitudinea lui Josh se

schimbă într-un mod subtil.

— Ce-ai păţit, piticot? Ţi-e frică să fii singură cu mine?

— Nu mi-e frică, protestă ea, încercând să se încredinţeze că niciun om cu fapte mişeleşti umblându-i prin minte n-ar fi numit-o „piticot”. Sunt de o prudenţă explicabilă. N-ai fost arestat recent pentru crimă, nu-i aşa?

— Ai încredere-n mine.

Glasul lui scăzut îi făcu sângele să zvâcnească prin vene.

— Aici nu e nimic care să-ţi facă vreun rău.

— Pe cuvântul tău? întrebă Liss, încercând s-o dea pe glumă, fără alt rezultat decât a-şi exprima toată panica pe care o simţea.

— Jur solemn, zâmbi el, înlăturându-i o şuviţă de păr rebelă de pe obraz. Nu ţi se va întâmpla nimic împotriva voinţei tale.

Ceea ce acoperea o mulţime de posibilităţi, conchise Liss, gândindu-se ce simţea pentru el în acel moment. Nu părea să conteze că nu ştia practic nimic despre viaţa lui. Îl plăcea. Şi dorea să-l cunoască mai bine. Mult mai bine.

Hotărâtă să iasă din pivniţă înainte ca Josh să descopere acest lucru şi să procedeze în consecinţă, zâmbi veselă:

— Deci. Ai descoperit de ce am nevoie?

Dându-şi seama cum sunau aceste cuvinte, mai ales după remarca lui, adăugă cu întârziere:

— În materie de vin, vreau să spun.

Cu o expresie imposibil de nevinovată, ţinând seama de ceea ce, probabil, îi trecea prin minte, Josh dădu din cap:

— Dacă tot mă-ntrebi, da. Ia loc, îi indică el treapta recent măturată, şi dă-mi voie să-ţi arăt ce-am rezolvat. Pentru început…

Fără a fi sigură dacă o purta cu vorba sau nu, Liss se aşează cu bărbia rezemată în palmă, ascultând într-o tăcere mortificată pe când Josh îi arăta cum sortase vinurile după culori, cam la fel cum împărţise clienţii în seara trecută, punându-le pe cele roşii la stânga, iar pe cele albe la dreapta. Apoi, în timp ce se întreba dacă nu cumva ar fi fost totuşi mai bine să-l ţină la distanţă de vinotecă, Josh adăugă pe lângă nenorocire şi jignirea, explicându-i cum le rânduise în ordine alfabetică. După soi.

O privi, în aşteptare:

— Întrebări?

Nu-i venea în cap decât o singură întrebare: cum naiba se putea abţine să nu-l strângă de gât?

Ştiind că Rob urma să spună „} i-am zis eu!”, îl privi deznădăjduită.

— Asta-i tot? întrebă ea, sperând că nu făcea decât s-o tachineze, dar temându-se că nu era deloc aşa.

Nu-i venea să creadă că era atât de dezamăgită. Dar, în fond, la ce se aşteptase? Simplul fapt că în urmă cu două seri comandase unul dintre cele mai bune vinuri de pe listă nu însemna că avea cunoştinţe în materie. Ba chiar, putea să nu însemne decât că alesese acel vin tocmai fiindcă era cel mai scump.

— Nu, răspunse Josh, nu e tot. Ţi-au mai rămas câteva vinuri de desert excelente, în special sauterne. Se pare că hoţul tău de vinuri nu ştia ce e un Château d’Yquem.

Din câte-i spusese până acum, se aşteptase ca nici el să nu ştie.

Dintr-odată bănuitoare, atât pe comentariul lui nepăsător, cât şi pe expresia prea nevinovată, întrebă chipurile indiferentă:

— Dar cele roşii? Ceva demn de menţionat?

— Dacă tot mă-ntrebi, da. Hoţul nu se prea pricepea

nici la vinurile roşii italieneşti. Se pare că a luat sticlele de Montepulciano d'Abruzzo, şi le-a lăsat în pace pe cele de Vino Nobile di Montepulciano, fiind clar că nu ştia care e diferenţa.

Necunoscând nici ea diferenţa, Liss se mulţumi să-l privească în timp ce continua, înşirând virtuţile vinului Nobile di Montepulciano, care, din câte înţelegea ea, era un soi greu, cu maturizare lentă, pe când Montepulciano d'Abruzzo era mai ieftin, mai uşor şi, după părerea lui, nu deosebit de memorabil.

— E fascinant, spuse Liss, observându-i în sfârşit licărul amuzat din ochi. Dar am nevoie de ceva anume?

Chiar în timp ce întreba, se miră cum o fi învăţat Joshua Farrington atât de multe despre vinuri. Şi de unde. Şi de la cine şi dacă profesorul lui fusese bărbat. Sau femeie.

— Vrei să-mi ştii părerea? replică el. Cred că nu ţi-ar strica încă un sărut.

— Vorbesc serios, insistă Liss.

— Ce te face să crezi că eu nu sunt serios?

Oftă, exasperată.

— Te-*am întrebat* ce părere ai.

Josh se apropie:

— După părerea mea, eşti frumoasă, inteligentă şi infinit de dezirabilă.

— Mai sunt şi şefa ta, îi aminti ea, în timp ce se retrăgea cu o reaptă.

— Adică?

— Adică, singurul subiect pe care-l voi discuta cu tine în momentul de faţă este cel al vinurilor.

Se aşeză lângă ea.

— Eu nu la discuţii mă gândeam.

Liss se sili să inspire.

— Şi la ce te gândeai, mă rog?

— Tu ce crezi?

Şi îi luă mâna într-a lui.

Era clar: dăduse de necaz. Nu fiindcă Josh dorea s-o sărute din nou, cum era aproape sigură. Ci pentru că şi ea dorea acelaşi lucru.

Cu un efort, îşi trase mâna din mâna lui.

— Cred că ar trebui să ne mărginim la problemele profesionale, nu eşti de părere?

Josh îi strânse între degete lobul urechii.

— Nu prea.

— Fiindcă nu tu eşti cel care încearcă să înţeleagă cum de nu comandă mai mulţi clieţi vinuri. Spune-mi ce am aici şi de ce am nevoie. În materie de vinuri. Până nu-mi pierd toată clientela.

— Nu cumva încerci să mă faci să mă simt vinovat?

Liss înălţă o sprânceană:

— Chiar reuşesc?

Când îl învrednici şi cu o privire severă, Josh se înduplecă.

— } i-ar prinde bine să mai cumperi Bordeaux. Ăsta se vinde de obicei în stil mare, şi nu ţi-a mai rămas nici măcar o jumătate de ladă. Aş propune câteva dintre cele mai bune châteaux-uri, ca Lynch-Bages. Sau, eventual, Brane Catenac. Sau chiar Talbot. Cred că ar fi indicat să eviţi vinurile roşii italiene, ca Tinganello şi Sassicaia. Acum, că au fost descoperite, sunt prea scumpe. Dacă sau să mă gândesc, o soluţie fericită ar fi Rubesco. E similar, dar nu la fel de scump. Consumatorii de vin încă nu s-au prins.

Liss clipi din ochi în faţa acestui neaşteptat torent de informaţii.

— Vrei să spui că mâine ar trebui să mă reped să mai cumpăr vinuri?

— Cât de multe ştii despre ele? o întrebă, în

obişnuitul său stil de a răspunde la o întrebare cu altă întrebare.

— Le pot deosebi pe cele roşii de cele albe.

— Atunci, ţi-aş sugera să consulţi un cunoscător în domeniu, înainte de a pune prea mulţi bani la bătaie. Dacă te iei după ceea ce ai şi nu faci decât să cumperi din recolta de anul recut te aşteaptă câteva surprize foarte neplăcute. Uite, acest Bordeaux, de exemplu.

Se ridică şi luă o sticlă de pe ultimul raft, iar Liss încercă să nu dea atenţie felului cum i se întindea tricoul peste muşchii spatelui.

În timp ce începea să-i explice de ce acel Bordeaux nu era decât de o calitate medie, Liss medită la uşurinţa cu care discuta diversele soiuri. De unde avea atâtea informaţii?

Conştientă dintr-odată că era atent la ea, nu la sticla pe care o ţinea în mâini, se ridică în picioare.

— Ar mai fi şi altceva, înainte să închidem?

Josh înclină capul:

— N-aş refuza încă o cafea. Şi mi-ai promis desertul meritat. Doar dacă nu cumva eşti prea obosită…?

Îi oferea o ieşire, îşi dădu ea seama, cu surprindere. Şi *era* obosită, deşi nu la fel de frântă ca de obicei, la sfârşitul unei zile.

Cea mai uşoară şi mai sigură cale ar fi fost aceea de a de declara extenuată, tulind-o spre casă până nu se întâmpla ceva. Dar, ştiind câte eforturi făcuse Josh pentru a-i pune cât de cât în ordine vinoteca, Liss pur şi simplu nu se putea îndura s-o facă. În plus, dacă nu fugea, avea şanse să mai afle câte ceva interesant despre el.

— Merg să pun de cafea, spuse ea, sperând că nu făcea una dintre acele greşeli memorabile pe care avea să le regrete toată viaţa. Când eşti gata, vino sus.

În tăcerea din bucătărie, trase adânc aer în piept, ca

să se calmeze. Trebuia neapărat să termine cu palpitaţiile de fiecare dată când se uita la el, îşi reproşă ea, altfel nu-l mai prea putea învinui că încerca să profite de situaţie.

Una era să se comporte ca un gentleman, când femeia dădea clar de înţeles că n-o interesa. Însă ar fi însemna să pretindă un miracol, aşteptându-se ca un bărbat viril să nu reacţioneze în faţa unei femei care se uita la el ca o maniacă a ciocolatei care a văzut o cutie cu Godiva.

Hotărâtă să redevină stăpână pe situaţie, Liss îşi făcu de lucru cu râşnitul cafelei. Când Josh ieşi din pivniţă, îl aştepta cu o cafetieră mică dar plină şi două felii de prăjitură cu brânză, ciocolată şi migdale, pe o masă mică din salon.

Josh se apropie în tăcere.

— Pari nemulţumit, observă ea nepăsătoare, întrebându-se din nou de ce o simplă undă de dezaprobare din partea lui părea să-i atingă nişte corzi atât de profunde.

O privi cu sprâncenele înălţate:

— Nu mi-am dat seama că se vede atât de clar.

— Nici nu se vede. Nu e vorba de ceea ce spui sau faci – ci, mai degrabă, de ce nu spui şi nu faci.

Aproape ca şi cum ar fi fost obişnuit şi priceput să-şi păstreze gândurile şi emoţiile pentru el însuşi.

— Deci, care-i problema?

— Pe care s-o abordez mai întâi?

— Masa, să zicem, răspunse ea, observându-i mica brazdă din bărbie, de vreme ce într-acolo te-ai uitat cel mai lung.

De fapt, Josh era destul de sigur că la ea se uitase cel mai lung.

Incredibil de sexy şi feminină, în sandale şi rochie albă, simplă, de vară, îi făcuse inima să se zbată în piept

încă de prima oară când o văzuse în seara aceea. Chiar şi în pivniţa mucegăită, fusese ca o adiere de aer curat şi o puternică doză de lumină a soarelui.

Era bunătatea şi cinstea personificate. Iar el era o canalie de cea mai joasă speţă, pentru că o minţea.

— Masa, insistă Liss, fără să observe prin ce tumult trecea. Ce-i cu ea?

Cu un efort, Josh întoarse capul spre masă.

— Folia de plexiglas. Ştiu că multe restaurante le folosesc şi că nu e nimic oribil la ele, începu el, amintindu-şi de principiul ei „bate-o pe umăr şi abia pe urmă dă-i lovitura”.

— Dar…? îl îndemnă Liss, prudentă.

— Dar nu sunt elegante.

Aşteptându-i reacţia, o privi cum studia atentă masa, cu ochii evitându-i pe ai lui.

— Şi ce propui?

Rezistând pornirii de a-i potrivi părul blond după ureche, care ar fi dus inevitabil la dorinţa de a-i atinge gâtul delicios de gingaş, apoi sânii mici şi la fel de irezistibili, Josh îi impuse propriului său trup să se astâmpere.

— Aş propune fie să te debarasezi de plexiglas, spuse el, fie să uiţi orice încercare de a realiza eleganţa, alegând în schimb simplitatea.

— Îţi voi lua sfatul în considerare.

Conţinând să-i evite privirea, Liss privi mica sticlă de vin din mâna lui.

— Asta e ce?

— Un eşantion din Rieslingul de toamnă târzie, excelent la prăjitură.

Se întreba cum ar fi putut-o face să-l privească în ochi, altfel decât repezindu-se la ea, ca să-i lipească trupul cu forme dulci de al lui.

— Pare să fie singurul vin newyorkez pe care-l ai şi nu figurează pe listă, deci m-am gândit că poate nu te-ar deranja o mică sărbătorire.

— Ce sărbătorim?

— Faptul că nu m-ai lovit în cap pentru recalcitranţă, ce altceva?

Liss clătină din cap:

— S-ar putea să avem nevoie de un alt motiv de sărbătorire. Noaptea încă nu s-a sfârşit.

— N-am ce face. Eşti mai uşor de tachinat chiar şi decât sora mea mai mică. Nu vrei să guşti vinul?

Încuviinţând, îl întrebă:

— Ce anume îl face să fie potrivit pentru desert? Credeam că Rieslingul e un vin de masă.

Încânat că o interesa să înveţe şi încercând să nu se gândească la toate lucrurile pe care i-ar fi plăcut să i le demonstreze, Josh puse pe masă cele două pahare de vin pe care le luase din bucătărie.

— De obicei aşa e. Rieslingul de toamnă târzie e fermentat din struguri aleşi cu mare grijă, care au fost lăsaţi până după perioada de recoltare normală.

— Sunt mai dulci? înţelese Liss.

Turnă o cantitate mică din vinul auriu în pahare şi îi întinse unul:

— Gustă-l.

Ridicând ascultătoare paharul la gură, Liss luă o sorbitură din nectarul dulce.

— Îţi place? o întrebă.

— E divin.

Mai sorbi o înghiţitură.

— De ce nu avem mai mult?

Josh bău şi el din paharul său.

— Asta voiam să te întreb. Ray a ales soiurile iniţiale pe care le serveşti?

— Desigur. Ştia multe despre vinuri. Întotdeauna le căuta pe cele mai noi, ca să le servească la restaurant.

Stătu un moment pe gânduri.

— Deşi nu-mi amintesc să-l fi interesat vreodată în mod deosebit vinurile din New York. Le prefera pe cele europene.

— Poate că pe ăsta voia să-l încerce şi n-a mai apucat, se aşeză Josh lângă ea. Mă gândeam…

— Asta-i de-ajuns ca să mă îngrijoreze, glumi Liss. La ce?

— La vinoteca ta. Ai vorbit serios când ai spus că nu ţi se prea comandă vinuri, sau n-ai încercat decât să-mi distragi atenţia?

— Am vorbit serios. Şi încercam într-adevăr să-ţi distrag atenţia.

O privi cum se concentra asupra feliei de prăjitură, apoi a paharului cu vin. Se uita oriunde, numai la el nu.

În sfârşit, ridică ochii.

— De ce mă priveşti aşa?

— Încercam să-ţi apreciez reacţia, să văd dacă-ţi place cum merge vinul cu prăjitura.

— Îmi place, da, răspunse ea, deşi continua să pară a bănui că avea şi altceva în minte.

Josh îi luă mâna:

— Pot să te întreb ceva?

Expresia ei speculativă deveni prudentă.

— Dacă vrei…

— De ce m-ai apărat în seara asta?

Liss îşi muşcă buzele.

— Faţă de Rob, adică? Ai auzit?

— De ce-ai făcut-o?

— Am considerat că era nedrept. Nu ţi-ar sta în fire să-mi furi argintăria…

Tăcu o clipă.

— N-ai făcut-o, nu-i aşa?

Josh încercă să-şi stăpânească un zâmbet de plăcere.

— Nu.

— Vezi să nu ţi se urce la cap, îl admonestă ea.

— Nu mi s-a urcat, îi sărută Josh încheietura mâinii, cu ochii spre ai ei. Mi s-a oprit direct în inimă.

Încercă să-şi smulgă mâna.

— Probabil te laşi impresionat uşor.

— De fapt, răspunse el, fără să-i dea drumul, sunt al naibii de greu impresionabil. Şi chiar mai greu de manevrat.

— } i se pare că te-am manevrat?

Pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios:

— Mi se pare că eşti mult mai şmecheră decât pari. Cu siguranţă, mai înşelătoare decât te-am crezut. De ce m-ai pus să-ţi fac inventarul vinotecii?

Liss ridică din umeri:

— Fiindcă nu-mi găsesc niciodată timp să mi-l fac singură. Şi pentru că nu mă prea pricep la vinuri.

Josh începu să se joace cu degetele ei:

— Am crezut că glumeai, când mi-ai spus că nu ştii altceva decât să deosebeşti vinurile albe de cele roşii. Cred că asta explică de ce ai rămas cu Montepulciano d'Abruzzo.

— Am greşit şi eu. Pariez că tu nu greşeşti niciodată.

— A, greşesc, ba bine că nu. De obicei, în stil mare. Te-ai supărat pe mine? o întrebă, când Liss nu-i mai răspunse.

— Nu, răspunse ea fără ezitare. Pe mine sunt furioasă.

— De ce?

— Fiindcă uneori am lamentabilul obicei de a nu mă uita înainte să sar.

— Şi crezi că eşti în pericol ca în viitorul apropiat să

faci vreun salt?

— Cred că s-ar putea să existe posibilitatea asta.

— Aha.

Liss redeveni prudentă:

— Ce vrea să însemne acest „aha”?

— Nimic deosebit, se ridică Josh, ajutând-o şi pe ea să se ridice. Ai mai vrea să afli ceva, înainte de a termina pentru seara asta?

Vorbise cu un glas senzual, seducător, sperând că putea dori să afle unele lucruri foarte intime despre el. Şi foarte personale, de preferinţă învăţate pe întuneric.

Liss îşi drese vocea, după care, spre dezamăgirea lui, spuse:

— Da. Ce naiba e, la urma urmei, Vino Nobile di Montepulciano?

Josh îşi ascunse decepţia sub un zâmbet:

— Un văr al vinurilor de Chianti şi Brunello. Alte întrebări?

— Da. De unde ai învăţat atât de multe despre vinuri?

— Am băut şi el la viaţa mea, în restaurante şi în afara lor.

— Ăsta nu e un răspuns. Cunosc destui oameni are beau mult vin şi nu sunt *connoisseurs*, nu-s decât nişte beţivi.

— Tatăl meu a avut o mică vinărie, recunoscu el, ştiind că, dacă nu-i spunea, i-ar fi stârnit şi mai mult curiozitatea.

De fapt, tatăl lui încă mai avea şi conducea crama, dar dacă-i spunea lui Liss acest lucru, ea ar fi dorit în mod firesc să afle care anume era acea vinărie. Şi, fiind înfiptă din fire, după ce afla, ar fi insistat s-o vadă.

Când îi acceptase oferta de lucru, nici nu avusese idee cât de curioasă urma să fie. Şi cât de greu avea să-i fie lui s-o mintă în continuare. Sau să nu se atingă de ea.

— Pari îngândurată, observă, întrebându-se dacă nu cumva Liss începea să adune doi şi cu doi, pentru a-i da cinci; întrebându-se dacă şi-ar fi putut satisface pofta de ea doar cu un sărut. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că ai talente ascunse, spuse ea, rezemându-şi mâinile pe antebraţele lui.

Hotărât să-i ţină mintea, şi trupul în caz de nevoie, ocupate şi cât mai departe de acest subiect anume, Josh o trase mai aproape, astfel încât se lipiră unul de altul de la talie în jos.

— Mă pricep binişor la diverse lucruri.

— Aşa…?

— Sărut destul de bine.

— Mi-ai şi demonstrat-o.

— Ăla n-a fost sărut. A fost o degustare.

— Înseamnă că ai să mă săruţi din nou?

— Vrei s-o fac?

Liss ezită.

— Şi dacă aş spune că nu?

— Spui nu?

— Nu.

— Adică da, spui nu? îşi frecă el nasul de al ei. Sau nu, spui da?

— Adică nu, spun nu, replică ea, strângând mâinile pe braţele lui. Dar cred că ar trebui să fie da, spun da.

Josh dădu din cap, solemn.

— Mă bucur că până aici am clarificat-o.

Braţele lui o cuprinseră atât de uşor, încât parcă dintotdeauna şi-ar fi avut locul împrejurul ei.

— Hai să vedem dacă o putem clarifica şi mai departe.

Şi o sărută, iar de astă dată, cu toate că era un sărut relativ scurt, fu oricum numai gingaş nu, căci îi cotropi gura, deschizându-i cu forţa buzele delicate, într-o

devorare hulpavă care-l pârjoli până-n adâncul sufletului.

Liss se agăţă de el, cu trupul lipit de al său, în timp ce gura lui se desprindea un moment de a ei, numai pentru a reveni imediat la loc. Şi apoi, încă o dată. Şi încă o dată. Gustând-o. Hărţuind-o. Aţâţând-o.

În sfârşit, se desprinse, revoltată:

— Nu.

Cu resiraţia înăsprită, Josh îşi concentră privirea asupra gurii ei tremurătoare:

— De ce?

— Fiindcă vreau să lucrezi pentru mine, răspunse ea şi nu cred că ar fi înţelept dacă am lăsa relaţia dintre noi să ajungă la un nivel prea personal.

O mângâie pe obraz cu nodurile degetelor.

— Ce fel de slujbă îmi oferi, care să fie mai profitabilă decât sărutările? Un inventar al congelatorului?

— Nu, se retrase ea cu un pas. Speram să iei legătura cu unele dintre cramele locale. Să extinzi lista de vinuri, ca să putem include şi unele specialităţi din New York. Mi s-ar păţea o prostie să n-o facem, când sunt produse chiar aici.

Josh o lăsă să se îndepărteze, dar nu fără efort.

— Şi vrei s-o fac fiindcă după părerea ta am nevoie de o muncă cinstită? Sau pentru că mă pricep la vinuri?

Liss reuşi să afişeze un zâmbet de scuză:

— Şi una, şi alta.

— Nu cumva încerci şi să-mi găseşti o slujbă care m-ar îndepărta de restaurant, fiindcă te temi că devin prea intim cu tine, ce zici?

Îl privi cu ochi mari.

— Aş face eu asta?

— Nu ştiu. Ai face-o?

— Tu eşti cel care i-a inventariat vinoteca şi a ajuns la concluzia că lasă de dorit. Nu-ţi cer decât să duci treaba până la capăt. Nu te atrage ideea?

Josh îi studie faţa înroşită, încercând să nu-i privească gura. Ieea nu-l atrăgea nici pe departe la fel de mult cât îl atrăgea ea. Era delicată când el se aştepta să fie vicleană. Şi vicleană, când se aştepta la delicateţe. Adevărul era că dorea s-o cunoască mai bine. Mult mai bine. Voia să-i smulgă hainele de pe ea şi să facă dragoste fierbinte şi cu patimă.

Problema era, desigur, că atunci când avea să-i descopere adevărata identitate – ceea ce urma să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, deşi putea s-o mai amâne, dacă păsra distanţa – n-o credea în stare să-l ierte.

Cea mai înţeleaptă atitudine ar fi fost aceea de a pune capăt relaţiei acum, înainte de a o face să sufere. Înainte de a ajunge să facă dragoste cu ea. Fiindcă, dacă se întâlneau în continuare, asta avea să se întâmple.

O atrăgea la fel de mult cum îl atrăgea şi Liss pe el. O ştia, chiar dacă ea încă n-o descoperise. Un om cu bun simţ – şi prefera să considera că făcea parte din această categorie – avea să-i facă o favoare, dispărând naibii din viaţa ei.

— Am să mă gândesc la ofertă, spuse el, fără a avea nici cea mai vagă intenţie de a face aşa ceva.

Capitolul şase

Ciocăniturile la uşa din faţă se auziră imediat după ora nouă, duminică dimineaţă. Scrâşnind din dinţi, pentru că, fidelă celor mai tipice legi ale lui Murphy, tocmai se pregătea să intre sub duş, Liss mormăi o înjurătură miezoasă, în timp ce bătăile în uşă deveneau destul de zgomotoase ca să trezească lumea din somn până la jumătatea ţării.

Înşfăcând un halat flauşat, se duse furtunos spre uşa

din faţă. O dădu de perete, gata să-i scoată ochii făptaşului.

— Bună dimineaţa, Liss. Ai dormit bine azi-noapte?

Liss privi chipul frumos şi zâmbitor al celui mai nou şi, categoric, mai exasperant angajat al ei.

— Tocmai mă pregăteam să fac un duş. Ce dracu' cauţi aici?

Pierduse jumătate din noapte gândindu-se la Josh Farrington în diverse stadii de dezbrăcare, cu ea, şi se părea aproape că incapacitatea ei de a şi-l scoate din minte îl făcuse să apară din senin.

Josh îi surâse:

— Am venit să te iau, bineînţeles.

Liss îşi trase mai strâns halatul pe trup.

— Să mă iei ca să mergem unde?

Restaurantul Lakeview era închis duminica şi lunea şi, din câte ţinea minte, nu-şi făcuse niciun plan pentru ziua aceea. Şi cu atât mai puţin cu Josh Farrington.

Cum putea un om să arate atât de sexy duminica dimineaţa, nu înţelegea, dar asta era. Proaspăt bărbierit şi imposibil de atrăgător, într-o cămaşă albă, pantaloni kaki şi pantofi cu cioc ce păreau să-i stea la fel de comod ca o prietenie veche, nu inspira absolut nimic ameninţător. Şi totuşi, pe Liss o cuprindea neliniştea doar privindu-l.

— Am venit să te iau, răspunse el cu răbdare, ca să vedem ce au de oferit vinăriile locale. N-ai uitat, nu-i aşa?

Liss se încruntă, nedumerită.

— Nu plănuiam să te însoţesc.

Dimpotrivă, plănuise ca acea expediţie să-l îndepărteze cât mai mult posibil de Lakeview şi de ea.

— De ce nu?

Îşi propti mâinile în şolduri.

— Fiindcă nu ştiu mare lucru despre vinurile newyorkeze, de-asta.

În plus, gândise acea sarcină anume pentru *el*, nu numai fiindcă părea o ocupaţie perfectă pentru un cunoscător al vinurilor rămas fără slujbă, ci şi deoarece îi putea folosi serviciile, evitând totodată să-l aibă în apropiere. Prin urmare, nu mai trebuia să se gândească la complicarea relaţiei cu el. Josh, însă, îi ghicise în mod clar planul şi era hotărât să-i dejoace manevrele.

— Dacă nu te pricepi la vinurile din New York, spuse el, pe un ton enervant de rezonabil, atunci ar cam fi timpul să înveţi, nu crezi?

De crezut, credea că problema se agrava incomparabil mai mult decât se aşteptase la început. Un alt motiv pentru care-i oferise sarcina de a evalua şi, apoi, a extinde selecţia ei de vinuri era acela că sperase ca Josh să lege unele relaţii cu cramele din apropiere, ceea ce putea duce la o slujbă mai solidă şi mai permanentă.

Dar, dacă el insista să-l însoţească, era destul de sigură că ziua aceea n-avea să se încheie doar cu o sărutare furată, două. Şi praful urma să se aleagă de toate bunele ei intenţii…

Clipi din ochi:

— Parcă înţelesesem că urma să te gândeşti la ofertă şi să mă anunţi.

— M-am gândit la ofertă şi am decis că n-o pot refuza. Ei bine?

Liss încercă să găsească o cale de a scăpa de el atâta timp cât mai putea gândi limpede.

— Ei bine, ce?

— Nu mă inviţi înăuntru?

— Încă nu m-am hotărât, spuse ea.

Să-l invite în apartamentul ei era ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă. Cine ştie ce se putea întâmpla?

— De unde mi-ai aflat adresa?

— Aseară, te-am urmărit până acasă.

Liss se încruntă:

— Urât din partea ta.

— Dacă-ţi ceream adresa, mi-ai fi dat-o?

— Nu.

Zâmbi cu satisfacţie:

— Deci, pot rămâne cu conştiinţa împăcată.

— Ce te-a apucat? îl întrebă ea, când Josh o dădu uşurel la o parte din drum şi intră în casă. Se aşeză pe braţul canapelei bleumarin, arătând cam la fel de neclintit ca Stânca Gibraltarului.

— } i-am spus. Am nevoie să vii cu mine pentru a alege nişte vinuri. Nu mă duc singur, o informă el, tocmai când Liss începea să se gândească la nişte scuze credibile, plus unele nu tocmai credibile, pentru a nu-l putea însoţi. Deci, poţi să nu-ţi mai baţi gura de pomană. Nu vreau să spun că nu-mi place gura ta, dacă nu ţi-e cu supărare. Dar o prefer atunci când sărută, nu când vorbeşte.

Zâmbi, în timp ce Liss încerca eroic să nu se gândească la sărutările lui. Şi la căldura buzelor lui, în seara trecută…

Liss clătină din cap:

— Nu vin cu tine. *} le* ţi-am trasat sarcina asta.

— Într-adevăr, surâse el. Din păcate, dacă nu-mi deschizi accesul la contul tău din bancă sau la una dintre cărţile de credit, nu am cu ce să cumpăr vinul. Sunt lefter, ai uitat? Aşa că fă bine şi te îmbracă, adăugă, pe când Liss fierbea frustrată, în tăcere; ştiau amândoi că nici moartă nu i-ar fi permis accesul la banii ei. Dacă te iau cu mine în cămaşă de noapte, oamenii vor începe să se întrebe cam în ce fel de relaţii suntem.

Liss se întreba şi ea în ce fel de relaţii erau.

— Voiam să fac un duş, replică ea, arţăgoasă.

Josh se instală şi mai comod pe canapea.

— Nicio problemă. Nu mă grăbesc. Aştept.

Ezită. Apoi, înţelegând că n-avea de gând să plece fără ea, porni spre baie. Încuie uşa şi se rezemă de ea un moment, gândindu-se cu disperare ce să facă.

Dintr-un punct de vedere, ştia că Josh avea dreptate. Era într-adevăr necesar să devină mai versată în materie de vinuri newyorkeze, pentru a nu mai depinde de el, nici de altcineva, ca să aleagă specialităţile servite la Lakeview.

Din alt punct de vedere, mai emoţional, ştia că dacă petreceau toată ziua împreună, până seara avea toate şansele să se apropie şi mai mult de el, cel puţin pe plan afectiv, dacă nu şi fizic.

— Număr până la zece, anunţă Josh prin uşă, iar pe urmă, dacă n-ai dat măcar drumul la duş, intru ca să te ajut să te îmbraci.

Bombănind nişte comentarii urâcioase la adresa încrezuţilor de bărbaţi, Liss deschise robinetul. Intră sub duşul fierbinte, aburind, şi începu să se spele alene pe trup şi pe cap. Apoi, ieşind de sub duş, se şterse în voie şi îşi uscă părul cu foehnul. Mai întârzie încă zece minute ca să se rujeze, înainte de a se îmbrăca, pe cât de încet putea, după care ieşi, pentru a-l găsi pe Josh în micul *living room*, unde-i examina colecţia de animale miniaturale.

Se întoarse spre ea, când Liss se opri în uşă, nemulţumită că încă îl mai găsea acolo.

— Frumoasă colecţie, comentă el. Vulpi n-ai?

— Ba da, replică ea, încălţându-se cu o pereche de sandale. Am un vulpo în living, chiar acum.

Josh oftă cu satisfacţie.

— Mor după femeile rezonabile.

— N-ai şti tu ce-i aia rezonabil, nici dacă ar veni să te muşte de nas.

— Eşti supărată fiindcă încă n-ai mâncat micul dejun, asta e. Ce-ai zice de un cappuccino şi nişte cornuri?

Liss îl privi lung cum o la din loc, apoi îl urmă pe

terasa de cărămizi însorită.

— Asta ce mai e? întrebă ea, pe un ton suspicios.

— Micul dejun. Nu eram sigur ce ai în cămară, aşa că am adus ceva cu mine, îi trase Josh un scaun. Ia loc.

Se aşeză pe scaunul alb de grădină, privindu-l cu neîncredere.

— Ştii, continuă el, în timp ce-i punea în farfurie fragi feliaţi, zău că n-ar trebui să sari peste micul dejun, aşa cum faci tu. Nu te-a învăţat mama ta că e cea mai importantă masă a zilei?

— Mama mea nu lua niciodată micul dejun. Tot timpul ţinea regim. Ce te face să crezi că sar peste masa de dimineaţă?

— Mi-a spus Anthony.

Îi dădu o ceaşcă de cappuccino presărat cu ciocolată.

— Spunea că munceşti prea mult şi mănânci prea puţin. Şi că-ţi faci prea multe griji.

— Eu cred că el dă prea mult din gură.

Deloc sigură dacă-i plăcea sau nu să fie obiectul curiozităţii lui Josh, Liss se aşeză, gustând din cappuccino.

— I-ai descusut despre mine şi pe ceilalţi angajaţi ai mei?

— Sigur. Mary Lee e un izvor nesecat de informaţii.

Liss se încruntă spre el, peste ceaşca înflorată.

— Ce ţi-o fi putut spune? Nu lucrează pentru mine decât de o săptămână şi ceva.

Josh turnă suc de portocale.

— A spus că eşti cea mai drăguţă persoană pe care a cunoscut-o în viaţa ei. Personal, aş fi adăugat şi că eşti bună, generoasă şi atrăgătoare. Cum e cappuccino-ul?

— Delicios, răspunse cu sinceritate Liss, roşind la auzul complimentelor. De unde-ai învăţat cum se foloseşte aparatul de făcut cappuccino?

— Nu prea e nevoie să fii savant în domeniul

rachetelor ca să-l pui în funcţiune. Trebuie doar să ai puţină răbdare. Pot să te întreb ceva?

Liss se prefăcu şocată:

— Vrei să spui că au mai rămas lucruri pe care salariaţii mei nu ţi le-au spus despre mine?

— S-ar putea să mai fie unul sau două secrete, încuviinţă el. Deşi îmi dau toată silinţa.

Ştiind că interesul lui n-ar fi trebuit s-o surprindă, întrucât şi ea se străduise să afle tot ce putea despre el, Liss ridică din umeri.

— Ce vrei să ştii?

— Cum se face că nu serveşti cappuccino la Lakeview?

Mirată de întrebare, îşi lăsă ceaşca jos şi luă o linguriţă de fragi.

— Cine zice că nu servesc?

— Mary Lee.

Liss oftă exasperată.

— Doamne. Avem aparatul. Numai că eu sunt singura care a reuşit să descopere cum trebuie să procedezi pentru ca laptele să facă spumă. Tot încerc să-i învăţ pe Rob şi Annie, una dintre celelalte ospătăriţe, însă par incapabili să prindă şpilul.

— Iar acum două seri nu l-ai putut face tu, fiindcă erai ocupată cu gătitul, dădu din cap Josh, cu înţelegere, în timp ce-şi întindea pe genunchi un şervet galben. Atunci, de ce ai cumpărat o maşinărie atât de complicată? Se găsesc pe piaţă şi altele, mult mai uşor de folosit.

Liss tăcu câteva momente, înainte de a răspunde.

— Nu eu am cumpărat-o, ci Ray.

Josh o privi gânditor, în timp ce amesteca zahăr în cappuccino.

— Cred că nu ţi-a fost deloc uşor să ţii restaurantul, după moartea lui.

Refuzând să-şi plângă singură de milă, Liss ridică iarăşi din umeri:

— Fac tot ce pot. De unde-ai luat cornurile?

Zâmbetul lui Josh fu tachinător:

— De la Wegman's, de unde credeai? Cu ce umplutură preferi, ciocolată sau migdale?

— Cu ciocolată, te rog.

Josh îi întinse un corn:

— Eşti o adevărată ciocoolică, nu-i aşa?

Muşcă din cornul crocant şi sfărâmicios, sauvrând umplutura cu cremă de ciocolată.

— Pe-asla de unde-o mai ştii? Tot de la Anthony?

— N-a fost nevoie să mi-o spună nimeni. Peste jumătate dintre deserturile de pe lista de bucate a Restaurantului Lakeview sunt cu ciocolată.

— E îngrozitor să ştiu că sunt atât de previzibilă, îşi linse ea un degete mânjit. Cum se face că ai fost atât de drăguţ încât să-mi aduci micul dejun?

— Nu sunt drăguţ, aşa sunt eu.

— Mhm, făcu ea, cu un sentiment de ameţeală, în momentul când îi întâlni privirea. Cred că aşa eşti.

Nici nu se aşteptase la aşa ceva, prima oară când îl întâlnise. Îl crezuse egocentric şi mulţumit de sine însuşi. Dar, în situaţia de faţă, familiarismul nu generase dispreţ. Cultivase cu totul altceva.

— Nu e nevoie să te arăţi atât de surprinsă, spuse el.

— N-am încotro, mărturisi ea. Niciodată nu pari să faci ceea ce aştept din partea ta. Eşti foarte greu previzibil, ştiai?

Josh îi umplu din nou paharul cu suc de portocale.

— Şi tu eşti la fel.

— Eu? înălţă Liss sprâncenele. În ce sens?

Glasul lui Josh era plin de mirare:

— Uneori, pari atât de inocentă şi candidă. Ca atunci

când îţi angajezi ajutoare. Puţini oameni ar tolera lipsa de îndemânare a lui Mary Lee, sau stilul dezordonat al lui Anthony. Dar există momente când am impresia că nu eşti deloc naivă.

Rugându-se să aibă dreptate, Liss răspunse cu speranţă:

— Nu sunt?

— Cât de multe ştiai deja din tot ceea ce ţi-am spus eu aseară despre vinuri? o întrebă el în schimb.

Liss se mulţumi să-l privească.

— Ai făcut pe neştiutoarea numai ca să afli cât de multe ştiam eu, nu-i aşa?

Terminându-şi cornul, Liss îşi şterse degetele pe un şervet.

— De ce-aş fi făcut una ca asta?

— Cred că din acelaşi motiv pentru care i-ai păstrat pe Mary Lee şi Anthony, cu toate cusururile lor. Fiindcă eşti hotărâtă să-i ajuţi să-şi găsească un rost în viaţă.

— Crede-mă că nu mă pricep mai deloc la vinurile newyorkeze, spuse ea, refuzând să-l privească. „Şi nici”, adăugă în sinea ei, „la modul de a proceda cu bărbaţii ca tine”.

— Te cred, răspunse Josh. Tocmai de-asta ai să vii cu mine azi.

Terminându-şi cornul, se ridică şi începu să strângă vasele.

— Stai locului, ordonă el, când Liss dădu să se ridice pentru a-l ajuta.

— Nu pot sta aici uitându-mă la tine cum lucrezi, protestă ea, luând o farfurie. Josh i-o luă din mâini:

— De ce nu?

— Fiindcă nu pot, nu se lăsă Liss şi smulse de pe masă coşul în care fuseseră cornurile. De-aia.

Josh îi luă şi coşul.

— Vrei să spui că eşti o maniacă a muncii. Du-te şi stai în living, până strâng eu aici, dacă nu suporţi să mă vezi lucrând în timp ce tu te odihneşti.

— Prefer să te ajut.

— Iar eu prefer să fac dragoste decât să muncesc, o informă Josh, pe când intra în bucătărie. Aşa că, dacă te mai găsesc aici când ies iarăşi…

Destul de convinsă că vorbea serios, Liss îi aruncă pe la spate o privire ucigătoare, apoi se întoarse în *living room*. Peste câteva minute, terminând cu strânsul mesei şi spălatul vaselor, Josh i se alătură.

— Arăţi ca pisica după ce a înghiţit canarul, observă ea, privindu-l cum se uita prin cameră.

— Serios? Mă gândeam doar ce interesantă e pictura asta.

Îl văzu îndreptându-se spre şemineu, pentru a studia mai de aproape tabloul agăţat pe perete, deasupra.

— Îmi place impresionismul, spuse ea, aşteptându-se să-i critice gustul artistic, pe care Ray îl denunţase ca „feminin”.

— Mda, se uită Josh la alte două tablouri mai mici, de lângă uşa din faţă. Se vede. Cine le-a pictat?

— Am avut la restaurant, imediat după moartea lui Ray, un chelner care era student la arte plastice.

— Şi avea nevoie de bani pentru facultate.

Liss ezită.

— Da.

— Aşa că i-ai cumpărat picturile ca să-l ajuţi să-şi plătească studiile.

— Sunt tablouri frumoase, se apără ea, surprinsă că Josh ajunsese atât de repede la concluzia corectă.

Se întoarse s-o privească:

— Ştii, Mary Lee are dreptate. Eşti o femeie cumsecade.

— Adică, previzibilă şi plicticoasă, vrei să zici.

— Iubito, eşti oricum, numai previzibilă nu. Iar ultimul cuvânt pe care l-aş folosi cu privire la tine e „plicticoasă”.

Zâmbetul său, nefiresc de afabil, îi făcu până şi unghiile de la picioare să ridice capetele, atente.

— Deci, ai de gând să fii rezonabilă şi să vii cu mine?

Dându-se bătută, îşi luă poşeta de pe măsuţa de cafea şi se uită să se asigure că avea înăuntru cheile casei şi carnetul de cecuri.

— Am de ales?

— În legătură cu venitul? Nu tocmai. Restaurantul e al tău. Ar trebui să ai măcar un cuvânt de spus în legătură cu vinurile pe care le serveşti, indiferent dacă vrei sau nu. Dar te voi lăsa pe tine să conduci maşina jumătate din timp, dacă aşa te simţi mai puţin ameninţată ca feministă.

— Jumătate din timp, poţi s-aştepţi, i-o întoarse Liss, pornind înaintea lui spre uşă. Dacă vin, conduc eu. Tot timpul.

În timp ce se apropia de Corvette-ul lui negru de curse, întinse mâna să-i ceară cheile.

— Intenţionezi să conduci maşina mea? o întrebă el, părând întru totul la fel de disperat pe cât se aşteptase Liss.

— Ce e? N-ai încredere în mine?

— }mând seama de actuala ta stare de spirit, nu ştiu ce să spun. Mereu eşti aşa de arţăgoasă dimineaţa?

— Nu sunt arţăgoasă. Mă afirm.

— Care-i diferenţa între arţag şi afirmare?

— Când o femeie se afirmă, îi explică Liss, rezistă impulului de a cârpi în nas un bărbat care apare la ea pe neanunţate duminica dimineaţă şi insistă să facă pe şeful.

— } i se pare că fac pe şeful?

— M-ai *întrebat* măcar dacă sunt dispusă să vin azi

cu tine? Sau mi-ai spus dinainte?

Josh o contemplă un moment, observându-i părul blond proaspăt spălat, faţa atât de frumoasă fără machiaj, cu excepţia rujului, şi rochia de vară roz-pală. Şi se pomeni îndesându-şi pumnii în buzunarele pantalonilor, ca să n-o ia în braţe şi s-o sărute până ameţea.

Avea dreptate. Făcuse pe şeful. Mai mult fiindcă îi anticipase rezistenţa.

Incapabil să o evite, nu-i lăsase nicio şansă pentru a se hotărî de una singură să vină cu el, pentru că fusese destul de sigur că n-ar fi vrut. Şi ştia de ce. Îşi înfrunta propria atracţie crescândă faţă de el, în acelaşi mod în care şi el încerca să-şi ţină labele departe de ea.

Amuzat de stilul în care ştia să-i ţină piept, o întrebă:

— Întâmplător, asta e cumva altă lecţie de etichetă?

Liss ridică din umeri:

— Dacă azi tot urmează să învăţăm unele lucruri, nu văd de ce ar trebui să evităm câteva directive cu privire la relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Şi vezi că încă nu mi-ai dat cheile maşinii.

Fără tragere de inimă, le scoase din buzunar, dar le mai ţinu un moment.

— Nu vrei să ştii unde mergem?

Liss se îndreptă spre Corvette şi deschise portiera de lângă volan.

— Mă gândeam s-o luăm pe şoseaua paisprezece şi să trecem pe la Fox Run şi Anthony Road. Pe urmă, aş vrea să facem câte o vizită pe a Wiemer’s, Glenora şi Lakewood.

— Ştii drumul? o întrebă el, întârziind să se urce în maşină. Dacă nu, eu sunt familiarizat cu zona…

Îl privi amuzată:

— Am crescut în Rochester şi mi-am petrecut aproape fiecare vară pe Seneca Lake. Ai mei au avut o vilă la Kashog. Mă laşi să conduc sau nu?

Josh ştia că era o probă, nu foarte deosebită de „Testul Farr”, iar el era pe cale s-o rateze. Înţelegând că pentru relaţia lor în curs de formare era important s-o lase la volanul nepreţuitului său Corvette, îi oferi, fără prea mult entuziasm, cheile.

Capitolul şapte

În pofida bunelor intenţii cu care îi cedase controlul asupra maşinii lui, Josh nu se putea abţine să conducă el, fie şi de pe fotoliul de lângă şofer.

În timp ce-i înşira o listă de instrucţiuni cum să bage în marşarier şi să se familiarizeze cu hachiţele motorului, se opri la mijlocul frazei, când Liss frână la jumătatea aleii şi se întoarse spre el:

— Azi, probabil e un mare şoc pentru tine, dar ştiu şi eu cum să conduc o maşină. Şofez de la şaisprezece ani.

Josh se pomeni concentrându-se asupra gurii ei.

— Acum câţi ai?

— Destui ca să nu răspund la întrebarea asta numai fiindcă îi vine cuiva cheful s-o pună.

În timp ce termina de ieşit în marşarier de pe alee, îi aruncă o privire:

— Tu câţi ani ai?

Josh încercă să nu se crispeze, când Liss apăsă cu putere pe pedala de acceleraţie, iar pneurile maşinii scrâşniră pe după primul colţ.

— Nu atât de mulţi ca să nu-mi pese dacă mor într-un accident de circulaţie.

— *Tu* eşti un accident, replică ea, încetinind la o viteză somnoroasă sub patruzeci de kilometri pe oră, pentru următoarea curbă.

— Serios? o privi el speculativ. De ce gen?

— Cu capul înainte, imposibil de evitat. Stai acolo şi relaxează-te. N-am să-ţi lovesc scumpa maşină. Sunt o şoferiţă excelentă.

— Conduci prea repede.

— Dacă se pricepe cineva la mişcările prea repezi, tu eşti acela, spuse ea, încetinind, pentru a începe să conducă exact ca o babă. Azi vei *fi* cuminte, da?

— Tu ce crezi?

— Crezi c-am să-ţi ţin cheile maşinii ostatie, pentru eventualitatea că încerci vreo trăsnaie.

— Ce înseamnă la tine trăsnăi?

Liss se mulţumi să-şi dea ochii peste cap, conducând mai departe, în timp ce Josh se apuca să şi-i închidă pe-ai lui, reuşind să dea o foarte reuşită impresie că se ruga. Nu-i deschise din nou decât când Liss intră în parcarea primei crame şi opri moorul.

— Dacă mai deaşeşti o singură dată limita asta, îi spuse ea, jur că-ţi croiesc una. Acum ce mai e?

Josh coborî din maşina joasă. Ocolind până la portiera din stânga, i-o deschise şi o ajută să iasă.

— Mă gândeam să încercăm câteva vinuri, ca să vedem dacă ne place stilul podgoreanului.

— Şi dacă ne place?

— Atunci, cumpărăm câteva sticle şi le luăm cu noi, ca să le degustăm în linişte mai încolo. Ce zici?

— Cum vrei, răspunse sec Liss, resemnându-se cu faptul că toată dimineaţa îi dăduse ordine.

Ascultătoare până la slugărnicie, numai ca să-l exaspereze la fel cum o exaspera şi el pe ea, nu se opuse când Josh sugeră să evite turul cramei, îndreptându-se direct spre camera de degustare.

— Hai salut, îi zâmbi scurt lui Liss tânăra vânzătoare din stapele tejghelei de stejar, după care îşi lăsă atenţia să stăruie asupra lui Josh. Ce-aţi dori să încercaţi azi?

Josh o privi pe Liss, care ridică din umeri:

— Ce-ai zice de Cayuga alb? propuse ea.

După ce li se umplură două pahare, Liss îl ridică pe al ei, aruncându-i lui Josh o privire întrebătoare:

— Ce anume căutăm, de fapt?

— Pe lângă un echilibru stabil şi un gust plăcut? Ceva care să fie un vin de casă bun.

— Adică unul care se serveşte cu paharul? îl privi ea pe Josh cum se concentra asupra aromei din pahar. De ce?

— Fiindcă, după părerea mea, am descoperit de ce vinzi atât de puţin vin.

Înclină paharul în lumină, studiindu-i culoarea şi limpezimea.

— Nu oferi mare lucru în materie de vin la preţ moderat. Chiar şi cu fostul tău salariat cleptoman, majoritatea vinurilor din pivniţa ta sunt scumpe. Nu ai acolo aproape nimic care să se vândă la mai puţin de douăzeci şi cinci de dolari sticla.

Liss sorbi vinul alb sec, rec, încercând să rămână obiectivă în timp ce-l asculta.

— Ai dreptate. Poate ar trebui să stochez şi unele mai ieftine. Altceva?

— De asemenea, nu oferi vinuri la jumătate, continuă el, în timp ce verifica şi culoarea din paharul ei. Nu e vina ta. În privinţa asta, producţia n-a prea răspuns cererii. Dar nu oricine vrea să comande un litru de vin, când ştie că peste o oră va pleca spre casă cu maşina.

— Şi crezi că un vin de casă va rezolva ambele probleme?

— Cel puţin, dacă oferi un vin de casă roşu şi unul alb, oamenii vor avea de unde alege, şi cât ar dori să bea. Îţi place Cayuga?

Liss dădu din cap:

— Cred că are posibilităţi. Dar aş dori să încerc şi un

Melody.

Josh o privi un moment.

— Aici nu se oferă. Pentru ăsta, va trebui să facem o vizită la Wagner's. De unde ai auzit despre Melody? Nu e prea cunoscut.

Înroşindu-se în obraji, îi răspunse:

— Aseară, am răsfoit câteva dintre cataloagele de vinuri ale lui Ray. M-am gândit că s-ar putea să-mi prindă bine dacă ştiu mai multe despre vinuri în general, şi despre cele din New York în special. Vrei să mai gustăm şi altceva?

— Ce-ai zice de-un Ravat?

În timp ce treceau la următorul vin, Josh o văzu înclinându-şi paharul într-o parte.

— Ce părere ai? o întrebă.

— Un buchet excelent.

— Nici nu ţi-aş putea da mai multă dreptate. Şi altceva?

— Picioare frumoase, continuă Liss, referindu-se la vâscozitate şi la modul cum întârzia vinul pe pereţii paharului, după ce era învârtit.

— Superbe, aş zice, dădu el din cap.

— Tot despre vin e vorba? întrebă ea, cu sângele urcându-i-se în obraji.

Josh făcu o mutră nevinovată:

— Păi despre ce altceva? Cred că la ăsta aş prefera un conţinut de zahăr mai mare şi mai puţin alcool. Are cam treizeci la sută. Tu ce zici?

— Nu mă pricep la conţinutul de zahăr sau alcool, mărturisi ea.

Josh nu avea nevoie de o altă încurajare. Insistă s-o înveţe totul despre zahăr şi alcool, precum şi alte subtilităţi ale calităţii unui vin, ca să fie cât mai bine informată când avea să-şi aleagă vinurile, pe viitor.

— Oare cine pe cine învaţă meserie? se întrebă Liss cu voce tare, la volan, în timp ce mergeau spre următoarea cramă.

— Nu poţi conduce bine un restaurant, dacă nu-i cunoşti toate aspectele, răspunse Josh. Vinul e o parte importantă a serviciului de masă. Vrei să fii independentă, nu-i aşa?

— Da, confirmă ea, privindu-l cu alţi ochi. Într-adevăr.

El, însă, o dorea încolţită. Ray preferase întotdeauna să o ştie puţin dependentă de el, se aşteptase mai mult sau mai puţin să-i respecte deciziile pe care le lua fără s-o consulte, nici s-o întrebe dacă era sau nu de acord cu el. Astfel, la moartea lui, îi fusese cu atât mai greu să preia conducerea restaurantului, după nici trei luni de la inaugurare.

Nu fusese pregătită. În primele câteva săptămâni, făcuse nenumărate greşel îngrozitoare şi încă mai avea lamentabilul obicei de a lua hotărâri pripite, mai ales când era vorba de oameni. Dumnezeu îi era martor că ar fi fost gata să se arunce în braţele lui Josh Farrington, oricât de insistent o prevenea vocea raţiunii că nu era cazul.

— De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă el.

— Fiindcă mi se pare că te văd pe tine cel adevărat.

Şi îi plăcea ce vedea. Josh nu se simţea câtuşi de puţin ameninţat de independenţa ei, îşi dădu ea seama. Ba chiar, părea hotărât să i-o cultive.

Zâmbetul lui era ştrengăresc:

— Ceva îmi spune că asta nu te va împiedica să-mi smulgi informaţii personale ori de câte ori vei avea ocazia.

Se încruntă, în timp ce scruta şoseaua, în faţa lor.

— Trage pe dreapta. Se pare că maşina din faţă are probleme.

Surprinsă de cererea lui Liss scoase Corvette-ul pe acostament, parcând în spatele unei mici Toyota cu capota

ridicată.

— Poţi sta aici, dacă vrei, îi spuse Josh, deschizând portiera, până merg eu să văd ce s-a întâmplat. Mă întorc în câteva minute.

Hotărâtă să nu se amestece, Liss îl privi pe Josh prin parbriz cum se îndrepta spre Toyota şi intra în vorbă cu şoferul, care stătea în dreptul capotei deschise, cu o mutră foarte amărâtă. După câteva momente, Josh se aplecă peste motor. Liss nu putea distinge ce făcea, dar nu trecu niciun minut şi omul celălalt reveni în maşină. Se auzi motorul pornind.

Îşi dădu seama cu întârziere că ar fi trebuit să profite de absenţa lui Josh pentru a cerceta din ochi interiorul maşinii în căutarea vreunui indiciu despre obiceiurile şi trecutul lui.

Din fericire, lipsise din maşină destul ca să-i lase timp pentru o inspecţie completă. Din nefericire, interiorul era imaculat, fără nici măcar o hârtie de chewing-gum pe jos.

Exasperată, Liss ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea că Josh trântise capota celeilalte maşini şi stătea de vorbă cu şoferul. Era clar că acesta încerca să-i dea nişte bani. La fel de clar era că Josh nici nu se gândea să-i ia.

După un minut, omul îi strânse mâna şi plecă.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Liss, pe când Josh se urca în maşină, lângă ea. Ca să mă impresionezi?

Josh scoase un şerveţel din cutia dintre fotoliile din faţă şi-şi şterse degetele de ulei.

— Am făcut-o pentru că avea nevoie de ajutor.

Îi aruncă o privire:

— Tu n-ai fi făcut acelaşi lucru?

— Ba da, dădu din cap Liss.

Dar nu se aşteptase s-o facă. Crezuse că Josh o

ajutase pe Mary Lee mai mult ca să crească în ochii ei decât pentru a o ajuta pe ospătăriţa lipsită de experienţă. Acum, însă, începea să-şi dea seama că Josh Farrington îi ajuta pe cei aflaţi la nevoie pentru că acesta era genul lui. Genul de om pe care îl poţi admira. Genul de om de care te poţi îndrăgosti.

Îşi drese vocea:

— De fapt, ce-ai făcut?

— Se desprinsese un fir de la buşonul distribuitorului, i l-am prins la loc. Ce vrea să însemne expresia asta?

— Nimic, răspunse Liss, ambreind motorul. Mă întrebam numai dacă nu cumva ai fost, la viaţa ta, şi mecanic auto.

— Nu mi-am câştigat aşa existenţa, dacă asta te întrebai. În adolescenţă, m-au cam pasionat maşinile. Pe parcurs, am învăţat destul de multe despre mecanica auto.

Nu prea surprinsă, din moment ce mâinile lui păreau să indice că lucrase mai mult prin birouri, Liss dădu din cap:

— Crezi că m-ai putea învăţa şi pe mine câte ceva despre motoarele de maşini, ca să nu mă pomenesc naufragiată în vreo noapte cu viscol, pe la mijlocul lui decembrie?

— Dacă vrei.

Îi simţi privirea aţintită asupra ei, în timp ce conducea.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Fiindcă îmi place ceea ce văd. Nu suporţi deloc să depinzi de altcineva, cu nimic, aşa-i?

— Nu-mi place să fiu neajutorată. Sau să-mi pierd controlul.

— Uneori, spuse Josh cu glas scăzut, e greu să le ai pe toate sub control.

Mie-mi spui? replică în sinea ei Liss, simţind că bătăile inimii i-o luau razna. Ştia că, la cea mai mică încurajare din partea lui, ar fi oprit maşina, lăsându-l s-o cuprindă în braţe. Lăsând de bunăvoie şi nesilită de nimeni ca relaţia lor să evolueze până dincolo de simpla prietenie.

De teama acestui lucru, zâmbi cu falsă veselie:

— Deci, ce urmează să facem? îl vom ajuta pe primul fermier care ne iese în cale să-şi are ogorul?

Josh întârzie un moment cu răspunsul.

— Ştii, dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că e o obrăznicie să-mi ascunzi faptul că începi să mă placi, deşi găseşti că nu e cazul.

— Nu e nicio obrăznicie, replică Liss, neluându-i în seamă restul afirmaţiei. Nu fac decât să…

— …te afirmi, încheie Josh fraza în locul ei. Atunci, ce-ar fi să te afirmi pe aleea de-acolo? indică el o intrare, la vreo douăzeci de metri mai în faţă. E un local deschis recent. S-ar putea să fie interesant.

— Care-i planul de acţiune? întrebă Liss, în timp ce vedeau apărând clădirea în stil Tudor.

— Acelaşi ca data trecută. Încercăm câteva vinuri roşii şi câteva albe.

— Nu sunt sigură că e bine să mai beau şi să conduc, spuse ea, căutând o scuză pentru a se îndepărta de el. Poate-ar fi mai bine ca de data asta să rămân în maşină.

Josh clătină din cap:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ba n-ai nevoie deloc.

— Ba da, îi cuprinse el bărbia în palmă, silind-o să-l privească. Vei discuta din perspectivă feminină ceea ce încercăm. Mie îmi revine cea masculină.

Liss trase aer în piept, încercând să se calmeze:

— Sunt diferite?

Cu un zâmbet sută la sută masculin şi tot pe-atâta

şmecher, Josh replică:

— N-ai observat că femeile şi bărbaţii sunt diferiţi?

Se înroşi la faţă.

— Nu-mi dădusem seama că diferenţele dintre ei se aplică şi în materie de vinuri.

— Ei bine, află că se aplică.

— În ce sens?

— Femeile preferă invariabil vinurile albe. Bărbaţii le aleg de obicei pe cele roşii.

— De ce?

— Nici eu nu ştiu. Dintr-o deosebire a papilelor gustative, cred.

— Sau din intuiţia faptului că vinul alb are mai puţine calorii, îi desprinse cu grijă Liss mâna de faţa ei, cât mai avea prezenţa de spirit ca s-o facă.

Deşi Josh părea dornic să reiniţieze contactul, îşi ţinu totuşi mâinile acasă.

— E important să-ţi cunoşti clienţii. Ce le place şi ce nu.

Mereu în căutarea unui indiciu despre identitatea lui, Liss se învioră imediat:

— Sigur n-ai condus niciodată un restaurant?

Persistenţa ei îl făcu să clatine din cap.

— E doar o chestiune de logică. Îţi studiezi clientela, din cine constă, ce consumă, şi răspunzi cererii.

Avea sens. Numai de l-ar fi putut descifra la fel de uşor şi pe omul de lângă ea. Nu era în stare să deducă de ce păreau atât de diferiţi, şi totuşi aveau aşa de multe în comun. De asemenea, nu înţelegea nici cum de trecuseră atât de repede dincolo de relaţiile dintre patroană şi subordonat.

Şi totuşi, asta era realitatea. Iar Liss nu ştia ce să facă.

Nici peste un sfert de oră nu ştia ce să facă. În

legătură cu realitatea, precum şi cu el. Pur şi simplu refuza s-o lase să rămână la un nivel impersonal.

Liss reflecta asupra situaţiei, în timp ce stătea sub bolta cu viţă din curtea ultimei vinării pe care o vizitau în ziua aceea. Îl aştepta pe Josh să încarce în Corvette achiziţiile. Vremea era însorită şi caldă, iar priveliştea apelor albastre ale Lacului Seneca întinzându-se dedesubt, în pofida celor câţiva nori negri din depărtare, era captivantă.

— Ce frumos e aici, spuse ea, când i se alătură şi Josh.

— Este, nu-i aşa? Mare păcat că Restaurantul Lakeview nu are grădină sau terasă, de vreme ce se află chiar pe malul lacului. E o privelişte extraordinară. Dar nimeni nu ajunge s-o admire.

— Ştiu, oftă Liss. Se număra printre intenţiile lui Ray. Voia să construiască terasa cu mâinile lui, ca să economisească bani. N-a mai apucat s-o facă.

Se întoarse spre Josh, cu ochii plini de speranţă:

— Presupun că nu te pricepi şi la tâmplărie?

— Pot deosebi un cui de un ciocan. Cam atâta.

— Ai reparat scara de la pivniţă, îi aminti ea.

— A vorbit disperarea, nu talentul. Mă temeam să nu cadă vreunul dintre noi, sau amândoi, şi să ne rupem picioarele.

Făcu o pauză de efect.

— Deşi, nu pot spune nici că nu mi-ar fi plăcut să te văd prosternată în faţa mea…

Risca să cadă la picioarele lui cât de curând, dacă nu ingera şi altceva pe lângă vin, îşi spuse Liss, simţindu-se prea ameţită ca să mai umble drept, necum să mai şi conducă maşina. Şi în niciun caz să-i reziste lui Josh.

Fuseze mai mult sau mai puţin rezervat, toată ziua, fără s-o învrednicească decât cu câte o atingere pe braţ, o

privire stăruitoare, când şi când… Dar Liss nu se aştepta deloc ca această cuminţenie să dureze.

Şi, sincer vorbind, nu era sigură nici de a ei.

Cu cât stătea mai mult timp cu Josh, cu atât îi era mai greu să-şi aducă aminte că încă nu ştia aproape nimic despre viaţa lui. Că nu trebuia să se încurce cu el.

Problema era că deja se încurcase cu Josh. Până peste cap. Indiferent dacă el îşi dădea seama sau nu, acea zi petrecută împreună îi dezvăluise lui Liss adevărul într-un mod mult mai evident. Se îndrăgostea lulea, cu o viteză vertiginoasă. Că era bine, că era rău, se întâmpla şi gata. Şi nu părea să poată face nici cel mai mic lucru pentru a se opri.

— Trebuie să mănânci ceva, îi spuse el, părând să-şi dea seama cât de ameţită se simţea. Ce-ar fi să te relaxezi un timp, până mă duc eu să cumpăr ceva? La cramă aveau nişte brânză, fructe şi crochete. Putem sta la un picnic, înainte de a pleca înapoi.

Liss acceptă şi porni spre toaletă ca să-şi aranjeze ţinuta, în timp ce Josh se ducea să cumpere ceva de mâncare.

Peste zece minute, când ieşi, îl găsi stând rezemat de gărduleţul curţii, cu privirea spre lac. La apariţia ei, se îndreptă.

— Scuză-mă, zâmbi ea, cam încurcată. Trebuia să mă înviorez puţin. Cred că am băut de-a binelea, pe când tu abia ai sorbit din pahar. Mă aştepţi de mult?

Uneori, îşi spuse Josh, avea senzaţia că o aştepta de-o viaţă. Descoperea la ea tot ceea ce-şi dorise vreodată de la o femeie. Cinste. Sinceritate. Generozitate şi dărnicie. Ca să nu mai spună ce minunat de sexy era, chiar dacă ea nu-şi dădea seama.

Cu cât stăteau mai mult împreună, cu atât dorea să nu se mai despartă niciodată.

Ceea ce făcea ca situaţia să devină mult mai dificilă. Se simţea tot mai incomod în rolul pe care-l juca. Toată ziua îl chinuiseră remuşcările, gândindu-se cum o înşela. Ştia al dracului de bine că trebuia să dea adevărul pe faţă. Încă din prima zi o ştiuse.

Dar, om fiind, tot amânase să-i spună lui Liss cine era, pentru că nu ştia cum s-o facă fără a-şi compromite relaţia cu ea. În fond, era singurul om din lume pe care Liss risca cel mai mult să-l dispreţuiască.

O parte din motivul pentru care o chemase cu el în acea zi era acela de a putea găsi o soluţie ca să-i spună adevărul. O minţise şi ştia, în adâncul lui, că lucrul pe care ea îl detesta cel mai mult era necinstea. Cu cât se prelungea mai mult înşelătoria, presupunea el, cu atât mai profundă avea să fie şi ura. Şi pierdea orice şanse ca Liss să-l ierte.

Era mult prea încrezătoare. În fond, îl crezuse pe cuvânt. Sau, mă rog, poate că nu complet. Îşi dăduse toată silinţa să-i smulgă informaţii, la fel cum se străduise şi el să i le ascundă. Totuşi, nu ezitase să-l angajeze.

Dumnezeu îi era martor cât dorea să-i spună adevărul, ca să se lămurească totul. Dar nu voia s-o deziluzioneze. Şi nici s-o piardă. Nu voia nici să se *gândească* la aşa ceva.

Alungându-şi gândul înainte de a apuca să prindă rădăcini şi să se dezvolte, Josh ridică din umeri:

— Nu mă grăbesc nicăieri.

Când Liss se clătină pe picioare, rezemându-se de el, îi studie cu îngrijorare faţa congestionată.

— Te simţi bine?

Îl privi stânjenită.

— De obicei, nu mă ating de vin înainte de masă.

— E clar. Oricât de mult mi-ar plăcea ideea să-mi leşini în braţe, spuse el, înlănţuindu-şi degetele prelungi

printre ale ei, cred că ar fi mai bine să mâncăm ceva.

Capitolul opt

Josh o conduse până la maşină, o ajută să intre, apoi porni spre o colină înverzită cu vedere peste lac.

— Eşti sigur că e bine ce facem? îl întrebă Liss, în timp ce el îi dădea mâna să coboare. Vreau să zic, n-o să ne aresteze nimeni că i-am încălcat proprietatea, sau aşa ceva?

— Nu e nicio problemă. Atâta vreme cât nu furăm struguri din viile astea, proprietarul n-are de ce să se supere.

Îi dădu un sac de prelată, plin cu mâncare.

— Sper că nu devii o sperioasă, nu-i aşa?

— Oricine ar deveni sperios dacă ar sta mai mult timp cu tine. După cât te-ai tot plâns de felul cum conduc maşina, îţi dai seama că pe tot drumul până aici n-ai încetinit nicio clipă sub şaizeci de mile pe oră?

— Nu mă aşteptam să observi vitezometru, în starea ta de ebrietate.

— Nu-s în nicio stare de ebrietate, îl informă ea, cu îngâmfare. Sunt doar puţin cam dispersată.

— Dacă zici tu…

Zâmbind, Josh luă o pătură cadrilată din maşină şi o întinse pe iarbă. În timp ce Liss se grăbea să se aşeze, până nu-i cedau picioarele sub trup, se instală şi el alături. Scoase din sacoşă un sortiment impresionant de brânzeturi, conserve de carne, crochete, pâine şi fructe.

Liss privi cu uimire delicatesele.

— Ai cumpărat toate astea în timp ce eu îmi clăteam faţa cu apă rece?

— Sunt iute la cumpărături.

— Şi la vorbă, murmură ea, pe când Josh îi dădea o crochetă cu Brie. Şi cum anume ai obţinut reducerea aia de preţ la lada cu vin?

Josh luă în gură o boabă de strugure.

— De la orice cramă poţi primi o ladă mai ieftin, dacă ceri.

Îi mai dădu o chochetă, cu şuncă piperată.

— Cum ţi s-a părut ultimul vin pe care l-am degustat?

— Cel roşu? stătu Liss un moment să analizeze întrebarea. Am avut senzaţia că beam Drano. Lăsa în gură un guşt infect. Ăă, un *gust* infect.

Clătinând din cap, chipurile cu dezaprobare, Josh îi oferi şi o crochetă cu brânză.

— De Chaunac-urile nu sunt nici favoritele mele. Prea multă culoare, prea puţin caracter. Întotdeauna te chercheleşti aşa după doar câteva înghiţiuri de vin?

— Toată ziua am băut vin, protestă Liss, în timp ce primea un pahar de plastic plin cu apă de izvor aromată cu lămâie.

— Ar fi trebuit să iei câte o înghiţitură de vin, apoi să mănânci o crochetă, ca să-ţi alungi gustul din gură, îi spuse Josh, întinzându-se, rezemat într-un cot. Altfel, rezultatele se denaturează. Şi te îmbeţi.

— Asta ce vrea să fie, altă lecţie? Fiindcă, dacă aşa e, cred că de data asta n-ar strica să iau notiţe.

Deşi îşi spunsese că numai un mârlan ar fi profitat de ea când era cam afumată, Josh nu se putu abţine să nu se gândească la unele dintre lecţiile pe care i-ar fi plăcut să i le predea. Ca de pildă, cum să deschidă mai mult gura când o săruta. Voia s-o sărute din nou. De data asta, nu doar o pupătură scurtă, furată înainte ca Liss să poată protesta. Voia s-o sărute cu adevărat şi pe îndelete, până i se înroşeau obrajii, iar ochii ei verzi deveneau sticloşi de atâta dorinţă…

— Nu cred că ar trebui să faci asta, spuse ea, în timp ce-i mângâia absentă, cu degetul mare, pielea fină din partea interioară a antebraţului.

— De ce? Nu-ţi place?

— E foarte interesantă brânza asta, schimbă vizibil Liss subiectul. Ce este?

— Havarti cu mărar. M-a ajutat s-o descopăr… un prieten.

— Un prieten? Sau o prietenă?

— O prietenă. Eşti geloasă?

— Nu. Da, oftă ea. Nici eu nu-s sigură.

— Se pare că facem unele progrese, comentă el, urmărindu-i cu vârful degetului vinişoarele albăstrii de la încheietura mâinii.

Liss trase adânc aer în piept, apoi îl expiră din nou.

— Nu ştiu dacă să le numesc progrese.

— Tu cum le-ai numi?

— Belele.

Gura lui Josh se arcui într-un zâmbet răutăcios.

— Parcă aşa mă numiseşi pe mine.

— Într-adevăr.

— N-ai fi făcut-o, dacă mă cunoşteai de mai multă vreme. De fapt, sunt un tip normal şi pe care te poţi baza.

Îi luă mâna, pornind cu degetul de-a lungul liniilor din palmă.

— Unde l-ai cunoscut pe Ray?

Surprinsă vizibil de întrebare, Liss ezită înainte de a răspunde.

— Era bucătar şef la restaurantul unde eu eram patiseră. Nişte prieteni comuni ne-au convins să mergem la câteva întâlniri, iar restul, vorba aia, e istorie.

— Te mai vezi cu prietenii pe care i-ai avut când erai măritată? o întrebă Josh, dorind să ştie dacă avea relaţii în societate, deşi bănuia contrariul.

— Nu.

Încercarea ei de a zâmbi îi trezi dorinţa de a o strânge în braţe, ca s-o consoleze.

Continuând să-şi ţină mâna peste a ei, Josh se rezemă în coate, pentru a-i privi faţa fără a se apropia prea mult.

— De ce?

Liss ridică dintr-un umăr:

— Se întâmplă o ciudăţenie, cu prietenii din timpul căsătoriei. Când ce nu mai eşti căsătorit, parcă n-ar mai şti de să facă sau să spună. După un timp, renunţă să mai încerce.

Josh dădu din cap. Şi lui i se întâmplase acelaşi lucru. Prietenii fostului cuplu încercaseră, la început, să-l combine cu diverse femei fără obligaţii. În ultima vreme, nici telefon nu-i mai dădeau.

— Ai rude în New York City? îl întrebă ea.

— Nu.

Nu adăugă că, din locul unde stătea, se vedea casa familiei lui.

— Dar sora ta?

— Care soră?

— Cea care e la fel de uşor de tachinat ca mine.

Josh zâmbi:

— Nu-ţi scapă prea multe, nu-i aşa? Sora mea mai mică locuieşte în Los Angeles, ca să poată avea parte de soare pe săturate. Nu poate suferi zăpada.

— Şi părinţii?

— Ei n-au nimic împotriva zăpezii.

Privirea de reproş a lui Liss îl făcu să chicotească.

— Au o mică firmă. Dar tu? o întrebă, conştient de fiecare licărire de emoţie din ochii ei. Ai rude pe-aici?

Liss clătină din cap:

— Numai pe Rob. Mi-e ca un frate.

Josh îşi înlănţui degetele laolaltă, pentru a nu întinde

mâna să-i atingă şuviţele mătăsoase de păr auriu care-i căzeau pe obraji.

— Părinţii tăi unde sunt? De ce nu te ajută cu restaurantul?

— Fiindcă sunt în Alaska, luă ea o înghiţitură de apă. Încearcă să-mi trimită bani, din când în când. Îi refuz întotdeauna.

— De ce?

— Fiindcă nu mai sunt un copil, de-aia.

Îi întinse coşul cu fructe.

— Nu se cade să mă întreţină părinţii mei.

— N-ai fraţi sau surori?

— Nu. Dar tu? Vreun frate?

— Groaznic ce băgăreaţă mai eşti, se plânse Josh.

Liss îşi mai unse cu Brie o crochetă.

— Uite cine vorbeşte. Nu ţi-a spus nimeni că ai obiceiul lamentabil de a pune o mulţime de întrebări, dar fără a oferi prea multe informaţii despre tine însuţi?

Curăţin de coajă un kiwi, o întrebă:

— Vrei să ştii mai multe despre mine?

— Da.

— De ce?

Ezită.

— Fiindcă te găsesc interesant. Fiindcă lucrezi pentru mine.

Fiindcă părea să se îndrăgostească de el.

— În ordinea asta?

— Treaba mea. Aş vrea să închei un târg cu tine.

— Ce fel de târg?

Liss îl privi drept în ochi:

— Pentru fiecare întrebare pe care mi-o pui, trebuie să-mi dai măcar o mică informaţie despre tine. Poate fi oricât de neînsemnată sau de importantă vrei, dar neapărat să fie concretă, nu de ordin general. De exemplu,

dacă spui că-ţi plac maşinile, sau artele, sau fructele, trebuie să precizezi care anume. De acord?

Spre surprinderea ei, după numai un moment de gândire, Josh dădu din cap:

— De acord. Ce fel de lucruri vrei să ştii?

— Asta se pune la socoteală ca întrebare, îl informă ea. Îţi voi răspunde că, deocamdată, mă mulţumesc cu subiecte de bază. De exemplu, care e cel de-al doilea nume al tău?

Josh o privi. Liss o considerase o întrebare nevinovată, dar vizibila lui ezitare de a-i răspunde îi stimulă enorm curiozitatea. Dădu să vorbească din nou, însă el i-o luă înainte:

— Nu vrei să ştii ceva mai interesant, ca de pildă, unde m-am născut? Sau în ce zodie?

Îi adresă un zâmbet luminos:

— Acum îmi datorezi două informaţii din viaţa ta personală.

— Nu ţi se pare că iei totul într-un sens cam prea literal?

Liss bătu din gene:

— Trei informaţii. Îţi fac o favoare, să ştii continuă ea, privindu-l cu falsă ameninţare. Cel puţin, cred că a să-ţi întrerup obiceiul ăsta îngrozitor de a pune întrebări tot timpul.

— Ce te face să crezi că n-am să încerc să egalez scorul?

— Am să-ţi spun ceva ce vrei să afli despre mine. Cu condiţia să nu devii prea indiscret. Iar cu asta…

— …am ajuns la patru, se grăbi Josh să completeze.

O contemplă cu o luminiţă în ochii săi căprui, adânci. Într-un târziu, spuse:

— M-am născut lângă Syracuse. Am învăţat la şcoli publice şi am avut o copilărie dezgustător de normală. Îmi

plac maşinile sport vechi şi restaurate, pictorii impresionişti francezi, toate fructele pe care le-am cunoscut vreodată. Şi femeile obraznice.

Liss fu năcită de acest neaşteptat iureş de dezvăluiri. Încercând să menţină vie conversaţia şi fără a se gândi la consecinţe, îl întrebă:

— Ce părere ai despre femeile obraznice la care lucrezi?

— Ce-ar fi să-ţi arăt?

Vorbise atât de inocent, încât Liss nu-şi dădu seama de intenţiile lui decât când se pomeni culcată lângă el, în iarba moale. Îl privi surprinsă, atentă. Emoţionată.

— Ce faci? îngăimă ea, cu gâtul dintr-odată uscat ca pergamentul.

— Nu *fac* nimic. Dar *plănuiesc* să te sărut.

Totuşi, nu se mişcă. Iar faptul că stătea neclintit, doar ţinându-şi gura atât de aproape de a ei încât Liss fu nevoită să-şi coboare genele ca să nu se holbeze drept în ochii săi, o făcu să devină conştientă de trupul lui mai puternic şi mai prelung, peste al ei. De senzaţia coapselor lui cu muşchi tari deasupra alor ei. De dovada dorinţei lui apăsând-o.

— Şi dacă eu nu vreau să mă săruţi? îl întrebă, desfătându-se în căldura trupului său, pe când Josh îşi petrecea degetele printre ale ei, ţinându-i braţele imobilizate.

— } i-a spus cineva vreodată că pui prea multe întrebări?

— Da. Tu mi-ai spus. Cam de fiecare dată când îţi pun câte una. Ăsta-i modul tău de a mi-o plăti, aşa-i?

Buzele lui ajunseseră atât de aproape de ale ei, încât n-ar fi fost nevoie decât să ridice capul cam cu un milimetru, poate, pentru ca gurile să li se atingă.

Păru să-şi dea seama şi el de acest lucru.

— De fapt, spuse, cu buzele peste ale ei, incitându-i la revoltă toate celulele din trup, e modul meu de a-ţi spune că vreau să te cunosc mai bine.

Liss inspiră adânc, pentru a-şi destinde plămânii contractaţi şi-şi simţi sânii apăsând pieptul lui dur.

— Cât de bine?

Eliberându-i o mână, Josh îi dădu părul la o parte de pe faţă, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine s-o atingă.

— Mult mai mult şi mai profund decât ar permite majoritatea relaţiilor dintre patroni şi subalterni.

— A… făcu ea, simţind cum îi pulsa sângele prin vene.

— Asta voiam să zic şi eu, îi sărută Josh colţul gurii.

În adâncul ei se încolăci o spirală de căldură.

— Asta înseamnă că ar trebui să te descurajez? Sau să te concediez?

Atenţia lui se îndreptă asupra celuilalt colţ al gurii ei.

— Vrei să mă concediezi?

— Nu.

Voia să facă dragoste cu el. Nici nu-i venea să creadă cât de tare o dorea. Nu singurătatea o împingea spre el, recunoscu ea, într-un neaşteptat moment de luciditate, ci copleşitorul simţământ că erau hărăziţi să rămână împreună. Sentimentul că, deşi se măritase cu Ray şi încercase să-i fie o soţie bună, Joshua Farrington era partenerul de suflet pe care îl aşteptase toată viaţa.

— Nu mă întrebi dacă vreau să te descurajez?

Zâmbetul lui lent o făcu să se bucure că nu depindea de propriile-i picioare ca să se ţină dreaptă.

— Iubito, n-ai putea să mă descurajezi nici dacă ai încerca.

— Aşa?

Gâfâi scurt, când Josh îşi strecură cu agilitate genunchiul între ale ei.

O sărută pe sprânceana dreaptă:

— Cred că-s căzut în limbă după tine.

— Căzut în limbă?

— E un eufemism bărbătesc pentru cuvântul care începe cu D.

— Care cuvânt cu D?

Josh îi sărută şi sprânceana stângă.

— Câte există?

— Dorinţă. Desfrâu. Dragoste.

Îi sărută vârful nasului.

— Îţi plac detaliile, aşa-i?

— Tu îmi placi.

— Serios?

Zâmbetul lui răutăcios ascundea nenumărate promisiuni.

— Şi tu îmi placi mie. Ba chiar mai mult decât atât.

Î sfârşi, o sărută, încet, ispititor, sâcâitor, făcând-o să ia foc, muşcându-i mai întâi buza de jos, pentru ca apoi să-i urmărească forma gurii cu limba.

— Te doresc, Liss. Nici nu-ţi pot spune cât de mult… Of, la dracu'.

Nedumerită să-l vadă pe Josh retrăgându-şi capul, Liss tresări de surpriză când pe frunte îi căzu primul strop de ploaie. Fu furmat de încă unul. Şi de încă unul, mai mare, mai greu. După care, fără de veste, începu să toarne, cerul deschizându-şi băierile pentru a-i scălda în torente de apă.

În câteva secunde, amândoi fură uzi leoarcă. Îşi strânseră repede materialele de picnic şi o luară la fugă spre Corvette. Trântind portierele, rămaseră gâfâind sfocaţi, aburind geamurile, şiroind de apă pe tapiţeria de piele, încercând amândoi să nu se uite unul la altul. Încercând să nu se atingă.

— Cred că ar fi ai bine să luăm nişte haine uscate pe

noi, până nu ne îmbolnăvim amândoi de pneumonie, spuse într-un târziu Liss, căutând să nu şi-l imagineze pe Josh fără nicio haină pe el; dacă o făcea, ştia ce s-ar fi întâmplat. Ce zici?

Josh îi aruncă o privire, observându-i bumbacul umed întins peste sânii mici.

— Zic că ai dreptate.

Făcu o pauză, după care, când vorbi din nou, glasul său răguşit păru aproape ca o atingere fizică:

— Vrei să conduci tu? Sau mai bine eu?

Liss nu credea că ar fi *putut* să conducă maşina. Pe moment, abia mai era în stare să-şi aducă aminte cum să respire.

Expresia ei mut-rugătoare îl făcu să zâmbească.

— La mine? întrebă el, în timp ce pornea motorul. Sau la tine?

— Unde-i mai aproape? întrebă Liss, dându-şi seama că nu avea nici cea mai vagă idee unde locuia Josh. Dându-şi seama că în acel moment nu voia decât să fie singură cu el, altundeva decât în spaţiul strâmt al unei maşini, cu schimbătorul de viteze între ei.

— La tine, răspunse Josh, băgând în prima viteză. Dar nu e deloc aproape. Suntem la jumătatea lacului.

Liss îşi desprinse privirea de el, rugându-se să nu-şi piardă controlul, pe când Josh scotea maşina la şosea. Fiecare celulă din trupul ei îşi dorea un contact mai strâns cu el. Fiecare terminaţie nervoasă o furnica surescitată. Toată ziua se împotrivise acelei atracţii. Se opusese tuturor acelor emoţii contradictorii faţă de el.

Într-un fel, picnicul de pe deal îi clarificase situaţia. Nu mai avea îndoieli cu privire la ceea ce dorea. Pe el îl dorea. La fel de mult cum o dorea şi el pe ea – dacă nu chiar mai mult.

Străbură cam un kilometru şi jumătate în tăcere,

până când Josh vorbi din nou:

— Îţi plac familiile?

Neînţelegând întrebarea, nici de ce anume i-o punea, se întoarse să-l privească.

— Poftim?

— Iubito, dacă nu vorbim încontinuu, ne vom trezi făcând altceva. Chiar aici, în maşină, în ciuda faptului că e încă lumină şi suntem pe un drum destul de circulat. Deci, îţi plac familiile?

Liss fu nevoită să tragă adânc aer în piept, înainte de a putea să vorbească:

— A mea, sau ale altora?

Luându-i mâna, Josh i-o strânse:

— Te întrebam dacă-ţi plac copiii.

— Mor după copii, spuse ea cu sinceritate, încercând să nu se gândească la modul cum erau procreaţi; şi-aşa îi era destul de greu să nu se arunce în braţele lui Josh. Dar ţie?

— Am şi ales numele. Dar grădinăritul?

— Votez pentru.

Rezistă dorinţei de a-i înlătura o şuviţă udă de păr brunet de pe frunte.

— Îţi place?

Josh părea nevoit să facă şi el eforturi pentru a-şi ţine mâinile pe volan.

— Am bătături în palmă.

Îi întoarse mâna cu palma în sus.

— Pare să fie destul de fină. De fapt…

Apoi, îi ridică palma la gură, sărutând-o.

— O găsesc irezistibilă.

— Ai de gând să flirtezi cu mine tot drumul până acasă?

— Da şi nu.

— Da şi nu?

— Am de gând să flirtez cu tine. Dacă, atâta timp cât flirtez, vom mai ajunge sau nu până acasă, rămâne de văzut. De Bills de părere ai?

— Nu admit nicio critică la adresa lor, îl preveni ea, grăbindu-se să ia apărarea echipei sale de fotbal favorite, deşi cam năpăstuite în ultima vreme.

— Atunci, e clar că sunntem sortiţi unul altuia. Nici eu n-aş permite-o.} ine-te bine. O iau pe-o scurtătură. Drumul va fi destul de accidentat.

Nu mai vorbiră, în timp ce Josh ocolea gropile pline cu apă, îndreptându-se pe drumul cel mai scurt spre casa ei. Odată ajunşi acolo, fără un cuvânt, opri motorul. După care, ca la un semnal tăcut, săriră amândoi din maşină şi se repeziră spre uşă, prin ploaia torenţială. În depărtare bubui un tunet.

Josh o privi cum îşi căuta cheile în portofel. Cu toate tachinăriile lui şi în ciuda fierbinţelii ce se aduna înăuntru-i, fusese ferm hotărât să-şi ia rămas bun. Să se ducă acasă. Să-i lase mai mult timp şi mai mult spaţiu, pentru a ajunge să-l cunoască. Pe el, cel adevărat. Nu pe mitocanul evaziv, adept al principiului te-sărut-ca-să-ţi-tai-cheful-de-pus-întrebări, care fusese până atunci.

Dar, în timp ce Liss îşi scotea cheile, se pomeni sărutând-o din nou. Incapabil să-şi stăpânească impulsul, îşi contopi gura cu a ei, apoi şi trupul ud până la piele, cu al ei, simţindu-i căldura prin hainele leaorcă. Şi ştiu că era pierdut.

— Liss…

Cuvântul se auzi în parte ca un geamăt, în parte ca o rugăminte, plin de nevoie şi dorinţă, în timp ce îi mângâia cu nasul gâtul gingaş, simţindu-i palpitaţiile pulsului.

O auzi trăgând aer în piept, adânc.

— Josh. Vreau să…

— Spune-mi ce vrei.

Îi simţea deruta şi nehotărârea. La fel cum simţea şi dorinţa crescând într-însa.

Îşi trecu mâinile peste braţele şi umerii ei goi, mişcându-şi-le în sus şi-n jos, incapabil să se abţină de a o atinge. Incapabil să reziste gingăşiei ei parfumate.

O dorea toată. Dorea să i se dăruiască tot.

În timp ce mâinile îi lunecau în jos spre ale ei, simţi metalul rece al inelului cu chei şi, uşurel, i-l luă dintre degetele tremurătoare. Fără a-i da drumul, o întoarse cu spatele spre uşă, rezemând-o, în timp ce introducea cheia în broască şi o întorcea încet.

Cu inima bubuindu-i în coaste, deschise uşa şi intrară în *living room*, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, cu buzele căutându-li-se flămânde, cu trupurile încercând să se lipească şi mai strâns.

— Ce facem cu hainele? şopti Liss, în timp ce gura lui o părăsea pe a ei pentru a-i explora scoica delicată a urechii.

— Cred că ar fi cazul să le scoatem.

O sărută pe umăr, plimbându-şi buzele peste pielea umedă, încât prin venele lui Liss se rostogoliră spirale de căldură.

Când îi trase breteaua rochiei de vară de pe umăr, Liss inspiră şuierător, printre dinţi.

— Parcă era vorba să ni le schimbăm.

Îi auzi amuzamentul în glas, pe lângă pasiunea abia stăpânită.

— Ca să le schimbi, trebuie să le scoţi.

— Tu n-ai aici haine de schimb…

Se întrerupse, sufocată, în timp ce Josh îi trăgea şi breteaua de pe celălalt umăr.

— Tu, da, se aplecă el, sărutându-i clavicula. Hai să le schimbăm mai întâi pe ale tale.

Dar Liss ştia ce aveau să facă.

— Şi dacă nu te cunosc destul de bine ca să mă dezbrac în faţa ta? întrebă ea, simţind un val de emoţie şi nervozitate, atât de excitată încât abia se mai putea ţine pe picioare.

Josh îi sărută adâncitura gâtului.

— Vrei să mă cunoşti?

Se agăţă de umerii lui laţi, ca să se sprijine, în timp ce genunchii i se dizolvau sub trup.

— Da.

— Atunci, să începem.

O trase cu încă vreo câţiva paşi în living şi o sărută din nou, şi din nou, înfierbântându-i sângele, tăindu-i respiraţia, topindu-i oasele şi uzul raţiunii.

— Nu cred că e bine să facem asta aici, spuse ea, când în sfârşit Josh îşi ridică gura de pe a ei pentru a o săruta pe frunte.

— De ce? întrebă, sărutându-i amândoi obrajii.

— Draperiile sunt trase deoparte.

Şi era încă ziuă. Abia patru după-amiaza. O oră decadentă pentru a face dragoste. O oră minunată pentru a face dragoste.

Îi atinse din nou buzele cu ale lui.

— Într-adevăr.

— La ce te gândeşti? întrebă ea în şoaptă.

— Pe lângă că eşti atât de dezirabilă?

O sărută îndelung, apăsat.

— Cred că avem nevoie de mai multă discreţie.

Cu gura iarăşi peste a ei, cu ridică în braţe, pornind cu ea spre dormitorul decorat cu alb şi albastru. Liss oftă cu gura lângă umărul lui umed, complet moleşită de atâta dorinţă. Faptul că erau uzi de ploaie făcea ca totul să fie cu atât mai erotic. Cu atât mai fascinant.

În cameră, Josh trecu pe lângă pat, spre fereastră. Trase jaluzelele, apoi, căutându-i din nou gura cu a lui, o

lăsă să alunece până ajunse cu picioarele la podea. Nu peste mult, rochia de vară urmă acelaşi drum, căzând pe mocheta crem. Apoi cămaşa lui, trasă peste cap cu o mână, fiindcă refuza să-i dea drumul, fie şi numai pentru o secundă.

Cu gura prădându-i-o flămândă pe a ei, îşi smulseră de pe trupuri hainele rămase, aruncându-le pe jos.

De cum o ajută să scape de sutienul şi chiloţii din bumbac, Josh o cuprinse în braţe, strângând-o cu putere la piept. Liss se frecă de el, savurându-i pielea ca un satin cald, gâdilatul senzual al părului de pe piept pe sânii ei goi.

Lăsând să-i scape un geamăt de dorinţă abia reprimată, Josh îşi îngropă gura în părul ei, cu mâinile cutreierându-i în sus şi-n jos spatele, pentru ca apoi să coboare pentru a-i cuprinde fundul.

— Doamne, eşti minunată.

Arzând toată de dorinţă, Liss zâmi tremurător, în timp ce îi săruta părul fin de pe piept.

— Şi eu te găsesc destul de minunat.

— Te doresc, Liss.

Glasul îi era un scrâşnet răguşit.

— Niciodată nu mi-am mai dorit ceva atât demult.

Liss îi inspiră aroma curată, bărbătească.

— Ştiu.

O strânse convulsiv în braţe.

— Mă doreşti şi tu? Te rog, spune da, adăugă, cu o undă de amuzament glumeţ strecurându-i-se prin pasiunea aspră din glas. Altfel, cred că s-ar putea să înnebunesc.

— Da, răspunse ea simplu, irevocabil.

Îl dorea mai mult decât îşi dorise altceva vreodată. Ridicându-se pe vârfuri, îi sărută bărbia, delectându-se cu masculinitatea lui şi cu felul cum să pielea mai aspră i-o zgâria uşurel pe a ei.

— Şi, deci, ce propui să facem? nu se putu ea abţine să nu-l tachineze.

— Lasă-mă să-ţi arăt.

Chiar în timp ce vorbea, o împinse pe pat, potrivindu-se deasupra ei.

— Doamne, Liss.

Cuvintele i se auziră ca un geamăt, în timp ce se lăsau amândoi pe pat. Liss scoase un mic oftat de plăcere pur feminină, în timp ce Josh se apleca să-i sărute şanţul delicat dintre sâni, pentru a rece apoi să-i captureze cu gura mai întâi un vârf trandafiriu, apoi şi pe celălalt.

Plină de o dorinţă pătrunzătoare, atât de dulce şi de puternică totodată încât o durea, îşi strecură degetele prin părul lui umed, savurându-i senzaţia moale şi sănăoasă.

— Parcă era vorba să luăm pe noi nişte haine uscate, murmură ea.

Josh îi trasă o linie, de la sâni în jos spre pântec, cu buzele.

— Vin şi alea, mai târziu.

Liss inspiră intens, pe când el îi explora ombilicul cu o meticulozitate blândă, învârtindu-şi limba peste pielea delicios de sensibilă.

— Cât de târziu?

— Mult, mult mai târziu.

Trecu mai jos, frecându-i cu limba abdomenul plat, pe când degetele lui îi gâdilau oasele bazinului.

— Nu te grăbeşti să te îmbraci, nu-i aşa?

— Nu, reuşi ea să geamă, în timp ce degetele îşi croiau drum spre fierbinţeala dintre coapsele ei.

— Bine.

Glasul îi devenise un tors scăzut şi senzual, care-i făcu inima să sară drept în gât.

— De ce m-oi fi simţind atât de bine? se întrebă ea, în timp ce Josh îi forma cerculeţe pe pielea sensibilizată.

— Fiindcă nu am intenţia să mă grăbesc.

}mându-se de cuvânt, o atingea cu o încetineală dureroasă, plimbându-şi pe îndelete mâinile peste trupul ei, explorându-i fiecare centimetru de piele, încurajând-o să facă şi ea acelaşi lucru.

Atât de aprinsă de dorinţă încât era convinsă că aveau să ia foc amnâdoi, Liss scoase un sunet de protest, când Josh se îndepărtă.

— Nu pleca.

— Nici n-aveam de gând, îi dădu el la o parte părul de pe faţă. Am avut doar un moment de luciditate.

Liss, care numai de aşa ceva nu putea avea parte, se frecă de el:

— În legătură cu ce?

O sărută pe gură:

— Cu tine. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu foloseşti mijloace contraceptive, sau să fii pregătită în orice alt sens pentru o întâlnire sentimentală cu sexul opus.

— Iarăşi mă faci naivă?

— Nu. Irezistibilă. Şi, poate, puţin cam prea încrezătoare.

— Şi tu cum eşti?

— Pregătit, iubito, o sărută el din nou pe gură. Şi hotărât să te protejez, indiferent dacă tu crezi că ai sau nu nevoie de protecţie.

— Îmi închipui că tot timpul umbli cu pliculeţe de staniol în buzunar.

— Tu ce crezi?

— Cred că ţii destul de mult la mine ca să ai grijă, şopşti ea, simţind cum dorinţa pentru el se înteţea în toată făptura ei, până fu sigură că avea să explodeze.

— Se face, iubito. Se face.

Îşi răsfiră degetele prin părul ei, ţinând-o nemişcată,

în timp ce îi acoperea faţa cu o furtună de sărutări.

Şi apoi, incapabil să mai aştepte, o protejă în ultima clipă de a se contopi amândoi, cu o iuţeală care o surprinse. Geamătul scurt care-i scăpă lui Liss era pe jumătate de protest, pe jumătate încurajator, în timp ce trupurile li se uneau, devenind două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

— } ine-te bine, iubito, îi şopti el în păr. Urmează încă un drum cu hopuri.

Smulgându-i un icnet cutremurat de voluptate, se întoarse cu ea deasupra, sărutându-i gâtul în timp ce se mişca înăuntrul ei, la început încet, apoi tot mai insistent. După care, revenind deasupra ei, îşi rezemă greutatea pe braţe şi îi apucă mâinile într-ale lui. Picioarele ei cu pielea netedă se împletiră printre ale lui, mai lungi, iar Liss îşi încovoie degetele peste ale lui, regalându-se cu puterea pe care o emana odată ce mişcările îi deveneau mai brutale, mai repezi, făcându-i pe amândoi să se rotsogolească scăpaţi de sub orice control, azvârlindu-i în vârtej, până când ajunseră pe pisc, într-o izbucnire de pasiune strălucitoare ca soarele şi la fel de dogoritoare.

După aceea, Liss rămase culcată alături, ascultându-i bătăile încă iuţi ale inimii, şi slobozi un oftat prelung, mulţumit.

— O, Doamne.

Frecându-şi bărbia de părul ei, Josh o încercui cu braţele, trăgând-o mai aproape.

— Voiam să fiu puţin mai controlat, mărturisi el. Te-a durut?

Dorind nespus să fie din nou unul şi acelaşi, Liss clătină din cap, în timp ce îi cuprindea talia cu braţele.

— Cu tine, n-ar putea să mă doară niciodată, îl asigură ea, rezemându-şi capul de pieptul lui.

În timp ce o ţinea în braţe şi-i mângâia părul auriu, nevrând să-i mai dea drumul niciodată, Josh constată că se ruga să aibă dreptate, deşi ştia că se înşela. Îi pricinuise deja o suferinţă. O minţise. Iar acum, trebuia să găsească o ieşire.

Capitolul nouă

A doua zi dimineaţă, după ce închise telefonul, Josh trase un şir de înjurături lung şi cu pătrundere. Tocmai purtase o conversaţie prelungită şi nu deosebit de plăcută cu redactorul său şef, privitoare la întârzierea articolului, pe care de obicei îl preda la timp. Pur şi simplu nu se putea îndura să publice cronica Restaurantului Lakeview. Nu numai fiindcă nu era deosebit de măgulitoare, ci şi pentru că i s-ar fi părut o trădare supremă s-o publice fără a o preveni mai întâi pe Liss. Efectiv, nu ştia ce să facă. Pentru prima oară de când lucra ca ziarist, meseria sa îl dezgusta. Nu voia să scrie despre restaurantul lui Liss aşa cum ştia că ar fi vrut, dacă voia să-şi păstreze obiectivitatea. Şi, cu siguranţă, nu înainte de a-i mărturisi cine era el cu adevărat.

Până acum, reuşise să amâne inevitabilul. Dar tocmai fiindcă era inevitabil, nu putea fi ocolit la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu. Trebuia să acţioneze. Trebuia să-i spună lui Liss adevărul. Dar voia să îndulcească lovitura şi nu ştia cum.

Încă mai stătea aşezat lângă aparat, cu o ceaşcă de cafea răcită, privind în gol spre tabloul de Monet de pe perete, când telefonul sună din nou. Întoarse capul şi îl privi, fără să se clintească. Un semnal. Două.

Probabil nu era redactorul şef, socoti el. Bret Pierce spusese deja tot ceea ce avea de spus, în modul său

propriu, profetic şi irepetabil. Şi probabil că nu erau nici părinţii lui, cu care vorbise în ajun. Majoritatea prietenilor ştiau că nu era cazul să-l sune în timpul zilei, când lucra invariabil, pentru ziar sau pentru cafeneaua pe care spera să şi-o deschidă într-o lună, două.

Ceea ce însemna că nu putea fi decât vreun reprezentant comercial, de un soi sau altul. Ridicând receptorul, gata să se răstească la persoana de la celălalt capăt al firului, Josh trase scurt aer în piept când auzi că era Liss. Fiinţa pe care dorea cel mai tare s-o vadă – şi, pentru moment, cu care ar fi evitat cel mai mult să vorbească.

— Pari surprins, spuse Liss, părând atât prudentă, cât şi ea însăşi nervoasă. Te-am sunat într-un moment nepotrivit?

— M-ai luat pe nepregătite, lăsă el jos ceaşca de cafea. Nu mă aşteptam să-mi ştii numărul.

În seara trecută, când fără tragere de inimă se despărţiseră, Josh se întrebase dacă avea s-o mai vadă vreodată. Şi, cu acel prilej, ce urma să-i spună. Iar acum, iat-o, inocentă şi fără să bănuiască nimic, tocmai când el se flagela în numele ei.

— Am o prietenă la compania telefonică, îi mărturisi Liss. Ea m-a ajutat să te găsesc.

Josh avu senzaţia că îl apăsa o mare greutate pe piept.

— Umbli cu şmecherii, hai?

Aproape că o putu vedea încreţindu-şi năsucul.

— Crezusem că avea să-ţi facă plăcere. Drept să-ţi spun, m-am mirat să văd că nu ai numărul la „neinformabil”. Secretos cum eşti tu…

Tăcu un moment, apoi continuă, cu o veselie puţin cam exagerată:

— Sunt cumva indiscretă?

Distingându-i neliniştea din voce, Josh se grăbi s-o asigure:

— Nu. Mă bucur că m-ai sunat. Toată dimineaţa m-am gândit la tine.

Dumnezeu îi era martor că n-o minţea.

— În sens pozitiv, sper, răspunse Liss, cu o incertitudine clară.

— Când am să te văd, îi replică el sugestiv, deşi în acel moment numai de seducţii nu-i ardea, am să-ţi arăt în ce sens m-am gândit la tine. Ieri m-am simţit minunat, adăugă, cu sinceritate de astă dată. Mai mult decât crezi.

— Şi mie mi-a plăcut. De-asta te-am sunat.

Liss ezită, apoi vorbi mai departe, exact ca o persoană nedeprinsă să propună întâlniri, dar hotărâtă să-şi învingă sfiala:

— Crezi că aş fi prea îndrăzneaţă dacă te-aş invita să iei cina cu mine diseară? Aş vrea să mergem până la Dockside, ca să vedem ce face concurenţa. Şi e neplăcut ca o femeie să intre singură într-un restaurant.

— Ăsta-i singurul motiv? o tachină el.

Spera că nu. Spera că seara trecută însemnase şi pentru ea la fel de mult ca pentru el.

Liss şovăi din nou.

— Nu. Mă gândeam că am putea sta de vorbă. Despre cele de aseară.

Era clar că se întreba, la fel ca el, ce efecte urma să aibă dragostea asupra relaţiei dintre ei, în ce mod avea s-o schimbe. Dar, era convins, nu din aceleaşi motive.

Contactul fizic schimba în mod inevitabil situaţia. Lui Josh nu-i părea rău că făcuse acest pas cu Liss. Pe naiba, era în extaz că se întâmplase. Nu regreta decât ordinea evenimentelor.

Nu voise că lucrurile să se desfăşoare astfel. Fusese pe deplin hotărât să-i mărturisească lui Liss cine era,

înainte ca legătura lor să devină atât de profundă. Faptul că n-o făcuse nu reuşea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

Momentul picase îngrozitor. Acum, Liss urma să creadă că amânase destăinuirea pentru a putea face dragoste cu ea, ştiind că, după ce afla adevărul, probabil n-ar mai fi acceptat nici măcar să discute cu el. Avea tot dreptul să fie bănuitoare. Şi revoltată. La fel de revoltată pe cât era el contra lui însuşi.

Până acum, procedase ca un idiot. Dar se putea, se putea numai, să mai aibă timp pentru a salva situaţia.

Dacă mergeau la Dockside, se putea folosi de ocazie pentru articolul următor, amânând astfel cu încă un timp publicarea cronicii despre Lakeview. Şi îi mai putea indica lui Liss câteva lucruri de folos pentru Lakeview, atâta vreme cât încă o mai interesa să-i urmeze sfaturile. Acum se simţea îndemnat s-o facă, pentru că, după ce-i spunea cine era, probabil că n-avea să mai asculte nici măcar o vorbă din partea lui, multă vreme.

Cel mai important, însă, era că putea profita de ocazie ca să pregătească terenul. Nu se codea să o trateze cu mâncare şi băutură, dacă asta o ajuta să devină mai receptivă. Merita orice, inclusiv să-şi vândă sufletul dracului, la nevoie, numai ca să n-o piardă.

— Mi-ar plăcea nespus să iau cina cu tine diseară, spuse el.

— Trec să te iau de-acasă?

— Nu. Am să conduc eu.

Reţinu să-i trimită flori, în mai puţin de-o oră.

— Ce zici, vin să te iau la şapte?

* * *

Liss parcurgea nervoasă lista de bucate a

Restaurantului Dockside cu tematică nautică, încercând să nu intre în panică.

Era ceva în neregulă. Nu-l cunoştea pe Josh destul de bine pentru a şti despre ce anume era vorba, dar nu se îndoia că îl frământa ceva. Ceva despre care nu era pregătit, sau dispus, să-i vorbească.

Până în acel moment, Josh vorbise foarte puţin, iar când o făcea, nu se referea la ei, ci la restaurant. Ba chiar, orice aluzii la cele întâmplate între ei în ajun se remarcau prin absenţa din conversaţia lui.

Fiind din fire nesigură, Liss nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva îi trimisese acel enorm buchet de trandafiri albi tocmai ca s-o pregătească pentru o dezamăgire şi aştepta un moment potrivit, pe parcursul serii, pentru a-i spune că între ei totul se sfârşise. O altă parte a creierului ei, partea care încă mai funcţiona în pofida atracţiei faţă de el, se întreba ce anume era de fapt între ei.

Nu purtau o conversaţie tocmai normală. În ciuda faptului că în urmă cu o zi făcuseră dragoste cu pasiune, până acum nu mai avuseseră nicio întâlnire sentimentală în lume, ba chiar şi cu această primă ocazie ea trebuie să vină cu iniţiativa.

— Gustă din batoanele astea Cajun cu mozzarella ale mele, îi propuse Josh, în timp ce Liss se întreba dacă nu cumva nimerise într-o simplă aventură de-o noapte, fără să se fi aşteptat câtuşi de puţin la aşa ceva.

Recunoscând că apetitivele de la Dockside erau mult mai interesante decât tot ceea ce servea ea, reţinu ideea, în timp ce gusta din batoanele cu brânză fierbinţi, condimnentate şi coapte crocant.

Încercase deja să afle părerea lui Josh despre sortimentul de apetitive, dar el manifesta o surprinzătoare neutralitate. Orice l-ar fi întrebat, dădea din cap, scoţând sunete enervant de evazive, ca „Mmmm” şi „Eee…”

Având în vedere că înainte fusese atât de sentenţios, mai ales când era vorba de orice lucru privitor la restaurantul ei, ambiguitatea lui neaşteptată i se părea lui Liss totalmente suspectă. Era aproape ca şi cum s-ar fi hotărât s-o lase să tragă singură concluzia că apetitivele servite de ea lăsau mult de dorit.

Desigur, nu s-ar fi putut spune că nu-şi păstrase năravurile de manipulator. Numai că învăţa să procedeze mai discret. Era un om complicat şi cu vizibilă experienţă în a obţine ceea ce dorea, lăsându-i pe ceilalţi cu impresia ei că luau toate hotărârile.

Faptul că descoperise acest lucru însemna probabil, după părerea ei, că îl cunoştea mai bine decât intenţionase el. Liss era perfect conştientă, în timp ce făceau comanda, că Josh încerca în mod subtil s-o îndrume spre alegeri mai aventuroase, atât dintre mâncăruri cât şi la vinuri.

De fapt, Josh insistase să comande vin şi la apetitive, nu numai lângă mâncarea propriu-zisă. Când Liss se mirase că era necesar să mai ia încă un sortiment şi la desert, îi răspunsese că totul făcea parte dintr-o nouă „lecţie a vinurilor”.

Nedorind să-i forţeze mâna, cel puţin nu înainte de a apuca să discute ceea ce se întâmplase între ei în ajun, Liss îi făcu jocul, deşi fără tragere de inimă. Comandaseră mult mai mult vin decât era ea obişnuită să bea. De fapt, îşi dădu seama, în ultimele câteva zile cu el băuse mai mult timp decât în câţiva ani de zile.

Doamne sfinte. Dintr-odată, Liss simţi că-i era imposibil să mai respire.

Avea cumva de-a face cu un alcoolic? *Asta* încerca să-i spună? Din acest motiv avea o expresie atât de serioasă?

— Cum ţi s-a părut mâncarea? o întrebă el, în timp ce Liss îşi privea paharul cu porto, încercând să nu pară la fel de îngrijorată pe cât se simţea.

— Delicioasă, răspunse ea cu sinceritate, evitându-i privirea. Se fac aici nişte paste minunate.

Iar el făcea un amor minunat. Era sensibil, tandru, blând şi răbdător, ceea ce o surprinsese, imaginându-şi-l înainte nerăbdător până la limita brutalităţii.

— Am observat că la Lakeview nu ai în meniu niciun fel de paste făinoase, spuse el indiferent, în timp ce Liss îşi degusta şarlota de ciocolată fină şi rece, încercând să nu se gândească la senzaţia pieluii lui calde şi netede sub mâinile ei.

— Am movite serioase, răspunse ea, cu speranţa că pe faţă nu se observa nimic din tot ceea ce i se rostogolea prin minte. Nu ştiu cum să le prepar. Cel puţin, nu foarte bine. Provin dintr-o familie de adepţi ai fripturilor şi cartofilor.

Iar Ray nu inclusese nici el în meniu pastele făinoase, întrucât considerase întotdeauna că mâncărurile italieneşti erau pentru oamenii simpli.

Josh, conchise ea, considera probabil că numai un om simplu ar fi crezit că dragostea făcută de ei însemna ceva. De fapt, se putea să fi venit cu ea la restaurant tocmai pentru a-i spune acest lucru, iar acum nu ştia cum să înceapă.

— Cum ţi se par pastele? îl întrebă, uitându-se oriunde, numai la el nu.

Cu coada ochiului, îl văzu ridicând din umeri:

— Depinde ce fel de paste sunt şi cine le găteşte.

— } i-a plăcut rigatoni quatro formaggio?

Îi dăduse să guste din farfuria ei, neavând idee cât de intimă avea să fie această faptă, nici ce stare senzuală urma să-i provoace.

— Mmmm, răspunse Josh.

— Dar fugilli?

În acest caz, Josh îi dăduse să guste din porţia lui, iar

Liss ar fi putut să jure că teperatura din încăpere crescuse cu zece grade.

— Mmmm.

Hotărâtă să nu-l slăbească până nu-şi ieşea din muţenie, Liss mai făcut câteva comentarii despre prepararea şi prezentarea mâncărurilor. De fiecare dată, Josh răspundea la fel de vag:

— Mmmm.

După al optulea „Mmmm” – le numărase – Liss îl privi exasperată:

— Ce înseamnă la tine „Mmmm”?

— Tu ce crezi că înseamnă?

Iarăşi îi răspundea la întrebări cu alte întrebări, observă ea.

— Cred că înseamnă că ar trebui să pricep un anumit mesaj. Numai că nu prea sunt sigură care anume e. Doar nu m-ai împins să comand paste făinoase numai fiindcă te aşteptai ca astea să mă pună pe gânduri, făcându-mă să observ că lista mea de bucate lasă oarecum de dorit, nu?

Josh înălţă o sprânceană.

— Aşa face eu aşa ceva?

— Nu ştiu. Ai face-o?

— De ce-aş face-o?

— Fiindcă găseşti că restaurantul meu lasă întrucâtva de dorit?

— Am spus eu vreodată că restaurantul tău lasă de dorit?

— Nu ceea ce spui contează, răspunse Liss, nu pentru prima dată. Ci ceea ce nu spui.

— Şi ce anume crezi că nu spun?

— Una la mână, cred că încerci să mă determini să-mi schimb meniul, dar nu vrei să mă lezezi spunându-mi-o de-a dreptul.

Josh recunoscu în sinea lui că dorea într-adevăr s-o

menajeze. Înainte de a o fi cunoscut, nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Puţin îi păsa dacă oamenii îi percepeau comentariile ca pe nişte critici. Ce naiba, din critici îşi câştiga existenţa.

Cu Liss, însă, lucrurile stăteau altfel. Într-adevăr, găsea că ar fi trebuit să-şi schimbe meniul, să-l facă mai interesant. Dar u voia s-o jignească.

— Deci, cum e? insistă ea.

— Cred că ai putea oferi specialităţi puţin mai interesante.

— Puţin? Sau mult?

Josh ezită.

— Mult mai mult.

— Ce anume găseşti că ar trebui să schimb?

Căzu pe gânduri, analizând întrebarea. Dacă îi spunea adevărul, probabil, i-ar fi dat un picior pe sub masă, după care l-ar fi dispreţuit. Nu neapărat în ordinea asta.

Dacă, însă, nu-i spunea adevărul, Liss şi-ar fi dat seama, probabil ajungând tot să-l dispreţuiască. Fiindcă, dacă aflase ceva despre Liss Harding, era faptul că o dezgusta necinstea. Motiv pentru care ezita atât de mult să-i spună că o minţise încă din prima clipă când se cunoscuseră…

Se gândise la mai multe moduri în care Liss ar fi putut reacţiona faţă de o asemenea veste şi niciunul nu se arăta de bun augur pentru sănătatea fizică a relaţiei lor.

— Ei, îl întrebă ea. Îmi spui sau nu?

Dorindu-şi să fi putut spune exact ceea ce avea de spus, Josh mai trase puţin de timp:

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Chiar atât de grav e? nu-şi putu ascunde Liss deznăejdea. Atunci, s-o luăm aşa: există vreun lucru pe care consideri că-l fac cum trebuie?

Văzându-l că ezita din nou, se hotărî să meargă drept la ţintă, pentru că oricum n-avea să fie mulţumită până nu afla.

— Ai vreun motiv ca să nu-mi spui?

— Da, răspunse el, fără ezitare.

— Care anume?

O privi drept în ochi.

— Nu vreau să te fac să te simţi prost.

Liss refuză să-şi mute privirea.

— De ce?

— Fiindcă, răspunse el, cu glas scăzut şi tandru, ţin la tine.

} *mea* la ea. Asta *ce* mama dracu' voia să însemne?

Se mai priviră lung câteva momente, apoi Josh o întrebă:

— La ce te gândeşti?

Liss îşi impuse să zâmbească.

— Mă gândesc că ar trebui să adaug pastele făinoase pe lista mea de posibilităţi.

Josh se rezemă de spătar, ţinându-şi între degetele lungi paharu cu porto din care încă nu gustase.

— Ce listă e asta?

— Una cu scopuri pe care le urmăresc.

— Apar şi eu pe ea?

Liss se jucă un moment cu şarlota.

— Vrei să te urmăresc şi pe tine? îl întrebă, ştiind că după părerea lui o şi făcea deja, dacă ţinea seama de faptul că ea era cea care îl invitase la restaurant.

— Ceea ce vreau eu, răspunse Josh, cu glasul şi mai blând decât înainte, e să ştiu cum stau cu tine. Chiar şi acum, după tot ce s-a întâmplat ieri, încă mai eziţi să-mi spui ce simţi. De ce?

— Fiindcă mi-e frică, recunoscu ea.

— De ce anume? De mine?

— Nu.

Vocea abia i se auzea.

— De ceea ce se va întâmpla între noi. De ceea ce s-a întâmplat. A făcut dragoste, şi totuşi încă ştiu atât de puţine despre tine.

— Eu aş zice că ştii destul de multe despre mine, replică el, vorbind la fel de încet. Nu eşti de aceeaşi părere?

Liss se înroşi:

— Înţelegi ce vreau să spun. Nu ştiu cine eşti.

Sau ce anume era.

— Nu ştiu nici măcar ce-ţi place.

Şi nu putea să nu se întrebe dacă avea să afle vreodată. Se putea ca Josh să fie genul de om care se dăruia fizic, dar niciodată şi afectiv?

— Îmi placi tu, spuse el.

Frustrată, îşi muşcă buzele. O plăcea.} mea la ea. Dar expresia pe care evitase s-o rostească până atunci era „te iubesc”.

— Adevărul este că, urmă Josh, vorbind în acelaşi timp în care îi venea ideea, cred că te iubesc.

Liss avu o senzaţie de sufocare. O spunea pentru că aşa simţea? Sau fiindcă ştia că asta dorea ea să audă?

— Nu-s sigură cum te-ai aştepta să răspund la asta, zise ea, jucându-se cu paharul de vin, fără a avea curaj să-l creadă.

Cu un zâmbet srâmb, Josh întinse mâna şi i-o cuprinse pe a ei.

— Ai putea să mă asiguri că nu e cazul să cânt la altă masă, răspunzându-mi că sentimentul e reciproc.

Liss trase adânc aer în piept, pentru a-şi risipi povara ce-i apăsa inima.

— Cred că ştii exact ce anume simt pentru tine.

— Totuşi, mi-ar plăcea să te aud spunându-mi.

— De ce?

— Fiindcă încercăm să fim deschişi şi cinstiţi unul cu celălalt?

Ridică ochii spre ai lui:

— Dacă tot ai adus vorba despre deschidere şi cinste… Oare de ce am sentimentul că mai există un lucru pe care vrei să mi-l spui? Ceva important?

— Pentru că eşti bănuitoare din fire?

Îl privi cum îi turna pentru a treia oară vin, în timp ce paharul lui rămânea neatins.

— Oricine ar bănui un bărbat care poartă costume scumpe şi se preface că nu-şi poate permite să plătească o masă la restaurant. După care, oferă trandafiri – de două ori.

Şi orice femeie cu un dram de minte şi-ar fi dat seama când un bărbat încerca s-o îmbete.

— } i-am spus. Am avut o cădere financiară neaşteptată.

— Ştiu ce mi-a spus. Şi nu te cred, îşi împinse ea paharul deoparte. Ştii, sunt foarte tentată să mă ridic şi să plec.

— Şi ai s-o faci?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă deşi eşti incredibil de enervant, ştiu că ai dreptate în legătură cu Lakeview. Încerc să salvez restaurantul fără a-mi asuma prea multe riscuri şi, când colo, nu fac decât să-l bag încet dar sigur în groapă, plictisindu-mi de moarte clienţii.

— Ăsta-i singurul motiv pentru care nu pleci?

— Nu, recunoscu ea.

— Celălalt care e?

Îşi impuse să-l privească în ochi.

— Cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit de tine.

Vizibil mulţumit de declaraţia ei, Josh îi sărută degetele.

— Şi de ce te deranjează asta atât de mult?

— Pentru că încă nu ştiu mai nimic despre tine.

— Ştii că îmi plac maşinile sport.

— Asta nu mă linişteşte prea mult. Înseamnă că ai un spirit aventurier.

Şi fusese căsătorită deja cu un bărbat care avea spiritul aventurii şi-şi asuma riscuri inutile. Lucru pe care îl plătise scump.

— Oare de ce am sentimentul că mă compari cu Ray?

— Pentru că eşti bănuitor din fire? îi repetă ea întrebarea, ironică.

— Vorbeşti despre el, dar niciodată nu spui cu adevărat cum era. Semăn cu el?

— Nu sunt sigură.

— Dacă aş semăna cu el, te-ar deranja?

— Da.

— Fiindcă ţi-aş aminti de el încontinuu?

— Într-un fel.

— Asta va fi o problemă?

— Încă nu ştiu.

— Ai vrea s-o discutăm într-un decor mai intim?

— Nu, clătină ea din cap.

— De ce?

— Pentru că, dacă mă duci într-un decor mai intim, cred că nu vom mai fi în stare să discutăm nimic.

— Şi ce crezi că am face?

Liss înghiţi în sec, pe când Josh îi ridica din nou mâna la buze.

— Dragoste.

— Atunci, cer nota chiar acum, o tachină el; se rezemă cu coatele pe masă, aplecat spre ea, acoperind distanţa oricum poate scurtă dintre ei. Vreau să fac

dragoste cu tine.

Deşi o spusese atât de încet încât abia putea să-l audă, Liss roşi.

— Ştiu.

— Şi cred că şi tu vrei să faci dragoste cu mine.

Ochii i se dilatară, alarmaţi, când Josh ridică mâna.

— Ce faci?

— Chem să ne aducă nota. Ce credeai?

— De ce?

— Tu ce crezi?

Oftă, exasperată.

— Cred că pui prea multe întrebări şi-mi dai prea puţine răspunsuri.

— Vrei să mă întrebi ceva anume?

— Da.

Josh făcu din nou semn să le aducă nota de plată.

— Întreabă-mă. Dar te previn, ai timp doar până plătim consumaţia şi ieşim, fiindcă în clipa când vom fi singuri, am să te sărut până-ţi pierzi minţile.

Şi le pierduse deja, conchise Liss. Pentru că dorea s-o ducă afară şi s-o sărute până-şi pierdea minţile.

— Timpul aproape a trecut, o preveni Josh, cu glas şezual.

— Şi al tău, replică ea, răspicat. Fiindcă, dacă nu-mi spui ceva mai mult despre tine, n-am să te las să te mai apropii nici la zece paşi.

Capitulând, Josh se rezemă în scaun.

— Bine. Care e cel mai important lucru pe care vrei să-l ştii despre mine?

— Chiar nu eşti căsătorit?

— Chiar nu sunt căsătorit. Asta era grija ta? Că aş avea alte obligaţii?

— Grija mea e că există un lucru pe care ar trebui să-l ştiu despre tine. Ceva important. Şi nu mi-l spui.

Josh ezită atât de mult timp, încât Liss nici nu se mai aşteptă să-i răspundă.

— Am într-adevăr să-ţi spun ceva, zise el, într-un târziu.

Simţi un junghi de nelinişte.

— Ceva important?

— S-ar putea ca tu să consideri că e important.

— Tu ce consideri?

— Că trebuie să afli acest lucru despre mine, înainte ca relaţia noastră să meargă mai departe.

— Aha.

Şi mai neliniştită, pentru că nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui, Liss îşi adună forţele.

— Atunci, de ce nu mi-l spui?

— Aş prefera să n-o fac într-un loc public, pentru că s-ar putea să vrei să mă omori. N-aş suporta să intri în puşcărie din cauza mea.

Dându-şi seama că încerca să recurgă la umor pentru a dezamorsa o situaţie pe care o considera în mod clar gravă, Liss îşi simţi inima începând să bată cu putere.

— Atunci, de ce ai acceptat să vii cu mine aici?

— Speram ca mai întâi să te omenesc cu mâncare şi vin, iar după cele întâmplate ieri nu eram sigur că ai fi venit la mine. Ai fi făcut-o?

Liss stătu un moment pe gânduri, înainte de a-i răspunde:

— Probabil că nu. Şi de ce ai vrut să-mi dai mai întâi mâncare şi vin?

Pentru prima oară de când îl cunoştea, Josh păru încurcat.

— Fiindcă voiam să fii într-o stare mai receptivă.

— Receptivă?

— Amiabilă.

Se gândi la sticlele de vin pe care insistase să le

comande.

— Vrei să spui, pe jumătate beată.

— } i-ar sta drăguţ beată, replică el, cu un mic zâmbet chinuit, care o nelinişti şi mai mult.

— Ca să-ţi poţi face mendrele cu mine. Iarăşi.

— Nu, ca să nu nimereşti ţinta, dacă voiai să mă împuşti înainte de a avea ocazia să-ţi explic. lucrurile au progresat puţin mai repede decât intenţionasem până ieri.

— După felul cum m-ai sărutat, n-ar fi trebuit să te surprindă prea mult, rase Liss aer în piept, ca să se calmeze. Există riscul de a dori să te împuşc când voi auzi ceea ce ai să-mi spui?

— E foarte posibil.

— Atunci, nu trezi că ar putea fi mai bine s-o lămurim odată?

Privirea lui deveni atât de intensă, iar tăcerea se prelungi aşa de mult, încât Liss avu senzaţia că o strângea de inimă o mână invizibilă, uriaşă.

— Înainte de a începe, vreau să ştii un lucru, spuse el, cu orice urmă de umor risipită, în timp ce îi lua din nou mâna, strângând-o uşor. Nimic din ce-ai putea face sau spune nu mă va face să mă simt mai prost decât mă simt deja.

Apoi, sub ochii ei, duse mâna la buzunarul hainei şi scoase un carneţel negru.

În primul moment, Liss nu făcu decât să-l privească fix. Urma să-i arate „carneţelul negru”, îşi spuse ea cu uimire. După un moment de uşurare, începu dezamăgirea, în timp ce reflecta la posibilele implicaţii.

Era clar că avusese o mulţime de femei la viaţa lui, altfel n-ar fi avut nevoie de un caret anume ca să le noteze numerele de telefon. Una peste alta, ar fi trebuit să se bucure că voia să mărturisească, deşi spectrul atât de multor aventuri trecute o făcea pe loc să se gândească nu

numai la toate femeile cu care ar fi putut s-o compare, ci şi la problemele de sănătate.

În clipa când acest gând i se strecură în minte, uşurarea i se risipi cât ai bate din palme. Doamne sfinte, se pregătea să-i spună că avea o boală gravă? Nu, nu *o* boală gravă. S.I.D.A. Până şi sunetul acestui cuvânt reverbera în mintea ei ca un dangăt funebru. Îi făcea gâtul să se contracte, s-o doară pieptul şi să i se sfâşie inima, cu o senzaţie fizică.

Avea impresia că respiraţia urma să i se oprească de-a binelea. Înainte de a-l fi întâlnit pe Josh, nu acordase nici cea mai mică atenţie modului cum îi funcţiona inima. De când îl cunoştea, inima ei alergase, sărise, bubuise şi făcuse fel de fel de alte lucruri tot atât de ridicole.

Iar acum, părea pe cale să se frângă.

În tăcere, îi întinse micul carnet negru. Liss îl luă, cu degete înfrigurate. Şi încercă să nu se gândească la modul irevocabil în care viaţa ei putea fi schimba A de conţinutul acestuia.

Îl deschise încet, fără să se grăbească. Pentru că, acum, timpul putea fi preţios. Nu voia să se gândească la faptul că, după ce îl deschidea, se putea să nu le mai fi rămas prea mult. Nu voia să se grăbească. De fapt, nici nu voia să-l deschidă.

— Cred că trebuie să vezi ce conţine, spuse Josh, cu blândeţe de astă dată, în timp ce Liss continua să ezite.

În sfârşit, deschise carneţelul până la capăt. Şi, când începu să citească, viaţa ei, aşa cum începea să şi-o cunoască, luă brusc sfârşit.

Fiindcă era ceva la fel de rău pe cât se temuse. Ba chiar, în unele privinţe, şi mai rău.

Capitolul zece

Incredulitatea şi furia se amestecau tot mai tare, până când Liss nu mai putu să respire. Privea în tăcere conţinutul micului carnet negru, cu o senzaţie de rău de la inimă. Şi de la stomac. Şi cu o furie totală.

— Deci, spuse ea în cele din urmă, cu gâtul înecat de mai multă durere decât ar fi crezut că era posibil. Eşti J.P. Farr. Asta-mi ascundeai.

Când îi respinse încercarea de a o lua de mână, Josh se rezemă în scaun.

— Mă tem că da.

— Cel care distruge restaurantele.

— Cel care *critică* restaurantele, o corectă el, vizibil nedescumpăit de înverşunarea ei.

— Dacă zici tu…

Liss se retrase şi ea pe scaun, temându-se că, dacă stătea prea aproape, risca să-i ardă una.

— Trebuie să-ţi spun, Farrington, că felul cum îţi alegi momentele lasă de dorit al naibii de mult. Nu cred că te-ai gândit să aduci vorba despre asta înainte ca relaţia noastră să depăşească nivelul strict profesional.

— Ştiu cum ţi se pare. Crede-mă, eram hotărât să ţi-o spun înainte de a face dragoste.

— N-aş zice că ţi-ai dat chiar toată silinţa.

Liss încercă să tragă aer în pieptul prea comprimat.

— Cred că amândnoi ştim că n-ai fi avut nici cea mai mică şansă să faci dragoste cu mine, dacă mi-o spuneai, adăugă ea, sfidându-l s-o contrazică.

Josh nu negă. O privi mult timp înainte de a vorbi, iar când o făcu, Liss ştiu că se opunea pornirii de a o lua în braţe.

— Nu mă aşteptam să mă crezi. În locul tău, probabil că nici eu n-aş crede. Ştiam ce aveai să simţi. De-asta mi-am strofocat creierii toată ziua, încercând să găsesc o cale

de a te convinge că nu sunt chiar atât de intrigant.

Liss pufni, neîncrezătoare.

— N-ai vrea să mergem afară, unde putem discuta între patru ochi?

Dim simplul ton pe care o spusese, Liss ştiu că se aştepta la o explozie de un gen sau altul.

— Nu, răspunse ea, cu tărie.

Privirea lui Josh coborî spre gura ei cu buze strânse.

— De ce?

— Fiindcă, dacă plecăm de-aici, într-un loc mai pustiu, risc să te omor. De-aia.

Josh dădu din cap, fără să se mire de vehemenţa ei.

— Ai tot dreptul să fiu supărată.

— Nu sunt supărată.

O durea inima. Şi era furioasă. Mai mult decât furioasă. Efectiv, nu mai putea gândi coerent.

De când îl cunoscuse, ştiuse că ascundea mai mult decât se vedea cu ochiul liber. Mai mult decât spunea. Dar, din cine ştie ce motiv, niciun moment nu-i trecuse prin minte că era însuşi duşmanul.

Însă cel mai rău nu era că o trăsese pe sfoară. Cel mai rău era că îl plăcuse. Mai mult decât să-l fi plăcut. Se îndrăgostise de Josh până peste cap. Şi o ştiuse şi el. O lăsase să se întâmple. Nu făcuse nimic ca s-o oprească, deşi, după cum singur recunoştea, ştia prea bine ce avea să simtă când urma să afle adevărul.

— Presupun că ai făcut critica Restaurantului Lakeview în seara când ai susţinut că nu-ţi puteai plăti consumaţia? îl întrebă ea, când în sfârşit putu să vorbească din nou.

Josh ezită un moment.

— Da.

— Şi îmi închipui că povestea aia că erai lefter şi nu aveai din ce plăti era o mică farsă pe care o joci când nu-ţi

place mâncarea.

Îşi dădu seama că nu se mai putea controla; puţin îi păsa.

— Prefăcătoria că nu pot plăi făcea parte din procedeul meu de inspecţie, răspunse Josh, acceptându-i revolta fără a veni cu nicio scuză. Nu judec numai mâncărurile, ci tot localul, în ansamblul său.

Liss coborî privirea spre carneţelul pe care-l ţinea în mână.

— Însemnările din seara aia sunt aici?

— Da. La pagina patruzeci şi patru.

Mânuindu-l cu dezgust nedisimulat, Liss începu să întoarcă grăbită filele carnetului. Simţi un nod în stomac, când observă notaţiile de sub titlul *Firestone*. Se opri din răsfoit când ajunse la pagina intitulată *Lakeview*.

Îl privi pe Josh, care o observa atent.

— Te deranjează dacă le citesc? îl întrebă ea.

— Te-aş putea opri?

— Nu.

Fu uimită să audă cât de calmă părea, când nu-i venea altceva decât să-l strângă de gât.

— Voiam doar să ştiu dacă ai vreo obiecţie să le văd înainte ca articolul să intre la tipar. Căci îl vei *publica* în ziar, înţeleg?

— E programat pentru poimâine.

Motiv pentru care ieşise cu ea astă seară, înţelese Liss. Parţial, recunoştea că încercase să-i dea de înţeles cine era şi ce urma să spună înainte de apariţia cronicii, pentru a o scuti de un posibil şoc. În rest, însă, era atât de furioasă pe el în acel moment, încât nici n-o mai interesa ce motive avusese.

Josh îi contemplă încremenirea nefirească, în timp ce începea să-i citească însemnările. Erau scrise îngrijit şi în ordine, în ciuda faptului că, probabil, trebuise să le facă pe

furiş, constată caustic Liss. Şi notaţiile erau destul de caustice.

— Nu ţi-au plăcut ciupercile umplute? întrebă ea, încercând să nu dea impresia că-i păsa. De fapt, ciupercile umplute nu aveau doar o valoare sentimentală – reţeta era a bunicii ei – ci le considera şi printre marile succese ale Restaurantului Lakeview.

— Ciupercile au fost foarte bune, răspunse el cu atâta grijă, încât Liss ştiu că din nou îi ascundea ceva.

— Dar? îl îndemnă ea scurt, durând-o exact în cot că, după câte se părea, Josh ţinuse minte lecţia cu „spune ceva plăcut, apoi dă vestea cea proastă”.

— Dar nu faci tot ce-ai putea cu ele.

— Şi ce propui? se răsti ea. Ciuperci flambate?

— Îmi ceri sugestii?

— Îţi cer un motiv ca să nu-ţi torn paharul de vin în cap şi pe urmă să te iau la bătaie cu sticla.

Josh zâmbi uşor dar, după cum observă ea, nu fără efort.

— Una la mână, e un soi prea bun ca să-l iroseşti. A doua la mână, chiar dacă eşti furioasă, şi pe bună dreptate, nu vrei cu adevărat să mă loveşti.

— Nu fi atât de sigur, bombăni ea în paharul cu vin de soi ales, pe care încă se mai gândea să i-l arunce în faţă; după un moment de tăcere, oricum numai destinsă nu, cedă curiozităţii copleşitoare şi îl întrebă cu o voce grea de sarcasm: ce anume, concret, nu-ţi place la ciupercile mele umplute?

Josh închise gura, părând că nici nu se gândea să răspundă. Apoi, aproape ca şi cum ar fi recunoscut că Liss avea nevoie să-şi descarce furia pe el ca să-l poată ierta, spuse:

— Sunt prea banale.

Banale? îl sfâşie din privire:

— Ce dracu-nseamnă *asta?*

— Înseamnă că ar trebui să încerci să-ţi foloseşti mai mult imaginaţia.

— Îmi folosesc imaginaţia chiar în clipa asta, îl informă ea.

Iar rezultatele nu erau deloc de bun augur pentru integritatea lui fizică.

Remarca ei nu păru să-l surprindă.

— Nici nu mă îndoiesc. Sunt în pericol cu sănătatea?

— N-ar strica s-o crezi. Singurul motiv pentru care încă mai eşti întreg e că îl cunosc pe proprietarul restaurantului ăstuia. Nu vreau să-şi piardă clienţii pentru că aş face eu vreo scenă. Altfel, erai mort.

— Asta-mi place cel mai mult la tine, îi spuse Josh. Eşti o femeie plină de consideraţie.

— Sunt o femeie plină de indignare, îl repezi ea. Pentru că am fost înşelată.

Întinzând mâna, Josh îi luă dintre degete carnetul negru, înainte de a putea să i-l rupă în bucăţi.

— Nu susţin că revolta ta e nejustificată, dar aş dori să ştiu ceva.

— Şi anume?

— Ce anume te înfurie aşa de tare? Adevărata mea identitate? Sau faptul că mă placi?

— Te-am plăcut aşa cum *erai*, replică ea. Sau cum am crezut eu că erai. Nu aşa cum eşti.

Josh băgă carnetul în buzunarul sacoului.

— Şi cum sunt?

— Mincinos şi escroc. Genul de om care trăieşte de pe urma talentelor altora. Ştii zicala: „Cine poate, face. Cine nu, critică”.

— Cu asta nu sunt de acord, clătină el din cap. De ce te deranjează cu adevărat faptul că sunt critic?

— Chiar nu ştii? îl privi Liss cu dispreţ făţiş. Puţin îţi

pasă în cine loveşti. Vii, dai o lovitură scurtă şi fugi, rămânând doar atâta timp cât să observi ce nu-i în regulă la un restaurant, dar niciodată îndeajuns ca să afli şi motivul pentru care cineva ar putea să nu se ridice la nivelul înaltelor tale exigenţe. Oricine poate avea o seară proastă. Salariaţi care lipsesc. Bucătari nervoşi care au crize de orgoliu. Sau un caz de gripă. Alimente nelivrate la timp. Dar ţie, puţin îţi pasă. Eşti inuman, Farr. Şi, mai rău, adăugă ea, ştiind că îl făcea să sufere şi fără să-i pese, se pare că nici măcar nu ştii.

În primul moment, Josh nu spuse nimic. Când vorbi, glasul îi era înăsprit de emoţie.

— Deci, ce-aş putea face ca să mă achit faţă de tine?

— Nu-mi vine nicio idee. Alta decât să dispari.

Josh îi studie faţa, încet, meticulos, aproape ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă urma să mai aibă vreodată ocazia.

— Atunci, tot ce-a fost între noi s-a terminat.

Liss îşi impuse să pronunţe cuvintele despre care ştia că aveau să pună capăt relaţiei lor.

— Se poate spune că da.

— Şi o spui?

Preţ de-un îngrozitor moment, crezu că avea să-şi piardă controlul, izbucnind în lacrimi de frustrare. Şi indignare.

Doar nu credea că situaţia dintre ei putea rămâne aceeaşi, nu? Nici nu ştia ce anume o înfuria mai tare. Faptul de a fi cine era, sau că îl plăcuse, îl iubise chiar, fără a ghici o clipă măcar că omul de sub faţada fermecătoare şi agreabilă era o lichea de cea mai joasă speţă. O canalie care făcuse carieră doborându-i pe alţii.

L-ar fi putut ierta vreodată, pentru cine era şi cum îşi câştiga existenţa? Nici într-un milion de ani.

— Ceea ce spun, zise ea, încet şi cu grijă, e că nu vreau să te mai văd niciodată. În viaţa mea.

Şi, cu picioarele tremurându-i atât de tare încât se îndoia că putea ajunge la uşă fără ajutor, se ridică de la masă.}mându-se de spătarul scaunului, mai zăbovi doar atâta timp cât să-l privească:

— A, şi, să nu uit. Eşti concediat.

După care plecă, ieşind din restaurant şi din viaţa lui.

În cel mai tipic stil Farr, Josh refuză să rămână afară din viaţa ei. Cel puţin, pentru multă vreme.

— N-o să-ţi vină să crezi… îi spuse Rob, peste două zile.

Auzise deja o versiunea prescurată, dar în niciun caz lipsită de emoţie, a celor întâmplate la Dockside, cu două seri în urmă. De-atunci, tot timpul încercase vizibil să nu-i spună „} i-am zis eu…”

— A, nu ştiu, răspunse Liss, trântind pe planşă atât de îndârjită aluatul unei tarte cu ciocolată, încât Rob tresări. Pot crede aproape orice.

Putea crede chiar şi că se îndrăgostise de un om cu nimic mai presus de un porc mincinos, necinstit şi escroc. Ceea ce nu-i venea să readă era cât de mult îi ducea dorul.

— Ce faci? întrebă ea, când Rob îi luă cu grijă cuţitul din mână.

Rob zâmbi bening:

— Încerc să previn o crimă.

— Pe cine risc să omor?

— Vină să te uiţi în sala de mese şi să-mi spui tu.

Suflând un torent de aer, exasperată, Liss se îndreptă spre uşile batante şi privi în sala restaurantului.

Rob avea dreptate. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Încruntându-se când îl văzu pe Josh Farrington aşezat la o masă din fund, se răsuci, aruncându-i lui Rob o privire ucigaşă.

— De ce dracu’ l-ai primit înăuntru? se răsti ea.

— Am vrut să-l opresc, răspunse Rob. Mi-a atras atenţia că, dacă încercam să-l dau afară, n-avea numai să facă o scenă care să apară pe prima pagină a ziarului local – unde lucrează şi are relaţii, à-propos – ci şi să anunţe Uniunea Americană a Libertăţilor Civile.

— Pe ce motiv?

— Refuzul de a-l servi.

— Pot să servesc sau să nu servesc pe cine am eu chef, se răsti Liss, înfuriată pe Josh. Şi pe sine însăşi. Simplul fapt de a-l vedea din nou, cu costum închis la culoare şi cravată, cu părul pieptăat cu grijă, cu şezualiatea şi siguranţa sa înnăscută, îi făcea inima să bubuie în piept şi capul să i se învârtească.

— Numai dacă înainte afişezi un anunţ în sensul ăsta, precizează Rob.

Liss strânse din dinţi până o durură.

— Pe-asla cine ţi-a spus-o?

— Farr, cine credeai? S-a oferit să-şi cheme avocatul ca să-ţi explice el, dar m-am gândit că asta n-ar face decât să te înfurie şi mai rău.

— Nu cred că e posibil să mă înfurii şi mai rău, îşi dezlegă Liss şorţul şi intră furtunos în salonul restaurantului, îndreptându-se direct spre masa lui. Ce naiba faci aici? întrebă ea în şoaptă, fără a face nicio încercare de a ascunde faptul că, în loc de a vorbi cu el, ar fi preferat să-l decapiteze.

Ridicând privirea dinspre menu, pe care îl ţinea în mâini, Josh îi zâmbi:

— Mă pregătesc să mănânc de cină.

— Ba în restaurantul mei nici să nu te gândeşti. Pot refuza serviciul oricui vreau.

Josh clătină din cap:

— *Au contraire.* Fără un motiv întemeiat, nu poţi, după cum i-am atras atenţia cumnatului tău. Nu mă prea

simpatizează, aşa-i?

— Nimeni de-aici nu te simpatizează deloc. Şi pot refuza să servesc pe oricine despre care consider că deranjează.

— Încă n-am început să deranjez, o asigură Josh.

Liss se uită urât la el:

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că am ceva să-ţi spun. Aş prefera să stai jos, ca să putem discuta ca două fiinţe omeneşti civilizate, dar dacă preferi să rămâi aşa, ca să poţi bate din picior când îţi vin crizele de nervii, n-am nimic împotrivă.

— Nu-mi vine nicio criză de nervi, replică ea, rămânând în picioare. Şi nu mă interesează să-ţi aud scuzele.

— Perfect. Fiindcă nici n-am venit să mi le prezint.

Clipi din ochi, surprinsă:

— Nu?

— Nu.

— Atunci, de ce-ai venit?

— Stai jos şi-am să-ţi spun.

Liss îl privi, în timp ce se aşeza în faţa lui. Nu mai părea la fel de ţanţoş ca de obicei, observă ea. Josh sorbi din paharul cu apă.

— Ei? îl întrebă.

Josh îşi rezemă mâinile pe masă, înlănţuindu-şi degetele unele printre altele.

— Presupun că ai observat absenţa articolului meu despre Lakeview din ziarul de astă seară?

Observase. În schimb, apăruse o cronică despre Dockside, restaurantul unde se duseseră înainte de a se alege praful de toate. Ceea ce demonstra că nu era iute numai la vorbă, îşi spuse Liss cu sarcasm, ci şi la scris. Şi se vedea clar că revolta ei contra lui nu-i blocase inspiraţia câtuşi de puţin.

Probabil că nu-l făcuse nici să se frământe în aşternut, fără a putea închide ochii, deşi pe Liss confesiunea lui o costase două nopţi de insomnie.

Îşi încrucişă braţele pe piept:

— Şi?

— Şi, m-am gândit că ar fi cazul să ştii că l-am retras.

— Faptul că ai aruncat la coş un articol nu-mi alungă supărarea contra ta.

— Nici nu mă aşteptam. Şi nu l-am aruncat la coş. L-am suspendat, pentru un timp.

— De ce?

— Fiindcă plănuiesc să-l dezvolt.

Să-l dezvolte? Asta ce mai însemna? Liss n-avea nici cea mai vagă idee. Nu-i rămânea decât să-l întrebe.

Josh luă lista de bucate, studiind-o pe îndelete, pentru ca Liss să nu-i vadă faţa.

— Afirmaţia ta că lovesc şi fug m-a durut. Am hotărât să-i mai acord Restaurantului Lakeview o şansă. Recunosc, îmi va fi greu să scriu o cronică neutră, având în vedere tot ce s-a întâmplat, dar cred că mă pot descurca.

— Ceea ce poţi face, replică Liss, e să te duci dracului. N-am să-ţi mai las nicio ocazie de a-mi ruina restaurantul.

— Poate ar fi bine să vezi originalul, înainte de a lua o decizie finală. Aş fi dezolat dacă ar trebui să public articolul aşa, dar dacă n-am încotro, o voi face.

Îi împinse în faţă o foaie de hârtie bătută îngrijit la maşină.

— Redactorul meu şef aşteaptă o cronică a Restaurantului Lakeview. Poate fi asta, sau una revăzută. Pe el nu-l interesează. Pe tine, însă, cred că da.

Privind-o de parcă ar fi fost o reptilă veninoasă, Liss luă în cele din urmă coala de hârtie şi o parcurse cu privirea. Copleşită de critica neiertătoare, abia putu citi

până la sfârşit. Efectiv, vedea roşu.

— Şi ce vrei? îl întrebă ea. Să te mituiesc ca să-mi faci o cronică mai favorabilă?

În acel moment, l-ar fi considerat în stare de orice.

Josh se rezemă de spătar, studiind-o:

— Interesantă sugestie. Ce-mi oferi?

Privirea lui, pe sub pleoapele lăsate, îi spunea că singurul lucru pe care îl dorea cu adevărat era ea. Din păcate, oricât de furioasă pe el era, şi ea îl dorea. Toate celulele din trup o furnicau sursecitate, în prezenţa lui.

Înghiţind în sec, Liss nu luă în seamă nici întrebarea, nici dorinţa fierbinte şi arzătoare din ochii lui.

— Ce doreşti? repetă ea.

— } i-am spus. Doresc să public o cronică a Restaurantului Lakeview neutră, cinstită, aprofundată.

Probabil că mai avea şi vreun pod, cine ştie pe unde, pe care voia să i-l vândă.

Deloc sigură dacă auzea cu adevărat ceea ce i se părea că auzea, Liss se încruntă, încercând să-şi ascundă nemulţumirea din voce:

— Ce anume ar însemna asta?

Zâmbetul lui nu era deloc liniştitor.

— Înseamnă că nu dau lovituri şi fug. Încerc să scriu cronici corecte. Uneori, prind oamenii în cele mai proaste momente. Alteori, nu au decât momente proaste. Nu mi-e întotdeauna uşor să descopăr care e realitatea. Dar mi-a atras atenţia faptul că am nevoie de mai mult timp ca să fac o cronică echilibrată a Restaurantului Lakeview şi îţi solicit cooperarea.

— N-am intenţia să-ţi dau pentru a doua oară ocazia de a-mi torpila restaurantul, reluă Liss, bănuind că de fapt nu-şi dorea altceva decât o a doua ocazie de a o seduce pe ea. Sau de a fi chit.

Josh ridică din umeri:

— O pot face cu sau fără concursul tău. Sau pot publica articolul aşa cum l-am scris. Tu decizi.

Liss îşi închise strâns gura, înainte de a spune un lucru pe care l-ar fi regretat toată viaţa.

— Ai putea încerca să fii mai rezonabilă, continuă el. În două cuvinte, îţi pot face mult rău, sau mult bine.

Liss recunoscu ameninţarea ascunsă şi, înţelegând ce anume ar fi fost necesar pentru a salva restaurantul de la un dezastru sigur, abia mai putu vorbi, atât de furioasă era.

— Încerci să mă şantajezi?

Sprâncenele lui se înălţară uşor.

— Încerc să discut raţional cu tine. Nu ştiu de ce ţi-e aşa de greu să primeşti criticile, din moment ce nu pari să-ţi faci niciun scrupul pentru a le emite tu însăţi.

Spunea adevărul. Liss avea nenumărate critici a adresa profesiunii lui în general, şi a modului său de a şi-o face, în special. Detesta mai ales modul cum se strecura pentru a surprinde oamenii în serile cele mai ghinioniste.

Indiscutabil, acest om avea nevoie să fie mai înţelegător.

De fapt, conchise Liss, încălzită de ideea care tocmai îi venise, avea nevoie ca jocurile să se întoarcă împotriva lui, învăţându-l o lecţie în materie de umilinţă. Ca să nu o mai pomenească şi pe cea privitoare la motivul pentru care nu era înţelept să încerce şantajul cu femeile încăpăţânate şi independente.

— Am să-ţi fac o propunere, spuse ea.

Josh se rezemă în scaun, cu un zâmbet plin de satisfacţie masculină.

— Nici nu mă aşteptam să meargă atât de uşor. Nu pari genul care să facă propuneri. Unde ne întâlnim şi când?

— O propunere profesională, voiam să zic, explică ea.

— Mă temeam să nu spui aşa ceva. În ce constă?

— Consideri că nu conduc prea bine Restaurantul Lakeview, aşa e?

Josh nu se grăbi să răspundă.

— Sincer? Nu.

Era o replică puţin mai brutală decât intenţionase, dar avea senzaţia că nu era momentul pentru răspunsuri pe ocolite.

— Crezi că aş putea face mai bine fel de fel de lucruri, nu-i aşa? De fapt, consideri că oricine s-ar putea descurca mai bine ca mine. Tu, de exemplu.

— N-aş fi în stare să procedez mult mai rău decât tine, replică Josh, nesigur unde voia să ajungă, dar mulţumi că măcar stătea de vorbă cu el.

Liss zâmbi crispat:

— Atunci, fă-o.

— Ce să fac?

— Fă o treabă mai bună decât mine, la conducerea unui restaurant.

— Te gândeşti la vreun restaurant anume?

— La Lakeview, bineînţeles.

— Şi pe urmă?

— După o săptămână, eu scriu cronica.

Piticoata vorbea serios. Lui Josh nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu te temi că ţi-l voi face praf, eu fiind atât de recalcitrant şi aşa mai departe?

Liss ridică din umeri:

— N-am nimic de pierdut. Chiar dacă tu scrii o cronică revăzută, situaţia fiind aşa cum e, restaurantul va fi ca şi lichidat. Dacă îl administrezi prost, cel puţin voi putea da vina pe tine, când o să dea faliment.

Josh o privi lung. Ştia că ar fi trebuit să refuze. Şi ea şi el ştiau că era nevoie de mai mult decât o săptămână

pentru a duce un restaurant spre succes sau faliment. Chiar dacă ştia o mie de metode pentru a îmbunătăţi situaţia Restaurantului Lakeview – şi le cunoştea – se putea ca acestea să nu fie de ajuns pentru a-l salva. Cu siguranţă, nu putea face nimic fără colaborarea ei.

Pe de altă parte, singura cale de a-şi salva relaţia cu Liss era aceea de a-i dovedi că nu era monstrul pe care şi-l imagina ea. De a-i demonstra cât îi părea de rău. Şi n-o putea face, dacă ea nu-l lăsa să se apropie. Motiv pentru care venise la restaurant astă seară.

Încă nu-i venea să creadă că făcuse efectiv o aluzie la şantaj, dar situaţiile disperate cereau măsuri disperate. Faptul de a o lăsa să creadă că putea să-l cumpere, pe cale sexuală sau de altă natură, spre a scrie o cronică mai favorabilă, era condamnabil, dar nu se aşteptase să-l ia în serios. Crezuse că de-acum îl cunoştea destul de bine pentru aşa ceva. Însă, văzând-o că se întrebase, măcar, dacă vorbea serios, îşi dădesa seama cât de mult îi afectase judecata, mai ales la adresa lui, descoperirea că el era J.P. Farr.

— Tu ce ai face, în timp ce eu aş încerca să ameliorez Restaurantul Lakeview? o întrebă.

Liss ridică din umeri:

— Mă gândeam să-mi iau o vacanţă. N-am mai avut una de aproape trei ani.

— Mai gândeşte-te.

Îl privi clipind din ochi, descumpănită vizibil de replica lui laconică.

— Poftim?

— Dacă voi încerca să transform localul ăsta într-unul profitabil, îţi cer să stai aici, să fii atentă, să iei notiţe din belşug şi să înveţi cum vei continua tu, după ce eu am să plec. Şi voi avea nevoie de cel puţin o lună.

— Dumnezeu a creat lumea într-un timp mult mai

scurt, replică Liss, părând să ştie prea bine de ce o dorea prin preajmă – şi nu ca să ia notiţe.

— Dumnezeu n-a avut de-a face cu o femeie căpoasă.

— Îţi acord două săptămâni, spuse ea, acceptând fără tragere de inimă un compromis.

— Trei săptămâni. Şi e ultimul meu cuvânt.

Îl privi încruntată.

— Altfel…?

— Altfel, zâmbi Josh, am să mă mai gândesc dacă-mi refac articolul sau nu.

Ştiind că Liss se ofuscase, o ciupi uşurel de sub bărbie, în timp ce se ridica de la masă.

— Unde te duci? se încruntă ea şi mai feroce.

— Acasă, bineînţeles. Revin mâine la şapte.

Surâse, văzând cât era de consternată.

— Fii pregătită să mă întâmpini cu obiectivitate.

— Şapte e ora de vârf a perioadei de cină. Cel mai probabil, te voi întâmpina cu braţele pline de vase.

— La şapte dimineaţa, clarifică el. Nu seara.

— Eu dorm până la opt.

— *Dormeai* până la opt. Restaurantul are o conducere nouă. Şi tu la fel.

— Eu n-am nevoie de nicio conducere!

— Într-adevăr…

Glasul îi era la fel de mătăsos, pe cât de periculos îi era zâmbetul.

— De o sărutare zdravănă ai nevoie! Poate şi de-o zgâlţâială. Din păcate, în următoarele două săptămâni amândoi vom fi prea ocupaţi ca să explorăm aceste subiecte. Aşa că, trage-ţi ghearele-n teci şi dormi bine la noapte. O să ai nevoie.

Capitolul unsprezece

De un examen la cap avea nevoie, conchise Liss a doua zi dimineaţă, în timp ce-l aştepta cu nerăbdare pe Josh să apară. Ştia perfect de bine ce avea să se întâmple, dacă petreceau prea mult timp împreună. Şi el de asemenea, bănuia ea. Moiv pentru care, probabil, o şantajase din capul locului să-i accepte târgul.

Supărată sau nu, urma să aibă dificultăţi cu sentimentele pe care i le nutrea. Mai ales dacă Josh nu coopera şi păstra distanţa. Nesigură cum să-l ia, Liss îi aştepta cu nerăbdare sosirea. Când în sfârşit apăru, era ora şapte şi treizeci şi cinci de minute.

— Ai întârziat, spuse ea, în timp ce Josh intra vesel pe uşă.

Deloc deranjat de proasta ei dispoziţie, o ameninţă cu degetul, dojenitor:

— Să nu-l critici niciodată pe director.} i se creează o karma proastă.

Liss simţea efectiv cum îi ieşeau aburi pe urechi. Trăgându-şi poalele tricoului roz-intens peste blugi, îşi propti mâinile în şolduri.

— *Nu* eşti niciun director, spuse ea, cu vocea la fel de îngheţată, pe cât îi era de încinsă faţa. Eu sunt. Şi mai sunt şi patroana. Aşa că faci ce spun eu.

— Ba în următoarele trei săptămâni, nici să nu te gândeşti, îşi turnă el o cafea din ibricul pregătit în timp ce-l aştepta, după care se aşeză pe colţul unei mese, zâmbindu-i. Nu anulezi înţelegerea, aşa-i?

Liss era îngrozitor de furioasă. Şi pe el, şi pe sine însăşi. În primul rând, turba de mânie pentru că, deşi ştia cine era şi-şi spusese în repetate rânduri că îl detesta, ştia în adâncul sufletului că ţinea la el.

Mai rău, ţinea la opinia lui. Despre ea, despre ceea ce făcea şi cum făcea, mai ales când era vorba de

restaurant.

Şi o ştia şi el. Ceea ce nu făcea decât s-o înfurie şi mai rău.

— Uite cum facem, îi spuse Josh. Din moment ce e clar că-ţi doreşti să nu ne fi întâlnit niciodată, necum să mai şi facem dragoste, vom încerca să uităm tot ce s-a întâmplat înainte şi s-o luăm de la început.

Fără a-i aştepta răspunsul, întinse mâna:

— Bună ziua. Sunt Josh Farrington. Printre altele, sunt critic de restaurante. Public cronici sub semnătura J.P. Farr şi se ştie că mă comport ca un măgar. Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Liss Harding, patron de restaurant, răspunse ea, ducând mâinile la spate. Mai puţin naivă decât altă dată.

Josh zâmbi din nou:

— Încântat de cunoştinţă.

Liss refuză să zâmbească la rândul ei. În mod clar, contase pe atracţia faţă de ea pentru a o convine că de fapt nu era personajul în negru al filmului. Ba chiar, părea hotărât să-i demonstreze că era alb ca zăpada.

În timp ce Liss se aşeza, privindu-l cu prudenţă, Josh îi întinse o gogoaşă cu ciocolată:

— Ce-i asta? întrebă ea, luând-o fără convingere.

— Eu îi zic mic dejun, muşcă şi el din gogoaşa sa glazurată. N-ai mâncat înainte de sosirea mea, aşa-i?

— Nu.

— Mă aşteptam.

Mai luă o sorbitură din cafea.

— Ştii, nu m-aş simţi jignit dacă mi-ai spune mulţumesc.

Simţindu-se ca o ţoapă ingrată, Liss se recunoscu învinsă.

— Mulţumesc.

Îşi termină gogoaşa, apoi spuse:

— Nu m-aş simţi jignită dacă ţi-ai prezenta scuzele pentru că ai întârziat o jumătate de oră.

Josh primi mustrarea cu un zâmbet răutăcios.

— M-am blocat în spatele unui tractor care mergea cu cinci mile pe oră. Îmi pare rău că am întârziat.

Băgă mâna în punga albă de la brutărie:

— Mai vrei o gogoaşă?

Surprinzător de înfometată, ţinând seama de faptul că ani de zile sărise peste micul dejun, până la apariţia lui Josh, Liss acceptă gogoaşa cu glazură de ciocolată.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Mai binevoitoare cu el decât ştia că ar fi fost cazul să fie, dacă stătea să se gândească la încercările de a uita că se cunoşteau în sens biblic, Liss oftă:

— Se pare că ne îndopăm încontinuu. Tu nu te gândeşti niciodată şi la altceva pe lângă mâncare?

Josh îşi linse un deget mânjit.

— Ba cum să nu? Tot timpul mă gândesc la tine. Cât de bună şi generoasă eşti.

Privirea îi coborî spre şoldurile ei zvelte.

— Cât de sexy arăţi în jeanşi…

Liss pufni:

— Cu complimentele n-o s-ajungi nicăieri, să ştii.

— Ei, Melissa, o dojeni el, încercând vizibil să-i facă hatârul. Nu ştii că iertarea e un semn al măreţiei?

— Dimpotrivă. De obicei, iertarea e rezultatul uitucelii. Şi nu mă cheamă Melissa.

Josh îşi termină gogoaşa şi umplu din nou ambele ceşti cu cafea.

— Presupuneam că de-acolo vine Liss. Nu cred, fiind supărată pe mine şi toate celelalte, că ai binevoi să-mi spui numele tău adevărat?

Liss ezită. Apoi, negăsind niciun motiv de a nu i-l

cunoaşte, spuse:

— Liss e prescurtarea de la Mélisande.

— Un nume neobişnuit, pentru o femeie neobişnuită. De unde îl ai?

— Mama mea l-a citit într-o carte. E o romantică.

— Şi tu?

Liss sorbi din cafea.

— Şi eu, ce?

— Eşti tot romantică?

Refuză să răspundă la căldura din ochii lui.

— Am fost.

— Nu-ncepe.

Când îi auzi reproşul blând, amintindu-şi de intimitatea pe care o împărtăşiseră, Liss îşi înfruntă fierbinţeala care se aduna înăuntrul ei.

— Ce să nu-ncep?

— Nu mă face să mă simt mai prost decât mă simt deja. Încerc să-mi ispăşesc vina. N-oi fi având tu chef să mă ajuţi, dar cel puţin nu mi te opune.

— N-am ce face, spuse ea, cu sinceritate. De fiecare dată când mă gândesc ce-ai făcut, simt că iarăşi mă apucă furiile.

— M-am gândit că s-ar putea să fii în starea asta, aşa că ţi-am adus ceva.

Şi scoase din buzunarul cămăşii un obiect mic, împachetat în hârtie de mătase, pe care i-l întinse.

— Ce-i aici?

— Deschide şi vei vedea.

Liss desfăcu pacheţelul, pentru a privi în tăcere vulpea miniaturală, migălos lucrată. Lua-l-ar dracu'. Cum ar fi putut rămâne supărată pe el, când insista să fie atât de drăguţ? Ridică ochii spre el:

— De ce?

— M-am gândit că nu ţi-ar strica un adaos pentru

colecţia ta.

— *Adevăratul* motiv, îi ceru ea, învârtind în degete figurina detaliată.

— Voiam să ai ceva care să-ţi amintească de mine.

— În cazul ăsta, îi zâmbi ea dulce, n-ar fi fost mai potrivit un sconcs?

— } ţ. Iarăşi vorbesc nervii din tine. Trebuie să ştii că sconcsul e un animal foarte nedreptăţit.

— Dacă zici tu.

— Am să-ţi spun ce am de zis, se aplecă el înainte şi-i şopti ceva la ureche.

Şocată în pofida propriei voinţe, Liss se retrase imediat:

— Ce faci?

Josh zâmbi:

— Îţi şoptesc nimicuri dulci.

Clătină din cap. Aiurea, dulci. Remarcile lui murmurate fuseseră sugestive, sexy şi numai dulci nu.

Ştergându-şi degetele cu un şervet, Josh se ridică:

— Eşti gata să ne apucăm de treabă?

Surprinsă de vioiciunea lui neaşteptată, Liss se sculă mai încet:

— Ce vom face?

— Mă gândeam că am putea discuta despre unele schimbări.

Sitsemul interior de alarmă al lui Liss intră în alertă totală:

— Ce fel de schimbări?

— Păi, una la mână, concepţia cromatică în întregime verde a sălii de mese e prea rigidă pentru unele dintre modificările pe care le am în vedere. Mi-am spus că am putea umbla prin restaurant cu ochi noi.

— Cu cei pe care-i am ce nu merge? întrebă Liss, străduindu-se să-şi stăpânească revolta; trebuia să-i dea

dreptate că decorul verde era complet nepotrivit. Nu-ţi place culoarea lor?

— Culoarea ochilor tăi e absolut minunată, replică Josh, netulburat de sarcasmul ei. Numai că par puţin cam miopi. Ca să nu mai spun şi că au un câmp vizual destul de îngust.

— Prin tine pot să vadă perfect, îl asigură ea.

Se întrerupse şocată, redusă momentan la tăcere, când Josh o împingea cu spatele la perete. Îşi rezemă ambele mâini de o parte şi de alta a ei, tăindu-i orice cale de scăpare.

— Ai de gând să fii aşa de certăreaţă în tot timpul cât voi sta aici? o întrebă, în timp ce Liss îl privea cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu sunt certăreaţă. Tu eşti exagerat de critic. Iarăşi.

Josh îi studie faţa înroşită.

— Asta înseamnă că nu vrei să schimbi nimic?

Stătea atât de aproape, încât îi simţea căldura trupului radiind spre ea.

— Înseamnă că nu-mi pot permite să redecorez localul, răspunse, inhalându-i izul masculin al aftershave-ului cu aromă de santal. Nu-s făcută din bani.

— Şi nici din zahăr şi miere, după câte-mi dau seama.

Liss încercă să nu dea atenţie micii brazde senzuale din bărbia lui proaspăt rasă.

— Ce vrei să fac? Să mă smiorcăi, spunând „da, să trăiţi”, de fiecare dată când îmi spui ce nu e bine la Lakeview?

— Nu. Înţeleg să mă asculţi obiectivă şi să te gândeşti că s-ar putea să am dreptate.

Când Liss refuză să-l privească, îi luă bărbia între degete, silind-o să se uite în ochii lui.

— Sau, aşa, ţi-ar fi prea greu să mă urăşti în

continuare?

Problema era că nu-l ura deloc. A, era extrem de furioasă pe el. Mai mult, fiindcă ştiuse ce părere urma să aibă, şi totuşi amânase dezvăluirea adevărului. Era clar că sperase ca, făcând dragoste cu ea, s-o ademenească spre a ţine la el prea mult pentru a mai avea vreo importanţă.

Descoperea cu repeziciune că supărarea contra cuiva era cu totul altceva decât ura la adresa acelei persoane. Putea să se înfurie pe un om, rămânând totuşi complet amorezată de el.

Îl privi un moment, după care spuse, ezitant:

— Nu te urăsc. Urăsc numai ceea ce faci.

Josh îi înlătură părul de pe obraji, cu mişcări pe cât de delicate, pe atât de erotice.

— Şi anume?

Refuzând să se gândească la mângâierile liniştitoare ale degetelor lui lungi, Liss se avântă înainte:

— Critici totul şi pe toată lumea, fără să te gândeşti ce efect vor avea cuvintele tale.

— Acum, mă gândesc la efectul cuvintelor mele asupra ta, spuse el cu glas răguşit, care o făcu să simtă că i se înmuiau genunchii.

— Care cuvinte? îl întrebă, ridicând o sprânceană. Cele din articol, unde ai arătat că Restaurantul Lakeview are ambianţa unei pivniţe igrasioase?

Josh o mângâie pe ceafă.

— Cele cu care îţi spun că te iubesc. Să ştii că aşa e. Cred că te-am iubit din clipa când mi-ai apărut înaintea ochilor.

— O spui numai ca să cooperez cu planul tău de a prelua controlul asupra Restaurantului Lakeview.

Îi exploră pulsul care palpita în adâncitura gâtului.

— O spun fiindcă ăsta e adevărul. Te iubesc, Liss. Iubesc puterea ta de a lupta. Şi în special modul cum nu te

dai bătută. Chiar şi atunci când greşeşti.

— Acum în legătură cu ce greşesc? întrebă ea, refuzând să ia la cunoştinţă şi restul proclamaţiei.

— În primul rând, nu vreau să preiau controlul peste Lakeview. În al doilea rând, te înşeli în privinţa mea. Nu-i critic pe toţi şi toate. Am publicat şi câteva cronici pline de laude.

— Faptul că ai spus despre ciupercile umplute ale bunicii mele că sunt pentru „oameni simpli" n-a fost o laudă. A fost o răutate.

O privi cu interes:

— Doar nu vei lua la modul personal tot ce spun despre Lakeview, nu?

— E restaurantul meu. Cum să nu le iau la modul personal?

— Tu l-ai decorat?

Liss ezită, înainte de a răspunde:

— Nu. Ray.

— Ray a hotărât să puneţi plexiglas pe mese şi să folosiţi şerveţele de hârtie?

— Nu.

Roşind sub privirea lui, adăugă:

— Trebuia să fac ceva. Nu-mi puteam permite să trimit în fiecare zi la spălătorie câte o sută de şervete şi feţe de masă. Ce vrea să însemne privirea asta?

— Înseamnă că poate ar fi cazul să abandonezi lupta.

— Adică, să renunţ la Lakeview? nu-şi putu ea ascunde dezamăgirea. Nici nu mă gândesc.

— Nu te mai uita aşa la mine. Nu spun decât că, poate, ar trebui să te gândeşti la trecerea de la eleganţă la ceva mai sportiv. Poate să alegi stilul francez rustic. Sau să promovezi mai mult atmosfera de bistrou. Să te distrezi puţin. Ştii, o dăscăli el, trăgând-o de lobul urechii, redecorările nu trebuie să fie neapărat scumpe. Foloseşte-

ţi imaginaţia. Se pot cânta şi piese vechi, de valoare.

— Nu ştiu să cânt, replică Liss, hotărâtă să nu reacţioneze la atingerea lui. Şi nu mă pricep la decoraţiuni.

Totuşi, avea o imaginaţie destul de bogată, care în acel moment era în plină activitate, doldora de gânduri la Josh şi ea, singuri. În pat.

— Atunci, e bine că te poţi baza pe mine, nu-i aşa? Pentru că, întâmplător, eu mă pricep. Mi-am luat o diplomă secundară de design, în colegiu. Nu trebuie să facem altceva, decretă el, decât să aruncăm totul pe fereastră şi s-o luă de la zero.

Liss îi aruncă o privire care ar fi descurajat şi un om mai puţin sensibil.

— Nu te mai osteni. Nu-mi pot permite timpul şi banii necesari pentru a renova totul. Chiar dacă aş dori-o, ceea ce nu e cazul.

— Nu-ţi poţi permite să nu faci nicio schimbare. Conducerea unui restaurant înseamnă mai bun decât să-l aprovizionezi cu mâncare bună, să ştii.

— Am sentimentul că nici mâncarea nu ţi s-a părut deosebit de bună, replică Liss, continuând s-o usture remarca denigratoare despre ciupercile ei umplute.

— N-am spus că nu era bună, îi mângâie el clavicula cu un deget. Numai că nu e deosebit de interesantă. Cu excepţia deserturile. Astea sunt excepţionale.

— Cred că în continuare vrei să schimbi lista de bucate, comentă ea, topindu-se sub atingere, în pofida tuturor eforturilor contrare. Şi pe urmă, să angajezi un personal sută la sută nou care să servească.

— Toate la timpul lor. Avem de rezolvat ale treburi, înainte de a începe să discutăm schimbările din menu.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi asta.

O sărută. Rezemată de perete, Liss slobozi un icnet de protest, când Josh îşi coborî capul şi-i captură buzele într-un sărut pasional care o străbătu cu şocuri electrice tocmai până-n vârfurile picioarelor. Apoi, cuprinzând-o strâns cu braţele, îi gustă gura în voie, urmărindu-i buzele cu limba, în căutarea intrării.

— Deschide gura, spuse el cu un glas scăzut care ameninţa hotărârea lui Liss de a-şi ţine trupul drept şi gura închisă.

Clătină din cap, cu îndărătnicie.

— De ce? Doar nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

— Sigur că nu…

Prea târziu, îşi dădu seama ce urmărise.

Profitând de ocazie, Josh îi despărţi buzele, începând să-i exploreze adâncurile umede ale gurii, încet, profund. Pierdută în senzaţii, Liss avu nevoie de un minut încheiat până să-şi vină complet în fire, proptindu-şi mâinile pe pieptul lui.

Cu vizibilă nemulţumire, Josh îi dădu drumul.

Totalmente derutată de dorinţa care o încerca, Liss trase adânc aer în piept.

— Cum îţi permiţi?

Ştia că suna ca o replică dintr-un film prost, dar era incapabilă de a găsi ceva mai elevat.

— Îmi permit mult mai mult decât atât, o ciupi el de lobul urechii. Vezi, asta-i problema cu tine. Ţi-e frică să rişti.

— *Tu* eşti problema mea, îl corectă ea, plesnindu-l peste mână.

Şi de ce îl provocase să conducă restaurantul mai bine decât ea, n-ar fi putut să spună. Doar n-o făcuse fiindcă dorea să-l mai vadă. Nu?

Josh îi apucă mâna, apăsându-şi-o pe piept.

— N-ai redecorat localul, nu numai fiindcă nu ai bani,

continuă el, ca şi cum Liss nici n-ar fi vorbit, ci pentru că te temi să iei vreo hotărâre nepotrivită. Sau să nu faci vreo greşeală. Ceea ce, în sine, e o greşeală majoră.

— Nu mi-e frică să refac decoraţiunile. Dacă aveam bani, le refăceam într-o clipă.

Spre surprinderea ei, Josh o eliberă brusc, pentru a scoate din buzunarul de la spate al jeanşilor carnetul de cecuri şi un pix.

— Ce faci?

— Îţi completez un cec.

— De ce să completezi un cec?

— Ai spus că ai redecora restaurantul, dacă ai avea bani.

Semnă cecul, cu o înfloriturăă, şi îl rupse din carnet.

— Poftim, uite banii. Te desfid să faci din restaurantul ăsta un loc unde mi-ar plăcea să-mi invit mama.

Şi încercă să-i înmâneze cecul.

Liss îl privi lung, fără să-l ia.

— Oamenii ca tine nu au mame. Tu ai încolţit spontan. Ca diavolul.

— Ai încredere-n ce-ţi spun. Am o mamă. Şi sunt ferm hotărât s-o aduc aici, aşa că fă bine şi ia banii. Fiindcă, dacă mă găseşti sentenţios şi desferecat la gură, înseamnă că încă nu mă cunoşti.

Neluându-i în seamă protestele, îi împinse cecul în mână, închizându-i strâns degetele peste el. Şi apoi, spre nemulţumirea ei, se îndepărtă, chiar în timp ce Liss continua să protesteze.

N-avea să accepte niciun răspuns negativ, conchise Liss, după patru ore frustrante şi vreo mie de „nici nu mă gândesc”-uri.

— Nu vreau aşa ceva, spuse ea pentru a j-de-mia oară, în timp ce Josh, aşezat la o masă din fundul salonului,

continua să facă însemnări – fără a o lăsa să le vadă – pe un bloc-notes.

— Ba vrei. Doar că nu vrei să primeşti nimic de la mine. Ceea ce e foarte rău, dacă stăm să ne gândim că eu sunt singurul care ţi le poate oferi.

Era şi singurul care-i putea oferi un ulcer. Şi i-o şi spuse.

— Când te-am provocat să administrezi restaurantul, n-ai spus nimic despre schimbări.

— Dacă spuneam, în veci nu m-ai mai fi lăsat să mă apropii de tine sau de Lakeview, fiind întărâtată pe mine şi toate celelalte, îi zâmbi el. Scopul scuză mijloacele.

— Nu-mi poţi cumpăra afecţiunea, dacă asta urmăreşti.

Cuvintele ei îşi făcură efectul. Părând să-şi dea seama pentru prima oară cum apărea în ochii lui Liss oferirea rece a acelei mari sune de bani, o privi lung, gânditor, înainte de a vorbi.

— Asta crezi că încerc să fac? Să te cumpăr?

— Nici eu nu ştiu ce încerci să faci, recunoscu ea, intuind, din tonul lui sec, că îl jignise. Dar n-am nevoie să mă salveze un cavaler cu portofelul gras, dacă la asta te gândeai. Îmi pot purta singură de grijă. Şi mie, şi restaurantului.

— N-am crezut că poţi. Încercam să te ajut.

— Poate că nu vreau ajutorul tău.

— Sau poate că-l vrei, dar nu doreşti ca acest aranjament să semene măcar pe departe cu o încercare de a-ţi cumpăra dragostea şi loialitatea, se rezemă el de spătar, studiind-o, în timp ce se bătea cu pixul peste genunchi. Ai accepta banii dacă ar fi un împrumut, nu un cadou? Şi ai fi sigură că nu-ţi revine nicio obligaţie?

După un moment de ezitare, Liss răspunse:

— Probabil.

Vizibil mulţumit că n-avea să mai insiste să fie complet nerezonabilă, Josh stătu câteva clipe pe gânduri.

— Dacă l-am declara un împrumut pentru remodelare? Mi-l vei putea achita imediat ce-ţi revii cu afacerile.

— Nu contează cum îl numeşti, eu tot n-am nici cea mai vagă idee cu ce să încep.

— Cu riscul de a-ţi ofensa simţul de afirmare, de ce n-ai începe de sus – literalmente – pentru a continua în jos? Pentru mine, ăsta a fost întotdeauna un modus operadi favorit.

Liss îşi îngustă ochii, bănuitoare:

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că nişte lămpi noi ar da bine. Abajururile verzi ale ăstora îi fac pe toţi să pară bolnavi.

Îi întinse o broşură cu corpuri de iluminat.

— Pe care le-ai prefera?

Liss le privi fără entuziasm.

— Şi dacă aş spune că pe nici unele?

— Atunci te-aş săruta până ţi-ar veni minţile la cap, replică Josh, pe un ton nemărginit de rezonabil.

Era în stare.

Ştiind că sărutările lui o făceau să-şi piardă logica, pentru a nu mai vorbi şi de uzul raţiunii, Liss se concentră asupra lămpilor, pentru a nu fi tentată să-i privească gura.

— Mi-ar plăcea asta, o indică ea pe una dintre ele.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Josh, cu un surâs înnebunitor. Vezi? Avem o mulţime de lucruri în comn.

— Dacă zici tu.

— Zic. Când vom alege mobila şi draperiile noi, vei vedea că am dreptate.

Liss deveni atentă:

— Ce mobilă şi draperii noi?

Crezuse efectiv că glumea, vorbind despre aruncatul

mobilei şi începutul de la zero.

— Mobila şi draperiile noi care îi vor conferi restaurantului o atmosferă nouă, proaspătă, şi o parte din stilul pe care patroana lui îl are, dar se teme să şi-l demonstreze, evident. Cum preferi? Bleumarin cu crem? Sau roz cu crem?

— Ce zici de verde? replică ea, sec.

Josh clătină din cap:

— Nu intră în discuţie.

— Atunci, albastru. Închis.

Se încruntă.

— De *ce* zâmbeşti?

— De nimic, răspunse el, cu totală nevinovăţie. Cred că nu ţi-ar strica nici câteva tablouri pe pereţi. Există câţiva pictori locali în curs de afirmare, cărora le-ar prinde bine să expună. Şi nişte plante ar fi frumoase. O oglindă mare, în hol. Vaze cu flori proaspăt culese pe toate mesele. Gata cu plexiglasul. Mesele sunt din lemn de stejar. Într-o ambianţă mai lejeră, te-ai putea lipsi complet de feţele de masă, dacă vrei.

Tăcu un moment, în timp ce Liss încerca să asimileze totul.

— Aş spune că stilul victorian al clădirii ar scoate foarte bine în evidenţă antichităţile, ce zici?

Deloc sigură ce părere avea despre antichităţi, Liss protestă:

— Nu mă pricep la antichităţi.

— Nicio grijă. Mâine, am să-ţi dau lecţii. Vom vizita câteva magazine…

Expresia ei îl făcu să se oprească.

— E vreo problemă?

— Mâine nu pot merge la căutat de mobilă. Am de organizat un restaurant, ai uitat?

— În următoarele trei săptămâni îl organizez eu. Ai

uitat? Şi, în calitate de organizator, am hotărât că îl închidem temporar pentru renovare.

— Ce-ai *spus*?

Neluându-i în seamă expresia stupefiată, Josh repetă:

— Am hotărât că închidem temporar, pentru renovare.

— Au să-mi plece oamenii. Sau face parte şi asta din plan? Ca să mă aduci la sapă de lemn?

— Oamenii nu vor pleca nicăieri. Decât în concediu cu plată, o săptămână.

— Şi cine-i plăteşte?

Josh zâmbi:

— Eu, bineînţeles. E inclus în împrumut.

— Nu te pot lăsa să faci asta, clătină ea din cap.

— Ba o *fac*. Mi-ai dat restaurantul pe mână, pentru trei săptămâni. Mai ţii minte?

— Nu ţi l-am dat pe mână. *Tu* l-ai luat, cu forţa. E o mare deosebire.

Spre consternarea ei, Josh se apropie din nou.

— Ştii, spuse el, cu un glas îngroşat care-i făcea degetele de la picioare să se încovoaie, dacă n-aş avea mai multă minte, aş crede că te opui tuturor lucrurilor pe care le spun, din principiu, doar ca să mă contrazici.

Liss înghiţi în sec, dându-şi seama că o încolţise – literalmente.

— Şi de ce-aş face asta?

— Ca să mă ţii la distanţă?

Când o mângâie pe gât, Liss încercă să nu toarcă asemenea unei pisici.

— Se pare că nu-mi prea reuşeşte.

— Fiindcă sunt eu foarte persistent.

— Încăpoşat, vrei să zici, replică ea, delicios de conştientă de uşoara asprime a degetelor lui şi textura netedă a cămăşii de culoare albastră închisă. Şi hotărât să

iasă numai cum vrei tu.

— Şi asta.

Ridică mâna, pentru a o opri pe a lui, care tocmai începea să-i traseze o linie printre sâni:

— Ce anume renovăm? Am şi eu un cuvânt de spus în toată problema asta?

— Tocmai mă pregăteam să discut cu tine, când mi-ai distras atenţia.

— Nu ţi-am distras nicio atenţie. Tu m-ai atacat.

De fapt, de fiecare dată când îl contrazicea, Josh avea enervantul obicei de a-i face câte un avans.

— Am putea să revedem situaţia, îi propuse el, apropiindu-se şi mai mult, şi să ne lămurim.

— O singură dată să mă mai atingi, îl preveni Liss, şi nu răspund de ce se va întâmpla.

— Sună promiţător.

Îi aruncă o privire severă:

— Ce anume renovăm?

— Mă gândeam că ar arăta frumos nişte ferestre mai mari şi o grădină cu bolţi şi vedere spre lac.

— Şi cine va face lucrările? îl întrebă ea, resemnată să audă şi despre alte schimbări, imediat ce Josh considera că avea s-o poată convinge.

— Am angajat nişte elevi de la şcoala profesională din Flint. Vor lucra la jumătate din preţul unei antreprize.

Suprinsă de propunerea lui atât de logică, Liss îl privi gânditoare.

— Câtă experienţă au?

— Pui groaznic de multe întrebări pentru cineva care spune că nu se pricepe la renovări.

— N-am încotro. Când cineva mă ameninţă cu devastarea restaurantului, mi se trezeşte curiozitatea. Nu mi-ai răspuns la întrebare, adăugă ea, amintindu-şi enervantul lui obicei de a pune întrebări pentru a nu-i

răspunde la ale ei.

— Despre ce întrebare era vorba?

— Câtă experienţă au în tâmplărie?

— Deloc, din câte ştiu eu.

— Deloc!

— Au învăţat mai mult mecanică auto.

— Atunci, pune-i să-ţi renoveze maşina, nu restaurantul meu!

— Maşina mea nu are nevoie de renovare. Lakeview, însă, da. Trebuie să le ofere cineva prima slujbă din viaţa lor, continuă el, explicativ, altfel în veci nu vor mai dobândi experienţă.

Aceste cuvinte o opriră. Recunoscând argumentul pe care-l folosea ea însăşi când îşi angaja ajutoare, Liss îl studie cu o suspiciune neaşteptată:

— Nu cumva, întâmplător, încerci să mă mai înveţi o lecţie?

— Şi ce lecţie ar fi aia?

— Credeam că nu crezi în principiul de a le acorda oamenilor o şansă.

— Nu cred în a le oferi munci la care nu se pricep, răspunse el. Dar, uneori, trebuie să mai şi rişti. Şi, à-propos de riscuri…

Îi luă mâna într-a lui.

— } i-aş propune s-o retragi pe Mary Lee din sala de mese.

— Nu sunt sigură că ar fi în stare de altceva.

Se aşteptase ca discuţia să ajungă aici.

— E o ospătăriţă îngrozitoare. Mai rău de-atât, ce-ar putea fi?

— N-am s-o dau afară, dacă la asta te gândeşti.

— Dacă la asta mă gândeam, poţi fi sigură că aş fi spus-o.

Îl privi cu scepticism:

— N-o mai luăm pe ocolite?

— Nici nu-mi stă în fire, de fapt. Mă crezi sau nu, sunt un tip foarte direct. Când spun că vreau un lucru, îl vreau cu adevărat.

O cuprinse cu un braţ pe după talie, trăgând-o spre el.

Pulsul lui Liss intră în viteza a patra.

— Şi, vorbind direct, te doresc din toată inima, Liss. Şi vreau ca Mary Lee să aibă o ocupaţie în care să nu verse apă peste nimeni.

Liss trase adânc aer în piept, apoi îl expiră din nou.

— } i-am atras cumva atenţia că ai prostul obicei de a-mi face avansuri de fiecare dată când ţi se pare că urmează să mă împotrivesc?

O sărută pe frunte:

— Te împotriveşti s-o muţi pe Mary Lee la altă muncă?

— Nu, oftă Liss. Niciunul din clienţii mei nu şi-a exprimat dorinţa să n-o mai vadă, din câte ştiu. Probabil ar putea să-i primească la uşă.

Josh îşi frecă nasul de al ei.

— Te împotriveşti ca elevii să facă renovările?

— Nu, clătină ea din cap. Mai bine ei, decât eu. Mă temeam să nu crezi că ar fi o experienţă utilă, ca patroană de restaurant, s-o fac personal.

— De ce-aş face asta?

— Aici e-aici, nu? Ca să câştig experienţă? Ca să-mi înţeleg greşelile şi să învăţ să fiu mai independentă?

— Te-aş putea învăţa destule lucruri, dacă mi-ai da voie, spuse Josh cu un glas senzual care aproape o făcu pe Liss să uite că era supărată pe el.

— Şi în dormitor, şi în afara lui, nu mă îndoiesc, replică ea sec, deşi inima începu să-i bată cu putere, când şoldurile sale se potriviră peste ale ei.

— Sunt dezolat că te dezamăgesc, dar nu-s maniacul sexual care mă crezi.

Liss nu-şi putu ascunde neîncrederea:

— Nu?

— Nu. De fapt, am vrut de mai multe ori să te trântesc pe podea şi să fac dragoste cu tine, fierbinte şi pătimaş, şi m-am abţinut.

— De câte ori? întrebă Liss, ştiind că dacă insista să se joace cu focul, avea să se frigă.

Josh îşi lipi buzele de fruntea ei.

— De mai multe ori decât ai putea să numeri.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Liss, desfătându-se în căldura trupului său, atât de aproape de al ei. Ştiu să număr până la valori destul de mari.

— Nu cumva mă tachinezi?

— } i se pare ţie că te tachinez?

— Mi se pare că ai luat prea în serios îndemnul meu de a-ţi asuma „câteva riscuri”. Fii cuminte, o dojeni el, în timp ce Liss îi trasa o linie în jos, pe pieptul cămăşii, cu degetul.

Îi zâmbi:

— Dacă ai de gând s-o faci pe şeful, cred că ar trebui să ştii că nu suport să am şefi.

— La fel de dificilă ai fost şi cu Ray?

— Nu. Cu Ray am fost mult mai dificilă. Pe tine te menajezi, pentru că e clar că nu prea ai experienţă cu femeile care se afirmă.

— Te afirmi şi acum? o imită el, descriind cu degetul o linie din vârful bărbiei ei până la ombilic. Mai vrei să ştii şi altceva despre planurile mele, continuând în acelaşi timp să te afirmi?

Liss îşi opri mâna înainte de a apuca să coboare şi mai jos.

— Dacă tot mă-ntrebi, da. Vreau să aflu când vom

putea discuta despre menu. Ştiu că ai în vedere anumite schimbări, fiind un renovator mărturisit. Aş dori să-mi spui în ce constă, ca să-mi pot scoate o reţetă de tranchilizante înainte de a-mi da lovitura.

— Îţi voi spune la ce schimbări mă gândesc, după ce mergem să cumpărăm mobilă, îi promise el. Până atunci, nu te repezi să întreci măsura. E foarte bine să rişti, adăugă el, îndepărtându-se, cu un efort vizibil. Cu condiţia de a rămâne în viaţă ca să povesteşti.

Capitolul doisprezece

Dacă supravieţuiau pentru a povesti despre expediţia la cumpărături de mobilă, reflectă Josh în după-amiaza următoare, avea să fie un miracol. Liss insistase să-i pună la grea încercare răbdarea şi auto-controlul. Toată ziua fusese alternativ enervantă şi seducătoare, fără ca el să poată face nimic. Deşi ştia că voia să i-o plătească, tot îl irita.

Începuse încă dinainte de a pleca de la ea de-acasă. Josh îi propusese ca, din moment ce folosiseră maşina lui pentru turul prin crame, s-o ia pe a ei la magazinele de mobilă. O considerase o sugestie destul de inspirată, mai ales ţinând seama de faptul că Liss putea insista să conducă din nou. Ea, însă, nu văzuse deloc lucrurile la fel.

— Vrei să mergem cu maşina *mea*? îl întrebă, privindu-l ca şi cum i-ar fi propus să dea o fugă până la Las Vegas ca să se căsătorească.

— Te deranjează cu ceva să-ţi folosim maşina?

Era hotărât să nu se lase provocat, oricât de tare s-ar fi străduit Liss.

— Da.

— Îmi spui şi mie de ce?

— Insişti să afli motivul?

— Nu, te întreb doar dacă ai vreunul. Şi, de vreme ce se pare că ai, m-am gândit că poate ai vrea să mi-l spui.

— Nu pot, clătină din cap Liss, astfel încât părul mătăsos i se legănă dintr-o parte în alta.

— De ce?

— Fiindcă vei crede că e încă un lucru pe care-l avem în comun, când orice om cu o brumă de creieri şi-ar putea da seama că nici nu ne comparăm unul cu altul, de-aia!

Josh îi analiză remarca, în timp ce se gândea să-i stingă părul, răsfirându-i şuviţele mătăsoase printre degete…

Oprindu-se la jumătatea fanteziei, încercă să descopere de ce refuzul ei de a folosi maşina putea să aibă vreo legătură cu ideea că aveau unele puncte comune.

— Ce marcă de maşină e? o întrebă, la nimereală.

Liss ezită, indicându-i astfel că pornise pe pista potrivită.

— Porsche.

— Conduci un Porsche? nu-şi putu el ascunde incredulitatea.

— Nu, am un Porsche. Nu l-am mai condus de o bună bucată de vreme.

Încercând să se deprindă cu ideea că obraznica sau raţionala Liss Harding conducea un autoturism sport, Josh îi studie obrajii înroşiţi.

— Şi de ce nu?

— Fiindcă trebuie să fie reparată, din cauza asta!

— De ce n-o dai la reparat?

— Pentru că nu mi-o pot permite. Şi, adăugă ea, şovăind vizibil, pentru că mi-e greu să-i găsesc piese de schimb.

Dură un moment până când Josh făcu saltul mintal. Când reuşi în sfârşit, abia se stăpâni să n-o ia în braţe,

începând s-o sărute până poimarţi.

— Nu cumva e un Porsche de tip mai vechi, nu-i aşa?

Nasul lui Liss se încreţi cu consternare vizibilă.

— Ba da. Şi poţi înceta cu zâmbetul ăsta, fiindcă nu înseamnă ceea ce crezi tu.

— Ba înseamnă, nu-şi putu stăpâni Josh un surâs încântat. Îţi plac maşinile sport de calitate, la fel ca mie. Unde e?

Liss îi aruncă o privire acră.

— În garaj.

— Vrau s-o văd.

Mai fură necesare încă zece minute, plus o mulţime de insistenţe şi ameninţări cu publicarea catastrofalei cronici a Restaurantului Lakeview – care reieşea ca fiind mult mai utilă decât îşi dăduse el seama la început, având în vedere că nu intenţionase s-o publice niciun moment, din capul locului – dar în cele din urmă o convinse să descuie garajul cu un singur loc. Înăuntru, ascuns sub o husă albastră decolorată, stătea un Porsche 911 portocaliu, în stare aproape perfectă.

— Maşina asta n-a fost a lui Ray, aşa e? se gândi în sfârşit Josh să întrebe. După aura uşoară de adoraţie care apăruse în ochii ei cenuşii la vederea maşinii, probabil pentru prima oară după luni de zile, având în vedere stratul de praf de pe husă, Josh era destul de sigur că nu fusese a lui.

— Nu, recunoscu ea, dând senzaţia că ar fi dorit să atingă maşina, dar temându-se să nu pară prea amorezată de un obiect neînsufleţit. E a mea. Lui Ray îi plăceau maşinile mai noi şi mai mari.

Ceva din vocea ei îl făcu pe Josh să întrebe încet:

— Am atins un punct dureros?

Liss inspiră adânc, apoi expiră din nou.

— Lui Ray nu-i convenea că aveam un Porsche.

— De ce?

— Considera că nu se cade ca femeile să circule cu maşini sport.

— Pentru că sunt periculoase?

Josh încercase să-şi formeze un portret al lui Ray şi al căsniciei lui Liss cu el, dar de fiecare dată nu se alesese cu nimic.

— Nu, ci pentru că găsea că o asemenea femeie ar părea prea uşuratică.

— Dar e ridicol, replică Josh, plimbându-şi mâna peste suprafaţa portocalie lucioasă a aripii din dreapta.

— La fel i-am spus şi eu. Luni de zile ne-am certat încontinuu.

Era clar, însă, că nu se debarasase de maşină. Ceea ce însemna fie că era obişnuită cu împotrivirile lui Ray, şi preferase să nu-i ia în seamă obiecţia, fie că acea maşină însemna pentru ea prea mult ca să consimtă. Sau, poate, şi una şi alta.

Josh deschise portiera de lângă volan şi privi înăuntru.

— Ţi-e dor de el? o întrebă, observând-o cu coada ochiului.

— De Ray?

Nu ezită decât o secundă.

— Uneori.

Sinceriatea ei îl surprinse. Aproape că se aşteptase să răspundă: „Bineînţeles”.

Mulţumit că avea destulă încredere în el ca să fie sinceră cu privire la Ray, mai ales când ştia că şi el însuşi o dorea şi cu atât mai mult cu cât încă mai era furioasă pe el, Josh tăcu, sperând că avea să continue.

— Te miră, spuse ea după un moment. Nu-i aşa?

Temându-se că avea să întindă braţele spre ea dacă-i oferea cea mai mică încurajare, Josh se întoarse încet cu

faţa spre Liss:

— Puţin. Credeam că l-ai iubit foarte mult.

Liss se rezemă de maşină.

— L-am iubit. A reprezentat o parte importantă din viaţa mea, timp de trei ani.

Încercând să citească printre rânduri, căutând să descifreze ceea ce nu-i spunea, Josh întinse mâna spre a ei. Liss îl lăsă să i-o prindă, fără tragere de inimă, dar şi fără să se opună.

— De ce vorbeşti pe tonul ăsta dulce-amărui? o întrebă.

Respirând de câteva ori adânc, Liss amână răspunsul, ca şi cum ar fi stat la îndoială dacă să discute sau nu cu el despre Ray.

— Fiindcă nu mă pot abţine să nu-mi doresc să fi procedat altfel. Mai bine. Cu Ray.

— Vă înţelegeaţi, nu-i aşa?

Liss ridică din umeri:

— În cea mai mare parte a timpului. N-am avut o căsnicie perfectă. Existau momente când aş fi putut să fiu o consoartă mai comodă. Şi alte momente, când Ray ar fi putut fi mai rezonabil.

Îi ridică mâna la obrazul lui:

— Semăn cu el?

— În unele privinţe. El era mai tenebros. Mai volatil. Dar la amândoi apare aceeaşi tendinţă de a crede întotdeauna că aveţi dreptate.

— Eu *am* întotdeauna dreptate, replică sec Josh; când Liss zâmbi ironică, se prefăcu ofensat. Ce-i de râs?

— Tu. Există o mare deosebire dintre tine şi Ray.

O sărută în palmnă şi avu plăcerea de a-i vedea în ochi o sclipire de emoţie.

— Care anume?

— Ray era întotdeauna atât de serios, atât de sigur că

el ştia cel mai bine cel mai potrivit şi singurul mod de a le rezolva pe toate.

— Am crezut că era un cutezător.

— Era un iubitor al riscului, preciză ea. Îi plăcea să calculeze sorţii de izbândă, încercând apoi să vadă dacă putea forţa lucrurile până la limită. În majoritatea situaţiilor, era foarte previzibil. Dacă îşi închipuia că putea să-i reuşească un lucru, îl făcea.

— Şi eu sunt la fel de previzibil?

— Eşti de o imprevizibilitate previzibilă. Mă ţii permanent într-un echilibru instabil. Uneori, pari îndârjit. Alteori, refuzi să iei lucrurile în serios. Parcă aş naviga pe creasta unui val, în întuneric. Nu ştiu niciun moment ce urmează.

Glasul lui Josh se îmblânzi:

— Îţi plac valurile care mătură totul în cale?

— Înainte, nu-mi plăceau, răspunse ea cam încurcată, făcându-şi de lucru cu degetele. Acum, nici eu nu mai sunt sigură.

— Pot s-o iau ca pe o încurajare?

Înălţă spre el ambele sprâncene:

— Credeam că tu pe toate le iei ca pe nişte încurajări.

Josh clătină din cap, zâmbind:

— Eu pun o întrebare simplă, şi primesc un răspuns impertinent. Ţi-am spus vreodată că eşti o femeie foarte obraznică?

— De nenumărate ori. Ţi-am spus vreodată că eşti un bărbat foarte derutant?

— Tocmai începeam să recepţionez mesajul, îi sărută el degetele. Şi cum mai sunt?

— Păi, te dai mereu şef.

Îi sărută încheietura mâinii.

— Şi altceva?

Liss inspiră printre dinţi, când limba lui îi urmări

venele.

— Recalcitrant.

O sărută în interiorul antebraţului.

— Şi mai cum?

— Sentenţios.

Apropiindu-se şi mai mult, îi sărută scobitura cotului.

— Şi...?

— Lunecos, se înfioră Liss sub şirul de sărutări pe care i le presără până pe umărul gol.

— Ce-ai zice de persistent, fermecător şi de neuitat? o tachină el, muşcându-i uşurel umărul.

— Şi astea.

— Şi te deranjează?

Nu-i răspunse. În schimb, reuşi să se retragă, când Josh încercă să-şi extindă explorările până în curbura delicată a gâtului.

— Sper că nu de dai la mine fiindcă râvneşti la maşina mea. Află că nu-i de vânzare.

Josh îi zâmbi, încercând să pară dezarmant.

— E o maşină minunată. Pot să mă aşez la volan?

Părând ofuscată că nici nu negase, niciun confirmase că o interesa maşina, nu ea însăşi, Liss înclină capul în semn de consimţământ.

Josh se instală la volan, inspirând aroma pătrunzătoare de piele, amestecată cu mirosul de praf al neglijării.

— E prea frumoasă ca să zacă aşa aici, îi reproşă el.

— Nu am de ales. Sunt prea falită ca s-o dau la service.

— } i-ai cheltuit tot disponibilul ca s-o cumperi?

— Nu. O am de când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Am primit-o cadou de la bunicii mei din partea mamei. Am fost o pasionată a maşinilor clasice, încă de mult dinainte de a învăţa să conduc. Şi bunicul meu era la fel. A

lui a fost.

— Atunci, cum de ai ajuns aşa de lefteră? Nu-mi faci impresia unei cheltuitoare, genul care goleşte magazinele până cade de pe picioare. Mai ales după ce te-ai lăsat atât de greu convinsă să vii azi cu mine.

— Poate că nu-mi place să cumpăr mobilier, şi atâta.

— Dar, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să fii pe jantă fiindcă ţi-ai investit toţi banii în Lakeview.

Când Liss nu negă, Josh îşi trecu palmele peste volanul învelit în piele, privind cu jind comenzile. Mai bine aşa, decât să se uite la Liss cu ochii plini de dor, băgând-o în toţi sperieţii.

— Probabil e o întrebare nedelicată, dar cu asigurarea pe viaţă a lui Ray ce s-a întâmplat?

Liss îşi trase părul peste un umăr.

— Nu era asigurat. Înainte de căsătorie, considera că nu avea nevoie. După ce ne-am căsătorit şi am fondat restaurantul, pur şi simplu n-a mai avut timp să se gândească şi la asigurare.

— Vrei să spui că a mizat pe şansa de a nu avea niciodată nevoie de ea, spuse Josh cu blândeţe, începând să suspecteze că lui Liss îi fusese mult mai greu să supravieţuiască în ultimul an decât era dispusă să recunoască. Şi a pierdut pariul.

Liss ridică din umeri, cu un gest neglijent:

— Mi-a rămas restaurantul. Sunt prea ocupată cu el, ca să mă gândesc la ce-ar fi putut să fie şi ce nu.

— Cât de mult îţi plac afacerile cu restaurantul? o întrebă el; mai mult sau mai puţin, îi spusese că înfiinţarea Restaurantului Lakeview fusese ideea lui Ray; progenitura lui Ray. Hai, fii sinceră.

Ezită.

— Îmi place să gătesc. Partea administrativă e cea care nu mă prea atrage. Nu cred că am fost destinată

vreodată să fiu directoare. Şi nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc la ceea ce mă gândesc că ai să gândeşti, îl preveni ea.

Josh îi adresă o privire inocentă:

— Şi anume?

— Eu să gătesc şi tu să conduci. Fiindcă n-ar ieşi nimic.

— Am propus eu aşa ceva?

— Nu. Numai că iarăşi ţi-a apărut expresia aia pe faţă. În veci n-ar merge, repetă ea. Ne contrazicem în prea multe privinţe ca să nu meargă, chiar dacă mi-ar conveni s-o luăm pe drumul ăsta, ceea ce nu e cazul.

— Şi, à-propos de drumuri…

Mulţumit că argumentaţia ei nu păruse prea convinsă, pentru că tocmai îi venise în minte ideea de a împărţi cu ea responsabilitatea administrării Restaurantului Lakeview, Josh coborî din Porsche.

— Am în minte câteva locuri unde am putea să căutăm antichităţi. Mă gândeam să ţi le spun.

— Nu-mi pasă unde mergem, răspunse ea, pe un ton prea indiferent ca să fie credibil, nici ce anume insişti să-mi arăţi. Nu mă pricep la antichităţi.

— Nu e nevoie să te pricepi la ele. Nu trebuie decât să fii de acord cu mine, dacă-ţi spun că, după părerea mea, câte o anumită piesă ar arăta superb la Lakeview.

Îi zâmbi:

— Şi-o să ne înţelegem de minune.

Se înţeleseseră ca o felină nevropată şi un buldog turbat, avea să reflecteze Josh mai târziu. Mai mult fiindcă Liss insista să-l tot împungă. Chiar dacă ştia că se gândea încontinuu, asemenea lui, la ultima lor ieşire împreună şi la cele întâmplase în finalul aceleia, era clar că nu-i iertase impostura şi nici nu se gândea să-i dea de crezut altceva.

Amuzat de recalcitranţa ei şi, în acelaşi timp, frustrat

şi nedumerit de îndârjirea cu care se comporta ca şi cum n-ar fi ajuns niciodată la relaţii intime, Josh insistă s-o poarte prin mai multe magazine de antichităţi, pe rând. Nu că ar fi contat cu ceva. Liss dezaproba tot ceea ce-i plăcea lui. Totuşi, Josh persevera, dar se bucură când ajunseră la ultimul magazin pe care intenţiona să-l viziteze.

— Ăsta-i prea mare ca să încapă în hol, spuse Liss, în timp ce Josh îşi manifesta interesul faţă de un bufet enorm.

— Nu şi dacă dărâmăm vreo doi pereţi, răspunse el.

Văzând-o cum îşi îngusta ochii, ridică mâinile în semn de capitulare:

— Am glumit.

— Ai un umor infect, replică Liss, ferindu-se pe după un cufăr vechi, când Josh încercă s-o ia de cot. Şi un gust la mobilier pe măsură. Îţi plac piesele prea mari, prea masive.

— Cred că este într-adevăr cam mare pentru antreu, răspunse el, dorindu-şi ca Liss să stea locului, ca s-o poată lua în braţe; s-o sărute; să facă dragoste cu ea. Dar între două ferestre cu faţa spre est, ar arăta splendid. Iar ospătarii şi chelneriţele ar avea unde să pună zaharniţele, smântânierele şi celelalte.

Oprindu-se dintr-odată, Liss ridică o sprânceană:

— Nu am niciun ospătar.

— Ei, nu încă. Vor începe lucrul abia săptămâna viitoare.

Îl privi lung:

— Încerci să-mi spui, în modul tău propriu şi întortocheat, că ai angajat unul sau mai mulţi salariaţi noi fără a te osteni măcar să mă consulţi?

— Dacă-ţi ceream opinia asupra angajării unor oameni noi, ai fi spus da?

— Nu.

— Vezi, de-asta nici nu ţi-am cerut-o, îi aruncă el una

dintre acele priviri cu sesul de „un om mai rezonabil ca mine nu găseşti” în care Liss începea să aibă cea mai mare neîncredere. Schimbările sunt întotdeauna dificile, adăugă, consolator.

— Bărbaţii sunt dificili în general, iar tu eşti dificil în special, replică ea. Dacă nu-mi plac noii ospătari?

— Cel puţin unul dintre ei o să-ţi placă. E Rob, cumnatul tău.

— Cum l-ai convins să fie ospătar?

Luni de zile încercase să-l determine să accepte un post mai regulat la restaurant, fără niciun rezultat.

— L-am mituit. Ce credeai?

— Cu ce l-ai mituit? întrebă ea, aproape temându-se să afle.

— Cu eliberarea de vinovăţie. I-am spus că ai suferit o cădere nervoasă din cauza stresului, pentru că încercai să faci prea multe, şi te putea ajuta asumându-şi o parte din responsabilităţile de la Lakeview. Va fi ospătar şef şi director adjunct, ca să nu ai trebuiască să munceşti optzeci de ore pe săptămână.

Liss pufni:

— Nu era vorba de nicio cădere nervoasă, până te-am cunoscut pe tine.

— Şi nici de distracţii nu prea era vorba. Nu aveai parte decât de muncă, muncă şi iar muncă. Până şi preşcolarii ştiu că numai muncă, pic de joacă, lui Liss n-are cum să-i placă.

— Presupun că pentru tine e o distracţie nemaipomenită să cutreieri prăvăliile de vechiuri?

Îndreptându-şi atenţia asupra unei mese cu tăblia placată cu faianţă, Josh zâmbi vizibil satisfăcut:

— Pe bune că da. Pentru tine nu e?

De fapt, era. Cel puţin, o făcea împreună cu el.

Nu fusese niciodată genul de persoană predispusă

spre comerţul de ocazie, ai mult pentru că, deşi mulţi cunoscuţi de-ai ei nimereau vânzări foarte avantajoase, ea nu găsea decât boarfe. Dar scormonitul prin magazii pline de antichităţi, în compania lui Josh, reieşise a fi o experienţă amuzantă şi instructivă.

Josh părea să aibă un instinct impecabil de a găsi singura piesă valoroasă dintr-o grămadă de epave. Jumătate din lucrurile pe care i le arătase, numai în acea zi, erau adevărate bijuterii. Banca bisericească de stejar era ideală pentru hol, iar Liss găsea absolut fermecător gheridonul pe care-l înhăţaseră. Deşi nici nu s-ar fi gândit să i-o spună. Josh părea convins că putea intra cu bocancii în viaţa ei, ca un stăpân. Liss îşi spunea că n-ar fi stricat să se mai gândească.

În consecinţă, refuza să fie de acord cu el, indiferent ce spunea, şi avea grijă să critice cam tot ceea ce dorea el să cumpere.

— Uite ce e, spuse Josh în cele din urmă, când Liss îi făcu praf şi ultima preferinţă, masa de stejar uşor cu dale de faianţă. Cumperi ce-ţi propun eu, iar lucrurile tale vechi le depozităm în magazia din spatele casei mele, aşa încât dacă te hotărăşti că îl vrei totuşi înapoi pe vreunul, să-l poţi lua de-acolo.

— Şi dacă toată aventura asta mă face să trag oblonul? îl întrebă Liss. La asta te-ai gândit?

— Mobila nouă n-a împins pe nimeni la faliment.

— Atunci, de ce s-o mai schimbăm.

— Pentru că actualul decor nici nu-ţi măreşte, nici nu-ţi reduce cifra de afaceri. Uneori, trebuie să te schimbi, ca să rămâi la fel.

Liss oftă. Până acum, protestase din principiu, dar când Josh insista să fie rezonabilă, îi alunga toată apa de la moară, făcând-o să-şi dea seama cât de mult îl plăcea. Cât de mult dorea să fie aproape de el, cu trup şi suflet, dacă

n-ar fi fost încă atât de supărată.

Vrând cu disperare să-l ţină la distanţă, reveni la un subiect garantat să-l enerveze, făcându-l să fie oricum, numai rezonabil u.

— Cred că genul ăsta de raţionament supt din deget îl foloseşti atunci când distrugi şansele unui restaurant de a avea succes.

Tăcerea lui prelungită aproape o făcu să-şi retragă usturătoarea declaraţie.

— Deci, tot la asta ne-am întors, da?

— Nici măcar nu observasem că ne îndepărtaserăm de ea.

Ştiind că încerca să-l irite pentru a reduce şansele de a ajunge iarăşi amândoi în acelaşi pat, cum s-ar fi întâmplat dacă nu înceta să se mai uite la ea în felul acela, Liss se avântă înainte:

— Îţi place să preiei controlul. Eşti un maniac al controlului. Probabil te simţi foarte puternic când ştii că poţi face sau desface destinul unui restaurant, numai cu ajutorul unor simple cuvinte tipărite pe-o hârtie.

— Nu sunt „simple cuvinte”, replică el politicos, deşi se vedea că afirmaţia lovise drept la ţintă.

— Nu, ai dreptate, dădu ea din cap, chipurile a încuviinţare. Multe dintre ele sunt simple minciuni. Cam ca minciuna pe care mi-ai spus-o mie. Dar e clar că nu contează decât să aibă efectul dorit de tine.

Gura lui Josh se crispă cu nemulţumire.

— Acum, eşti furioasă pe mine. Dar vei vedea, mai târziu, că niciun moment n-am vrut să-ţi fac vreun rău.

— Presupun că n-ai vrut să le faci rău nici patronilor de restaurante pe care i-ai criticat înaintea mea.

— Într-adevăr.

— Nu te cred.

— Ştiu, răspunse el, în timp ce lega măsuţa de stejar

– pe care o cumpărase, în ciuda obiecţiilor ei – pe acoperişul maşinii. De-asta vei veni cu mine diseară.

Liss îl privi cum înnoda frânghia în jurul esei.

— Unde să vin cu tine?

— Să facem cronica restaurantului Village Inn din Pen Yan.

— Şi de ce-aş fi de acord?

— Ca să vezi dacă eşti în stare, desigur, zâmbi el onctuos. Ştii, încep să cred că avem nevoie de un *addendum* la învoiala noastră.

— Care învoială? întrebă Liss, bănuitoare.

— Cea prin care mi-ai cerut să preiau conducerea restauratului ca să mă mânjesc şi eu pe faţă, normal.

Îl privi cu răceală:

— N-am vrut să-i preiei conducerea restauratului. Am vrut doar să simţi şi tu cum e să arunce cineva cu pietre în tine când încerci să-ţi dai toată străduinţa.

— Tocmai de-asta schimbăm învoiala. Vreau să ştii şi tu cum e să-ţi faci meseria şi alţii să arunce cu pietre în tine când nu încerci decât să-ţi dai toată străduinţa.

Liss îl studie, încercând să se decidă dacă vorbea serios.

— Chiar vrei să fac *cronica* unui restaurant?

— Nu, îi strânse el urechea între degete, stârnindu-i un val fierbinte prin vene. Insist s-o faci. Ai vrut să văd cât e de greu să conduci un restaurant. Vreau să vezi şi tu ce greu e să critici obiectiv un restaurat. Eu fac meseria ta, tu mi-o faci pe a mea. Dacă poţi.

Se încruntă la el, în timp ce Josh verifica stabilitatea mesei pe maşină.

— Nu vin.

— Dacă u vii, replică el, părând să ştie precis cum avea să-i interpreteze răspunsul, mă văd silit să-mi folosesc critica iniţială a Restaurantului Lakeview.

Liss le gândi serios să-l strângă cu funia de gât.

— Am mai menţionat eu cumva cuvântul şantaj?

— Ce este, Liss? Ţi-e teamă că s-ar putea să nu rămâi supărată pe mine, dacă în toată povestea asta îşi găseşte loc şi raţiunea?

— Raţiunea şi cu tine sunteţi două lucruri pe care nu le pot asocia nicicum.

— Dar pe tine şi cu mine ne asociezi cumva?

— Nu, minţi ea.

— Atunci, nu e nicio problemă dacă vii cu mine diseară, aşa-i?

Erau tot felul de probleme. Una la mână, Josh putea reuşi s-o convingă că nu era un ticălos.

A doua la mână, Liss putea ajunge să uite cât de furioasă era pe el, începând să-şi aducă aminte cât de mult îl plăcea.

Aşa că, putea vorbi până se învineţea la faţă. N-avea să-l însoţească nici în ruptul capului.

Capitolul treisprezece

— Cum găseşti calcanul file? întrebă Josh, în timp ce Liss îşi tăia mâncarea cu tot atâta poftă ca un condamnat mâncându-şi ultima masă înainte de execuţie.

Peştele prăjit cu mesquite era delicios, după părerea ei. Deşi nu avea intenţia să i-o dezvăluie.

Intenţionat ambiguă, ca să-l provoace – în fond, apăruse pe neanunţate în uşa casei ei, la ora şase, şi aproape o târâse după el la Village Inn – ridică din umeri:

— Merge.

Şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru şi despre ea însăşi. Toată seara, fusese ridicol de nervoasă. Se îmbrăcase, luând pe ea o rochie neagră simplă şi pantofi

din piele patent cu tocuri joase, având stomacul plin de palpitaţii. Iar acum, aproape nu-şi mai încăpea în piele de neliinşe.

Ce-şi pusese în cap? S-o seducă. Şi, dacă asta era, avea să-i cedeze? Dumnezeu îi era martor cât îl iubea. Nu voia, dar n-avea încotro.

Îl privi cum îi turna un al doilea pahar de chardonnay.

— Vinul îi place? o întrebă el.

Iarăşi ridică din umeri:

— Merge.

Trebui să facă un efort pentru a-şi stăpâni zâmbetul, văzându-l că arăta pe punctul s-o strângă vesel de gât.

— Şi cartofii Lamartine?

Coborî privirea spre piureul de cartofi cu brânză cedar şi smântână, care părea să fie una dintre specialităţile casei.

Refuzând să recunoască faptul că erau divini şi preparaţi ireproşabil, la fel ca peştele, fasolea verde şi tot ceea ce mai gustase în seara aceea, ridică încă odată din umeri:

— Merg.

— Cum ţi se pare ambianţa din restaurant?

Josh părea gata să treacă la represalii fizice, dacă mai auzea un singur „Merge”.

Nesuportând să fie previzibilă, Liss se cutremură:

— Aerul condiţionat e prea rece. Îngheţ.

— Şi serviciul? Cum l-ai descrie?

— Cu toţii par cam posomorâţi, dar – adăugă ea cu un ciripit vesel despre care era sigură că îl irita la fel de tare – decorul are o atmosferă plăcută, autentică, de secol al nouăsprezecelea.

Avea dreptate. Falsele lămpi cu gaz şi reproducerile de mobilier confereau ambianţei o agreabilă stare istorică.

— Şi ce crezi că aş spune eu despre local?

Îi zâmbi dulce:

— Că are o ambianţă de pivniţă igrasioasă, iar cartofii sunt ca pentru oameni simpli?

— Mă aşteptam la răspunsul ăsta.

Liss ştiu că dăduse de belea, când Josh zâmbi şi-i arătă însemnările, pe care le terminase înainte de a o iscodi ca să-i afle propriile păreri. Le parcurse în grabă şi descoperi că toate comentariile lui despre mâncare erau similare cu cele ale ei, rămase nerostite.

Nu, nu similare. Erau identice cu ale ei.

Amuţită, Liss se rezemă de spătar, privindu-l. Crezuse sincer că-i făcea plăcere să desconsidere cu câteva grade restauratele pe care le vizita. Că îi plătea puterea pe care o deţinea asupra proprietarilor acestora.

Dar reieşea clar că, dacă aceasta era într-adevăr opinia lui, fără a o fi făcut numai ca s-o impresioneze, încerca să-şi echilibreze comentariile cele mai critice – şi existau câteva – cu un dram de înţelegere. Pentru fiecare remarcă dezavantajoasă, venea cu câte o propunere de îmbunătăţire. Nu era o critică distructivă, şi constructivă.

Şi era un lucru pe care ea se gândise că Josh trebuia să-l înveţe. Să-l înveţe de la ea. Părea să-i fi pus la inimă comentariile. Încerca să echilibreze observaţiile pozitive cu cele negative. Să conducă articolul spre o concluzie favorabilă, în locul uneia defavorabile.

Mai important, Liss ştia că încerca să-i arate că se schimbase.

Simţind că furia la adresa lui începea în sfârşit să i se risipească, se concentră asupra paharului cu vin, recunoscând că dacă încă se mai temea să se apropie de el, n-o mai făcea fiindcă nu ştia cine era sau cu ce se ocupa. Îi era frică pentru că nu avea convingerea că erau compatibili. Nu ştia ce dorea Josh, de la ea sau de la viaţă. Şi nu ştia nici dacă ar fi încercat s-o schimbe, aşa cum

urmărise Ray.

— Dacă ai încerca să fii corect, nu ostil, îl întrebă ea căutând să pară nepreocupată, în eventualitatea că nu era capabilă să suporte criticile aşa cum s-ar fi aşteptat, cum ai critica Restaurantul Lakeview?

Întrebarea ei făcu să se înalţe o sprânceană brunetă.

— Adevărul?

— Adevărul, dădu ea din cap, apăsat.

— Aş spune că mâncarea n-a fost rea, dar alegerea apetitivelor şi prezentarea ar trebui să mai fie regândite.

Nu era o sentinţă atât de descurajatoare pe cât se temuse. Simţindu-se mai înviorată, îl întrebă:

— Ce soluţii de ameliorare ai propune?

Josh îşi vârî pixul la loc, în buzunarul blazerului bleumarin.

— }mând seama de clientela ta, aş evita bucătăria franţuzească scumpă. Aş mai adăuga câteva specialităţi interesante, la preţuri moderate. Salate cu mai mult decât câteva foi decongelate şi felii de pătlăgele. Ceva mai mult fler în organizarea apetitivelor. Mai mult spirit de aventură în general. Cina ar trebui să fie o experienţă, nu doar o ocazie de a-ţi umple burta.

Descumpănită de convingerea fermă cu care vorbea, Liss tăcu un moment.

— Ai participat la conducerea unui restaurant, la un moment dat, în viaţa ta, aşa e?

— M-ai mai întrebat odată.

— Ştiu. Nu-mi amintesc să-mi fi răspuns, fiind tot timpul obsedat de secretomanie. Ai lucrat vreodată într-un restaurant? Da? Să nu?

— Da.

Liss clipi din ochi, gândindu-se că se putea să-i fie puţin cam greu să se deprindă cu acest brusc acces la informaţie, după ce Josh termina cu obligatoriile lui

tachinării.

— În ce calitate?

— Am fost patron.

Din nou luată pe nepregătite, Liss constată că folosise perfectul compus.

— Unde?

— În New York City.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— I-a revenit soţiei mele, prin decizia de divorţ.

Nu ştia că fusese căsătorit. Evident, nu şi fericit. Şi înţelese, fără nici cea mai mică îndoială, că restaurantul era lucrul la care renunţase fără luptă şi pe care încă îl mai regreta. Cel la care făcuse aluzie în seara aceea, la ea în bucătărie.

— Îmi pare rău, spuse.

— Serios? o privi el, cu interes şi curiozitate. De ce?

— Fiindcă e clar că restaurantul a însemnat mult pentru tine. Şi l-ai pierdut.

— Atunci, mi-a fost greu, se aplecă Josh peste masă, prinzându-i mâna într-ale lui. Dar am învăţat ceva important din experienţa asta.

La atingerea lui, Liss simţi imediat cum străbătea un val de căldură.

— Ce anume?

— Să nu abandonez niciodată ceva important pentru mine.

Inima ei începu să bată cu putere.

— E vorba de ceva anume?

— E vorba de tine. Şi de mine. De ceea ce este între noi.

— A fost, replică ea, automat.

— Este, insistă Josh, cu glas scăzut. Dacă nu mă crezi, vino acum cu mine afară, unde nu ne deranjează nimeni, şi-am să-ţi arăt.

— Pofta nu e suficientă pentru o relaţie.

— Într-adevăr.

Privirea lui îi făcu sângele să-i năvălească prin vene iute ca argintul-viu.

— Nu e suficientă. Nu face decât să-i adauge sarea şi piperul. Atâta vreme cât se limitează între părţile implicate, preciză el, fără să se extindă şi la o terţă parte.

Liss îşi simţi tot trupul însufleţindu-se, în timp ce degetele lui se întrepătrundeau cu ale ei.

— O terţă parte a pus capăt căsniciei voastre?

— Groaznic de băgăreaţă mai eşti, o dojeni el, strângând-o de mână.

— M-am gândit că, dacă tot îmi răspunzi la întrebări, ar fi cazul să-ţi mai arunc vreo câteva, atâta cât am ocazia. Altă dată, s-ar putea să nu mai fi la fel de dispusă să vorbeşti. Deci, căsnicia voastră a luat sfârşit din cauza altcuiva?

Continuând să-i ţină mâna într-a lui, Josh ridică paharul cu vin şi luă o sorbitură.

— Într-un fel. Cel care a intervenit între noi a fost restaurantul.

— Fiindcă au devenit tu prea autoritar?

— Nu, fiindcă am început să-l prefer în locul Moirei. Petreceam mai mult timp la restaurant decât cu ea. Mult mai mult. Era o experienţă mult mai satisfăcătoare, din toate punctele de vedere. Nu peste mult, a început să-i poarte pică. La despărţire, când a pus mâna pe el, a avut cea mai mare satisfacţie.

— Şi a realizat un mare succes de una singură? încercă Liss să ghicească? Fără ajutorul tău?

— Nu, l-a îngropat. S-a închis la nici şase luni după ce l-a preluat ea.

Ceea ce continua să-l sâcâie vizibil. Liss aproape că-i simţea durerea, regretul care îl ardea pe dinăuntru.

— Ce te face să crezi că nu ni s-ar întâmpla şi nouă acelaşi lucru?

Josh o privi lung.

— Pe de o parte, Lakeview nu e al meu, ci al tău, aşa că nu am nicio miză emoţională în succesul sau eşecul lui. Pe de altă parte, tu nu eşti Moira.

Ceea ce părea să fie de bun augur, îşi spuse Liss, întrebându-l apoi în ce sensuri se deosebeau una de alta.

— Moira era o femeie de lume, sofisticată şi foarte independentă. Avea voinţă şi tăria propriilor ei opinii. Tu, deşi neobrăzată cât încape, eşti delicată, generoasă şi iubitoare. Cred că nu ai niciun os meschin sau egoist, în tot trupul.

— Mă faci să par de parcă aş avea tot atâta coloană vertebrală ca o meduză, replică Liss, cu teamă că se putea să n-o cunoască atât de bine pe cât credea el.

— } îi la oameni, spuse Josh cu glas bând, în timp ce întindea mâna peste masă, prinzându-i-o şi pe cealaltă. Moira n-a ţinut niciodată la cineva cu adevărat, numai la ea însăşi. Eu am tendinţa să fiu puţin cam prea cinic. Tu îmi dai speranţe, în legătură cu lumea. Sper să-ţi dau şi eu ceva în schimb.

Şi îi dădea. O ajuta să vadă lucrurile mult mai limpede.

Liss avusese întotdeauna tendinţa de a fi puţin cam prea emoţională, mai ales când era vorba de oameni, iar gândirea lui raţională şi logică îi plasa lumea într-o perspectivă mai echilibrată.

— Dar vrei deja să schimbi Restaurantul Lakeview, argumentă ea, abordând subiectul care continua s-o deranjeze. Dacă începe să te intereseze mai mult succesul restauratului, decât faptul de a fi cu mine? Atunci, restaurantul va ajunge să se intercaleze între noi, la fel cum s-a întâmplat cu Moira.

— Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, răspunse Josh, cu cea mai mare convingere.

— De ce nu?

— Fiindcă nimic nu m-ar putea interesa mai mult decât tine, de-asta.

Siguranţa lui, intensitatea cu care vorbea, o făcură pe Liss să roşească.

— Şi cu maşina mea cum rămâne?

Degetul său îi mângâie uşurel palma.

— Ce-i cu ea?

— N-ai să negi că te interesează Porsche-ul meu. Ce ştiu eu, s-ar putea să-l doreşti la fel de mult ca mine, iar ăsta să fie modul tău de a-l obţine.

— Mă interesează să-l *conduc*, nu să-mi petrec viaţa cu el. Ai încredere-n mine. Te-aş prefera în locul unei maşini, la orice oră din zi şi din noapte.

Zâmbi, cu mirare:

— Doar nu te temi că te-aş dori pentru maşina ta, nu?

— Mă tem că încerci să te faci stăpân pe viaţa mea. Şi, probabil, şi pe restaurantul meu. Nu vreau să-l pierd.

Cum ar fi putut să-i explice că-i era datoare lui Ray să ducă restaurantul mai departe? Să nu-l distrugă?

Josh îi strânse încet mâinile.

— Ai încredere-n mine. Nu-l vei pierde – sau, cu siguranţă, nu în favoarea mea. Şi nici într-a altcuiva, dacă eşti dispusă să primeşti câteva sfaturi cum să-l ameliorezi.

— Eşti atât de sigur că ştii ce e mai bine pentru el?

— Sunt atât de sigur.

Zâmbetul ce i se ivi lent pe buze o făcu să se încălzească toată, din vârful nasului până într-ale degetelor de la picioare.

— Şi eu, care credeam că nu te alarmezi niciodată…

— Nu sunt o alarmistă. Sunt îngrijorată în mod explicabil.

Josh clătină din cap:

— Dacă zici tu… Ia-o aşa: nici eu nu-s tocmai novice în afacerile cu restaurante. Şi nu duc lipsă de comparaţii. În ultimele şase luni, am luat masa în mai multe restaurate decât vizitează majoritatea oamenilor într-o viaţă întreagă. Şi nu m-am mărginit doar să intru, să mă aşez la masă şi să mănânc. Le-am privit cu ochi critic, atent la dtalii, urmărind ceea ce avea nevoie de schimbări şi înnoiri. Ştiu ce merge şi ce nu. Şi mi-am făcut un obicei din a discuta cu ceilalţi clienţi, ca să aflu ce le place şi ce nu le place, şi din ce motive. Ce anume ar dori să se schimbe.

Liss îşi muşcă buzele.

— N-am ştiut.

— Nici nu mă aşteptam. Încerc să fiu cât mai subtil. Aduc vorba în conversaţii indiferente, în timp ce aştept să fiu instalat la o masă, în salonul de cocktail, oriunde consider că oamenii se pot destăiui în mod firesc. Şi mă folosesc de spusele lor pentru a-mi rotunji cronicile, astfel încât să nu reflecte numai opinia mea. La Lakeview, amvont cu cel puţin o jumătate de duzină de clienţi care luau masa acolo. Vrei să ştii ce mi-au spus?

— Nu sunt sigură. Risc să mă necăjesc?

— Depinde, cred, dacă ai sau nu vederi largi. Celor mai mulţi le plăcea restaurantul tău.

— Dar…?

— Dar, în general, considerau că atmosfera era puţin cam rigidă, iar mâncării nu i-ar fi stricat ceva mai multă fantezie.

Încercând să nu se simtă ofensată, întrucât ştia că avea dreptate, Liss oftă prelung.

— Cred că le-ai dat dreptate?

— Nu. Le-am spus că, după părerea mea, proprietarii îşi dau toată silinţa cu ceea ce au la dispoziţie. Şi că, doar cu o mică infuzie financiară şi puţină încurajare, Lakeview

ar putea deveni un restaurant de prima clasă. N-ai protestat deoarece consideri că lui Raymond nu i-ar fi convenit să faci schimbări, nu-i aşa? o mai întrebă el, văzând că nu-i răspunsese imediat.

Liss îl privi, peste paharul cu vin.

— Nu se numea Raymond. Ci Ramón.

Josh păru surprins.

— Cred că de-asta nu-mi amintesc să mai fi auzit de el. Mă scotea din minţi. Mi-am scobit creierii, încercând să-mi amintesc vreo referire la un anume Raymond Harding.

De astă dată, fu rândul lui Liss să se arate deconcertată:

— Nici Harding nu-l chema. Ăsta e numele meu de fată. Mi l-am luat din nou, după moartea lui. Numele de familie al lui Ray era Villeaux.

Josh rămase atât de nemişcat, încât Liss crezu în primul moment că îl lovise accidental cu piciorul pe sub masă, sau îl jignise cine ştie cum. Apoi, aproape cu încetinitorul, se rezemă de spătar şi o privi cu o expresie din care nu înţelegea absolut nimic.

— Ray al tău a fost Ramón Villeaux?

Mirată de reacţia lui, dădu din cap:

— Exact.

— Bucătarul şef de la Pierre’s, în Ithaca, o bucată de vreme?

— A lucrat doi ani acolo, răspunse cu şovăială Liss, nesigură care era starea de spirit a lui Josh. Înainte de a ne hotărî să deschidem Restaurantul Lakeview.

— A fost un mare bucătar.

— Ştiu, se încruntă ea. L-ai cunoscut?

Gura lui Josh se strâmbă.

— Am făcut cronica restaurantului lui Pierre, odată când eram în nordul statului, să-mi vizitez părinţii.

Mâncarea era uluitoare, dar atmosfera părea puţin cam încordată. Cred că-mi amintesc cum îi certa bucătarul pe toţi cei din jur, într-o franceză curgătoare, colorată. A auzit că a făcut acelaşi lucru şi cu articolul meu.

Liss începu să se joace cu paharul de vin.

— Ray revenea la limba lui natală, când era exasperat.

Ceea ce, cu ea, se întâmpla mai tot timpul.

Josh nu păru să-i observe obrajii înroşiţi.

— Era din Franţa?

— Din Montreal. Rob îi era frate pe jumătate. A copilărit în Susan.

Liss continua să fie jenată ori de câte ori se gândea la moştenirea franco-canadiană a lui Ray. Mai mult fiindcă accentul lui o făcuse să se îndrăgostească până peste cap, la început. Desigur, pe-atunci era tânără şi impresionabilă.

— Nu cumva, întâmplător, vorbeşti franceza, nu-i aşa? îl întrebă.

Se baza pe teoria că cine ştia dinainte era mai bine înarmat. Dacă Josh descoperea că era gata să cadă pe spate în faţa accentului franţuzesc, cine ştie de ce-ar fi fost în stare ca s-o seducă!

Josh clătină din cap:

— Ştiu puţină spaniolă. Atâta tot.

— Perfect.

Arcui o sprânceană:

— De ce e atât de perfect?

— Din niciun motiv anume.

Josh îi făcu semn ospătăriţei să se apropie. Apoi, reluă:

— Deci, Ramón Villeaux a înfiinţat Restaurantul Lakeview. Cred că încep să înţeleg de ce erai intimidată ca bucătăreasă. Şi de ce ai ezitat atâta să schimbi lucrurile. Lui Villeaux ar fi greu să-i duci moştenirea mai departe.

— Asta înseamnă că ai să-mi laşi restaurantul în pace, de-acum încolo? întrebă Liss, cu speranţă.

— Pe naiba. Mă cunoşti, doar. Sunt un om căruia îi plac provocările.

Zâmbetul lui era răutăcios cât încape. În consecinţă, când o duse cu maşina acasă, Liss nu se putu gândi decât la ceea ce voise să spună cu aceste cuvinte şi cum avea să se încheie seara.

Cu ei doi împreună, în pat? O dorea şi ea, oare?

La drept vorbind, nici nu era sigură ce voia. Nu se prea obişnuise cu gândul de a nu fi înfuriată pe el. Fusese atât de sigură că nu i-ar fi înţeles niciodată punctul de vedere, că i-ar fi fost cel mai uşor lucru să-i desfiinţeze toate argumentele prin care încerca să justifice ceea ce făcea. Dar nu putea.

Nu ştia dacă asta însemna doar că Josh era un bun comerciant, sau şi că îl iubea prea mult ca să poată vedea lucrurile în perspectivă.

În special, nu ştia dacă era înţelept să se implice mai profund în relaţia cu el, pe plan fizic şi emoţional, până nu-i cunoştea intenţiile.

Însă chiar dacă era nedumerită, rămânea destul de sigură că Josh avea intenţia de a faceţiin nou dragoste. Toată seara o devorase din priviri. Liss se aştepta s-o ducă acasă cu maşina, s-o însoţească până la uşă şi să se strecoare în casă înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla.

Totuşi, îi făcu o surpriză. Mai întâi, că n-o duse acasă. Sau, cel puţin, nu acasă la ea.

— Unde mergem? întrebă ea nedumerită, când Josh coti pe un drum îngust şi şerpuitor, ce cobora spre lac.

— La mine.

Îi studie profilul cu trăsături cizelate armonios. Arăta perfect destins. Absolut calm. Deloc ca un maniac sexual în

criză, hotărât să profite de ea.

— De ce mergem la tine? îl întrebă, în timp ce parca maşina între doi arţari bătrâni şi oprea motorul.

Josh se întoarse spre ea, cu chipul în penumbra asfinţitului.

— Vreau să vezi unde locuiesc. Cum locuiesc. Nu vreau să mai existe niciun secret între noi. N-ai motive să fii neliniştită, adăugă el, trăgând-o de lobul urechii. N-am să te mănânc la desert.

— Par eu neliniştită?

— Pari gata să te repezi jos din maşină. Eu, în locul tău, n-aş face-o.

— De ce?

— La nici zece paşi de-aici, e o faleză aruptă de vreo cincisprezece picioare, de unde ajungi direct în lac.

— În care direcţie? întrebă rece Liss, nesigură dacă îi convenea faptul că nu o dusese acasă, fără ca măcar să-i ceară voia.

— Treaba mea.

Expresia ei îl făcu să zâmbească.

— Te tachinam doar. Nu vreau s-o iei la fugă prin întuneric, cu ideea că mă pregătesc să te violez, într-o frenezie pătimaşă de dorinţă.

— Deci, nu plănuieşti să mă violezi într-o frenezie pătimaşă de dorinţă?

— Păi…

Surâsul lui o şocă până-n vârfurile picioarelor.

— Fără permisiunea ta, nu.

Văzându-i ochii dilataţi de spaimă, clătină din cap:

— Doamne, uşor mai eşti de tachinat. Vino în casă, Liss. Nimeni şi nimic nu-ţi va face niciun rău, şi cu atât mai puţin eu.

— Asta n-o să fie una dintre lecţiile alea despre motivele pentru care ar trebui să-mi mai asum câteva

riscuri, aşa-i? întrebă ea, în timp ce o escorta afară din maşină.

— Nu, va fi una dintre acele lecţii despre motivele pentru care nu trebuie să judeci oamenii până nu-i cunoşti cu adevărat.

Liss credea că, totuşi, îl *cunoştea*. Peste un moment, intră în vila confortabilă pe care Josh o numea locuinţa lui.

Privind în jur, prin construcţia pe jumătate renovată, cu armăturile pereţilor încă vizibile pe alocuri, Liss trase adânc aer în piept şi-şi dădu seama că Josh avea dreptate. Da, îl judecase pornind de la ideea pe care şi-o făcuse ea despre el. Despre cine şi ce crezuse că era.

Încă din primul moment, trăsese concluzia că era un om sofisticat din New York City, cu gusturi costisitoare în materie de haine, şi de femei, din câte ştia ea, care circula cu o maşină sport veche pentru că îi plăcea să facă paradă de convenţionalism. Un om cu experienţă în cele lumeşti, un bărbat care-şi făcea de cap cu femeile.

Judecând după costul hainelor şi tendinţa lui de a alege cele mai scumpe articole din orice menu, câtă vreme ea obişnuia să le aleagă pe cele mai ieftine, se aşteptase în parte să locuiască în cine ştie ce căsoi imens, cu grinzi de cedru sub plafonul ca de catedrală, canapele scumpe de piele şi bucătărie *high-tech*. Nici că s-ar fi putut să se înşele mai amarnic.

Bancheta de lemn cu perne crem părea nouă, dar se mai vedea şi că era lucrată artizanal de vreun meşteşugar local. Şi, cu toate că bucătăria era bine echipată şi avea instalaţii moderne, numai *high-tech* nu putea fi numită. Unii pereţi erau acoperiţi cu carpete ţesute la război, pe alţii îi decorau ţevi expuse. Singura amenajare cât de cât luxoasă consta într-o terasă largă, închisă cu geamuri, lângă zona principală a livingului, care dădea spre lac.

— Încă mai renovez, îi explică el, în timp ce Liss

privea împrejurimile într-o tăcere deconcertată.

Spusese că era un renovator înnăscut, aproape de prima oară când îl cunoscuse. Dar Liss nu-şi dăduse seama niciun moment că această predispoziţie cuprindea totul, de la locuinţe până la restaurante.

Încă îngrijorată că interesul faţă de ea îi putea fi combinat, confundat chiar, cu cel pentru Lakeview, şi risca să pălească odată ce luau sfârşit renovările, Liss studie podelele de lemn aspru, temându-se că, dacă se uita la el, Josh avea să-i ghicească gândurile.

— Deci, nu tu ai construit casa? îl întrebă, dându-se de ceasul morţii să nu se vadă cât era de tulburată? Dacă asta era tot, şi nimic mai mult? Dacă de fapt pe Josh îl interesa doar să devină stăpân peste Lakeview, a cărui patroană, întâmplător, era ea? O fiinţă care îl amuza, poate. Care îi captase interesul într-un mod cât se poate de trecător.

— Îmi place să iau lucruri care au nevoie de ajutor, să le acord atenţie şi îngrijiri, să le reclădesc şi să privesc cum ating succesul. E mai interesant aşa, decât să pornesc de la zero. Când am pus mâna pe vila asta, nu era decât o ruină arsă.

— Dar renovarea ei presupune multă muncă, sublinie Liss.

Şi ei îi plăcea să remodeleze lucruri şi oameni, şi să vadă cum ajungeau la succes.

— Şi nu există nicio garanţie că, la sfârşit, va ieşi ca nouă, sau chiar mai reuşită.

— Îmi place procesul de refacere. De salvare.

Liss, care se temuse că avea să spună aşa ceva, se repezi înainte:

— Dar ce faci când termini? Nu te mănâncă tălpile să porneşti după noi provocări?

— Uneori. Alteori, îmi place să mă delectez o vreme

cu o treabă bine făcută.

Oare cu Lakeview cum avea să se întâmple? Şi cu ea? Urma să-şi piardă interesul şi să plece mai departe? Să-şi piardă interesul atât pentru Lakeview, cât şi pentru ea?

— Pari îngândurată, se apropie el, luând-o de mână. Hai să ne aşezăm împreună pe balansoar. Să privim asfinţitul.

Soarele aproape dispăruse la orizont, cerul era gravat cu roşu şi auriu, iar lacul se întindea ca o prezenţă umbrită în avanscenă.

Condusă de Josh prin uşile de sticlă glisante până pe terasa împrejmuită, Liss se aşează lângă el, pe un balansoar mare de lemn agăţat cu lanţuri de grinzi. Se vedea clar că Josh muncise mult la vilă. În pofida afirmaţiei lui că abia ştia să deosebească un capăt al ciocanului de celălalt, era limpede că sacrificase nenumărate ore de lucru şi bătuse mai mult decât un cui, două, la reconstrucţie. De fapt, nici nu putuse rămâne mare lucru în picioare, după incendiu. Investise mari eforturi în a-şi face un cămin în acele ruine. Ca să nu mai pomenească şi de bani.

Liss trase aer în piept, adânc, pe când Josh o cuprindea cu braţul, trăgând-o în adâncitura umărului. După un moment, ridică privirea spre el:

— Pot să te întreb ceva?

O sărută.

— Întreabă.

— Cronicile restaurantelor nu pot constitui o muncă permanentă. Aşa că, mă întrebam… Cu ce altceva te mai ocupi?

Josh îşi frecă buzele de părul ei.

— Cu pedagogia.

Nu-şi putu ascunde surpriza:

— Eşti profesor?

— La o şcoală profesională din Flint.

— Şi ce predai?

Josh zâmbi:

— Administraţia restaurantelor, ce altceva?

Într-adevăr – ce altceva? Cel puţin, meseria de profesor părea stabilă. Şi de durată. Doar dacă nu cumva, desigur, era o funcţie temporară.

Mai nedumerită ca oricând, Liss ascultă ţârâitul greierilor.}mând-o cu braţul lângă el, Josh o strânse uşor, apoi se îndepărtă:

— Era să uit. Am un cadou pentru tine.

— Mi-ai dat deja un buchet de flori în seara asta, îi aminti ea, cu gândul la garoafele albe şi roz pe care i le oferise mai devreme, când venise s-o ia.

— Pentru o fiinţă ca tine, nu pot fi niciodată prea multe daruri, replică el, scoţând un pacheţel din buzunar.

Amintindu-şi că ea, una, încă nu-i dăruise nimic, decât poate dureri de cap, Liss luă cadoul, cu mişcări ezitante.

— Ce fel de fiinţă sunt?

— Dulce. Sensibilă. Iertătoare.

— Nu-s aşa de sigură că te-am iertat, spuse ea, deşi ştia că o făcuse. Cum ar fi putut să nu-l ierte? Omul era incredibil. Persistent. Sensibil. Generos. Plin de consideraţie. Şi derutant.

— Tocmai de-asta îţi mai fac încă un cadou. Pentru orice eventualitate.

Liss desfăcu micul pachet. Era un sconcs în miniatură, ţinând în mână o floare şi o tăbliţă pe care scria: NU MĂ UITA.

— Ce să mă fac eu cu tine? murmură ea, exasperată.

— Ai putea să mă săruţi, îi propuse Josh. În semn de mulţumire.

Temându-se că, dacă îl săruta, ar fi dorit să facă mult mai mult, Liss spuse cu fermitate:

— Doar un pupic pe obraz. În semn de mulţumire. Atâta tot.

Dar, evident, nu se putea să fie doar atâta tot.

În clipa când gura îi ajunse la un centimetru de obrazul lui, Josh întoarse capul, astfel încât buzele li se întâlniră. Şi, în momentul întâlnirii buzelor, trupurile le fură atrase unul spre celălalt ca de către o imuabilă forţă a naturii. Amintindu-şi din nou de noaptea când făcuseră dragoste, Liss îşi simţi inima lovind năprasnic în coaste.

Josh îşi rezemă mâna pe ceafa ei.

— Doamne, ce bună eşti, murmură, cu gura lipită de a sa.

La fel era şi el. Era minunat.

Ştiind că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea şi ea, Liss îl aşteptă să adâncească sărutul. O treceau furnicături de nerăbdare, în timp ce Josh îi explora un colţ al gurii, apoi şi pe celălalt, şi se apropie, nădăjduind ca dogoarea îmbrăţişării să-i izgonească toate incertitudinile.

Când colo, Josh se retrase încet.

— Ce este? întrebă ea, simţindu-se părăsită.

— Nimic.

O luă de mână, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Atunci, ce facem?

Îi ridică mâna la buze, mângâindu-i cu ele pielea fină.

— Cred că e timpul să te ducem la culcare.

Surprinsă nu numai de felul direct cum i-o spusese, ci şi de reacţia ei instantanee faţă de senzualitatea din glasul lui – inima îi bătea nebuneşte şi-şi simţea genunchii înmuiaţi – Liss spuse cu toată fermitatea de care era în stare:

— Nu am de gând să mă culc cu tine decât după ce, sau dacă, ne rezolvăm problemele.

— Foarte bine, Pentru că nici eu nu am intenţia să mă culc cu tine până nu ne rezolvăm problemele.

Îl privi şi mai nedumerită.

— Vrei să spui că mă duci acasă?

— Nu, vreau să spun că mă culc pe canapea. Tu dormi în patul meu. Are proporţii regale. O să-ţi placă.

Întrebându-se de ce nu spunea şi nu făcea niciodată ceea ce se aştepta ea, Liss se încruntă:

— Nu te culci cu mine?

Nu era sigură dacă era bine sau rău, nici măcar dacă asta voia.

— Dacă mă culc cu tine, răspunse el, voi dori să facem dragoste. Şi dacă facem dragoste, vei ajunge să crezi că încerc să te influenţez ca să fii de acord cu mine, să nu mă contrazici şi să nu conteşti ceea ce vreau să fac la Lakeview.

— Şi nu vrei să fiu de acord cu tine? îl întrebă Liss, mirată că se simţea atât de găunoasă şi goală, ştiind că nu avea să facă dragoste cu ea. Şi că decizia lui neaşteptată era într-adevăr spre bine.

— Vreau să-ţi exprimi sincer opiniile, îi explică Josh, rezemându-şi mâinile pe talia ei. Astfel încât, în ultimă instanţă, Lakeview să rămână al tău, nu al meu. Nu vreau să ai niciun regret în legătură cu restaurantul. Şi nici cu noi.

Îi trase trupul înfierbântat suficient de aproape pentru a-i depune un sărut pe frunte, apoi, cu un efort pe care Liss îl putu simţi chiar şi ea, o îndepărtă din nou.

— Baia principală îţi stă la dispoziţie, spuse el, în timp ce o conducea spre uşa dormitorului. Foloseşte-te de prosoape şi de toate celelalte. Eu sunt pe canapea, dacă ai nevoie de ceva.

— Şi dacă aş vrea să faci dragoste cu mine? întrebă ea, şocată şi dezădăjduită că-şi exprima prin viu grai deruta din minte.

Josh o sărută pe vârful nasului:

— Atunci, n-ai noroc, cel puţin pentru noaptea asta. Nu fac dragoste cu femeile care nu ştiu ce vor. Nici chiar cu cele frumoase şi dezirabile.

— } i se pare că nu ştiu ce vreau?

Zâmbetul lui îi sili stomacul să facă o mică tumbă.

— Mi se pare că eşti irezistibilă. Frumoasă. Dezirabilă. Obraznică şi plină de păreri proprii. Şi derutată. Ai nevoie de timp ca să-ţi pui gândurile în ordine. Să te hotărăşti ce simţi faţă de mine. Faţă de noi doi.

— Dacă în noaptea asta dorm singură, şi mâine voi fi la fel de derutată?

— Dacă eşti la fel de derutată mâine la ora asta, vom continua discuţia. Între timp, încearcă să dormi bine o noapte. Pentru că, mâine, am să fiu foarte obositor.

În timp ce intra în dormitorul decorat cu bleumarin şi crem şi închidea uşa în urma ei, Liss trase concluzia că deja era obositor. Şi se îndoia că avea să pună pleoapă pe pleoapă, ştiind că Josh se afla de cealaltă parte a uşii.

Capitolul paisprezece

Smulsă dintr-un somn adânc şi tulburat, când Josh ciocăni la uşă, Liss se ridică în capul oaselor, trăgându-şi cearşafurile albastre până sub bărbie. Inspiră adânc, îşi drese vocea şi se rugă să-şi păstreze calmul.

— Intră.

Uşa grea de brad fu împinsă pe balamalele scârţâitoare, iar Josh intră, arătând dezgustător de proaspăt şi vesel.

— Bună dimineaţa, somnoroaso. E timpul să răsari şi să străluceşti.

Căscând, Liss îşi împinse o mână prin părul blond încâlcit:

— Ce oră e?

— Cinci.

— *Cinci!*

— Sunt un tip matinal.

— Eşti nebun, asta eşti.

Îşi mai înăbuşi un căscat şi luă cana mare de cafea pe care i-o întindea el.

— Nebun după tine.

Pufnetul ei uşor îl făcu să zâmbească, în timp ce se aşeza pe marginea patului.

Conştientă de căldura coapsei lui musculoase care i-o apăsa pe a ei prin pătura şi cearşaful subţire, Liss inhală aroma savuroasă a cafelei.

— E delicioasă. Îţi mulţumesc.

— N-ai de ce, Ali.

Ceaşca se opri la jumătatea drumului spre gura ei.

— Cum mi-ai spus? *Ali?*

— E noul tău nume din partea mea. Atâta vreme cât vei continua să-ţi faci griji pentru toate şi să te porţi ca o *Ala*rmistă… Sper că n-ai să-mi arunci ceaşca asta de cafea în faţă, nu?

— Chiar mă gândeam. Nu am intenţia să mă las numită Ali, îl informă Liss, sorbind recunoscătoare din cafea.

— Atunci, cred că va trebui să-ţi găsesc altă poreclă. Ce-ai zice de Nellie cea Nervoasă?

— Ce-ai zice să-mi spui pe nume? mai luă ea o înghiţitură de cafea. Ce faci, încerci să mă enervezi?

— Nu, răspunse Josh, arătând pe departe mai atrăgător decât considera Liss că ar fi avut dreptul, ţinând seama ce oră era. Încerc să te fac să nu te mai îngrijorezi atâta. Şi mai încerc să înţeleg cum a ajuns pe peretele bucătăriei tale lozinca aia care spune să nu-ţi pierzi vremea cu fleacuri.

— Nimic mai simplu. Rob a pus-o.

— Deduc că ţie îţi era adresată?

— Nu-mi fac chiar atât de multe griji, protestă ea.

— Uite, chiar în clipa asta îţi faci griji.

— Ba nu-i adevă…

Se întrerupse, când Josh îşi schimbă poziţia, cu coapsa frecându-i-se de a ei.

— Vezi? îi zâmbi el senin.

— Oricine şi-ar face griji, cu tine prin apropiere, se apără Liss.

Josh se aplecă mai aproape, proptindu-şi o mână pe pat, lângă şoldul ei:

— Ce crezi că am să fac?

Automat, Liss se lăsă pe spate, într-o încercare zadarnică de a lua distanţă.

— Să profiţi de mine, fiind într-un hal fără de hal de răvăşită şi nu prea dezmeticită din somn.

— Dacă aş vrea să profit de tine, spuse el, aş fi făcut-o în timpul nopţii, când erai complet lipsită de apărare. Dormi foarte adânc, nu-i aşa?

Liss înălţă o sprânceană, cu ostilitate, deşi se desfăta în vecinătatea lui.

— Şi de unde ştii asta, mă rog, dacă ai dormit pe canapea?

— A trebuit să mă strecor înăuntru ca să-mi iau nişte haine, când m-am trezit. Nici nu te-ai clintit. Puteam să vin şi încălţat cu bocancii din armată, să suflu în trombon, şi tot nu te trezeai din somn. Când dormi, arăţi ca o fetiţă de doisprezece ani, strânsă ghem.

Întrebându-se ce s-ar fi întâmplat *dacă* se trezea, Liss îl privi cu prudenţă:

— Asta ai venit să-mi spui la cinci dimineaţa?

— Nu, am venit să-ţi spun că e timpul pentru o experienţă practică.

— Genul tău favorit, murmură ea, cu nasul în ceaşca de cafea.

— Te-am auzit.

— Aşa şi trebuia.

Îşi termină cafeaua şi, simţindu-se mai înviorată, îşi împinse din faţă părul zburlit.

— Ai cumva de gând să-mi distragi atenţia toată ziua, făcându-mi avansuri?

— Ce-i drept, e drept, îşi plimbă el un deget pe obrazul ei. Tu mi-o distragi ca toţi dracii, numai când respiri.

Când *putea* să respire. Dându-şi seama că, pe măsură ce se apropia de ea, îi era tot mai greu să tragă aer în piept, Liss spuse răspicat:

— Cred că e mai bine să te informez de pe-acum că nu am de gând să te las să fii iarăşi stăpân pe situaţie.

Îi atinse gropiţa din obraz:

— Vorbim cumva despre ceva anume?

— Despre mine şi Lakeview, nu neapărat în ordinea asta.

— Încă îţi mai faci griji, nu? clătină el din cap. Te temi să mă laşi să intru în viaţa ta, te temi să nu pun mâna pe toată afacerea, fiindcă nu te poţi dezbăra de ideea că vreau să controlez lucrurile. De ce? Aşa făcea Ray?

Surprinsă de întrebare, Liss îl privi un lung răstimp, înainte de a răspunde:

— Da.

— Parcă înţelesesem că aţi avut o căsnicie reuşită.

— Am avut.

— Dar el nu voia să te lase să iei parte la deciziile care implicau restaurantul, aşa e?

După o scurtă ezitare, Liss recunoscu din nou:

— Da.

— Şi crezi că şi eu sunt croit din aceeaşi stofă.

— Nu ştiu dacă eşti sau nu. Dar pur şi simplu nu cred că aş mai suporta în viaţa mea încă un bărbat care să le hotărască el pe toate. M-am obişnuit să mă descurc singură. Să iau toate deciziile. Să fiu complet responsabilă, nu numai pentru mine însămi, ci şi pentru restaurant.

— Destul de corect, se ridică Josh, pornind spre uşă.

Ispitită să-l urmeze, până îşi aminti că avea pe ea doar sutienul şi chiloţii negri, Liss îl întrebă:

— Cum adică, destul de corect?

La uşă, Josh se opri. Întoarse capul spre ea, cu mâna sprijinită pe panoul masiv de brad:

— Adică, eu voi veni cu sugestii, iar tu vei avea dreptul să le respingi, dacă nu-ţi plac. Ştii că sunt un om rezonabil.

— O spui numai ca să te las să faci ce vrei tu.

— Ba nu, o spun fiindcă e clar că ai nevoie de încurajare. Şi pentru că o cred. Dacă nu vrei să schimbi ceva, spune, şi nu vom schimba.

— Nu erai la fel de maleabil când a fost vorba de propunerile de mobilă, îi aminti ea, în timp ce Josh reveea, aşezându-se din nou pe marginea patului.

Zâmbetul lui lent îi acceleră bătăile inimii.

— N-am ce face. În materie de stejar, sunt părtinitor.

Se aplecă spre ea, până ajunse cu gura la un milimetru de a ei:

— Şi în materie de tine.

Liss încercă să-şi aducă aminte cum se respiră.

— Ăsta-i alt avans?

— Cum adică, altul? i le atinseră buzele lui pe ale ei, într-un sărut uşor ca fulgul. Credeam că e primul pe ziua de azi.

Dar, evident, nu şi ultimul. Îi cuprinse ceafa în căuşul palmei şi o trase cu gura şi mai aproape, apăsându-i iarăşi buzele cu ale lui. Sâcâitor. Aţâţător.

— Eşti un tip foarte ciudat, murmură Liss, topindu-se sub atingerea lui.

— Iar tu eşti o femeie foarte frumoasă. Şi foarte alarmistă, numai pentru ce nu e cazul.

O sărută pe nas. Apoi, pe frunte. Şi pe obraji.

— Ce crezi că ar trebui să facem unul cu altul?

Încercând să nu se gândească la ceea ce voia cu el, Liss trase adânc aer în piept, pentru a se calma.

— Pariez că ai câteva sugestii.

— Am tot felul de sugestii, despre tot felul de lucruri. Totuşi…

Spre surprinderea ei, se întinse spre un scaun din apropiere, luă o mână de haine şi le puse lângă ea, pe pat.

— În momentul de faţă, aş propune să te îmbraci, până nu retractez promisiunea aia că nu fac dragoste cu tine atâta timp cât eşti derutată. Mai *eşti* derutată, cred?

— Foarte.

Nu minţea. Era *extrem* de derutată. În legătură cu el. Cu ei doi. Şi nu părea deloc să aibă şanse de a se lămuri, în viitorul apropiat.

Josh surâse şi ieşi, lăsând-o să se îmbrace. De cum părăsi dormitorul, Liss trase pe ea pantalonii de trening şi cămaşa bărbătească mai mare cu câteva numere. După două felii de pâine prăjită şi încă două cafele, se aşeză lângă el în maşină, pornind amândoi spre Lakeview.

Liss observă cu mirare că cea mai mare parte a mobilei fusese înlocuită deja. În salon se înşirau scaune noi din lemn de stejar, cu spătare de şipci şi perne bleumarin, lângă mesele de stejar proaspăt lăcuite.

— Astea par cam scumpe, spuse ea, în timp ce-şi trecea un deget peste unul dintre scaune, admirând textura netedă a lemnului.

— N-au fost ieftine, răspunse Josh, trăgând-o mai aproape. Dar au meritat preţul. Calitatea durează.

Oare *ei*, însă, aveau să dureze, se întrebă Liss, când ajungeau la frecuşurile administrării restaurantului?

— Deci, încercă ea să-şi reafirme optimismul dintotdeauna, cu ce începem?

— Găteşte-mi, îi ceru Josh, întinzându-i un şorţ.

Trezindu-i-se imediat bănuielile, în timp ce Josh se apuca să-i lege şorţul pe mijloc, din faţă, ceea ce-i cerea s-o înconjoare cu braţele, Liss se concentră asupra bărbiei lui proaspăt rase.

— Asta ce-i, un fel de probă?

— Dacă vrei s-o numeşti aşa… îi suflă el şuviţele bretonului de pe frunte. Dar nu pentru tine, aşa cum e clar că bănuieşti. Vreau să-mi prepari nişte feluri noi de mâncare, ca să putem hotărî, împreună, dacă fac parte sau nu din noul nostru menu.

Străduindu-se să-şi păstreze obiectivitatea, Liss îl întrebă:

— Ce să pregătesc?

— Deserturi?

Mai liniştită de această sugestie decât dacă i-ar fi cerut nişte apetitive noi şi pretenţioase sau feluri principale elegante, Liss îl privi lung:

— Ce gen?

— Ce-ai zice de *crêpes flambés* cu caise?

Înălţă o sprânceană:

— Ce ce? Ca să-mi spui că au gust de cauciuc ars?

— N-ai de gând să mă ierţi pentru asta, aşa-i? Lasă-le-ncolo de clătite. Cum ar fi să-mi faci o prăjitură cu brânză?

— Şi cu mai ce? Cu ciocolată? Sau ca pentru plebei?

Josh înghiţi sarcasmul fără să-şi mişte nicio geană.

— Cum preferi.

Hotărâtă să-i arate că putea să suporte criticile şi să înveţe din ele, Liss făcu reţeta prăjiturii cu afine a mamei

sale, sub privirile lui.

— Sugestii? întrebă ea, în timp ce Josh o urmărea în tăcere.

Ochii lui căprui se ridicară spre ai ei, iar Liss văzu că erau plini de admiraţie:

— Doar una, mică…

Îi ascultă propunerea de a mai adăuga vanilie şi puţină esenţă de migdale. Consimţind că ştia ce vorbea, Liss aplică de bunăvoie schimbările sugerate de Josh, în încă trei compoziţii.

Mă rog, mai mult sau mai puţin de bunăvoie. Destul de încrezătoare în propriile ei talente culinare, când era vorba de deseturi, pentru a-şi face cunoscute preferinţele, nu putea să nu-l pună la încercare pe Josh, ca să vadă dacă era sincer că nu insista tot timpul cu opiniile lui.

— Nu te opui intenţionat, numai ca să vezi cât de mult mă poţi forţa, nu-i aşa? o întrebă el, când Liss refuză să facă o mică ajustare în aluatul unei tarte cu ciocolată şi zmeură.

Josh se mulţumi să zâmbească, scoţând un cabernet.

— Cum ţi s-ar părea ăsta lângă fettuccine?

Clătină din cap:

— E roşu.

— Şi?

— Şi nu poţi servi vin roşu la paste făinoase cu sos de smântână.

— De ce nu?

Liss îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

— Nu pot vorbi în numele întregii lumi, dar la sosul de smântână prefer un vin mai slab. Mai degrabă un zinfandel alb.

Josh puse sticla de cabernet la loc în ladă.

— Să zicem că ai dreptate.

— Îmi dai dreptate fiindcă eşti de acord cu mine?

Parcă-parcă cedase prea uşor.

— Sau pentru că vrei să ai câştig de cauză la noapte?

— Îţi dau dreptate fiindcă nu contează prea mult pentru mine, îşi lăsă el pe masă farfuria cu paste. Şi pentru că vreau să am câştig de cauză la noapte.

Liss simţi că inima începea să-i bată mai tare, când Josh se apropie.

— Şi ce anume vrei să faci cu mine?

Îi arătă. Petrecându-şi braţele împrejurul ei, o reduse la tăcere cu un sărut prelungit care o pârjoli până la unghiile degetelor de la picioare.

— Zău că nu cred că e bine să facem asta aici, spuse ea, cu răsuflarea tăiată, când gura lui se retrase în sfârşit.

— Ai perfectă dreptate.

Şi schimbă imediat locul, trăgând-o după el într-un hol, unde începu s-o sărute iarăşi, la fel de meticulos.

Liss oftă, în timp ce trupurile li se contopeau, după ce o lăsase să respire.

— Cred că ăsta-i modul tău de a ajunge la un compromis.

— Ăsta e, îşi frecă Josh nasul de gâtul ei, făcându-i sângele s-o ia razna prin vene. Al tău care e?

— Voiam să propun cămara. Anthony şi cu mine suntem singurii care avem cheile.

Zâmbind, Josh îi muşcă uşurel clavicula.

— Îmi place ideea.

Liss oftă din nou.

— Cred că ăsta-i alt compromis din partea ta.

— Am să-ţi spun în ce privinţă nu accept niciun compromis.

Îşi simţi tot trupul începând să palpite, când Josh se apucă să-i exploreze brazda dintre sâni.

— În care?

— În aia ca noi doi să fim singuri, împreună, după ce

plecăm de-aici.

Liss îşi strecură degetele prin părul lui brunet, apropiindu-i capul de al ei.

— Şi cam ce crezi că vom face?

— Asta rămâne de negociat. Dar ar fi bine să implice cât mai multe atingeri şi o grămadă se sărutări, altfel n-ajungem la nicio învoială.

Şi îşi sublinie spusele cu un sărut apăsat.

Liss abia scosese cheia din uşă, după ce încuiase pentru seara aceea, când Josh o întoarse cu faţa spre el.

— La mine? întrebă. Sau la tine? Numai hotărăşte-te repede, pentru că autocontrolul oricui e limitat.

— Nu ştiu, se prefăcu ea nehotărâtă. Sunt puţin cam derutată…

Un sărut îi şterse zâmbetul de pe buze.

— Acum te-ai lămurit? o întrebă Josh cu glas răguşit, în timp ce Liss se ţinea de el ca să nu cadă.

— La mine, abia bâigui ea. E mai aproape.

— Gata, eşti sigură?

— Că ce, că e mai aproape?

— Nu. Că o doreşti.

— Ce să doresc? întrebă ea, chipurile nedumerită, bucurându-se să fie stăpână pe situaţie, fie şi doar puţin timp, fie şi în vreme ce propriul ei trup pretindea un contact mai strâns.

— Stai să-ţi arăt.

Şi o sărută până nu-şi mai aduse aminte cum o chema, apoi o duse cu maşina acasă. Oprindu-se în uşă, se opri s-o sărute pe întuneric. O îmbrăţişă şi o sărută de i se tăie respiraţia, refuzând să-i mai dea drumul.

Înăuntru, nici nu se mai deranjară să aprindă luminile. Porniră spre dormitor, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, cu gurile sudate în văpaia pasiunii.

Ajungând în dormitor, Josh închise uşa cu piciorul, în

timp ce mâinile i se repezeau la nasturii bluzei ei.

— Nu e nevoie să închizi uşa. Aici nu e nimeni, îi spuse Liss, respirând cu gâfâieli repezi, în timp ce o dezbrăca grăbit.

— Nu vreau să risc.

Josh îşi auzi răguşeala din glas şi ştiu că era pe cale să-şi piardă controlul.

— Te vreau numai pentru mine.

De-o veşnicie o dorea. Dorea s-o iubească. Şi să fie iubit.

Mâinile lui îi neteziră cămaşa peste umeri, simţind ca o durere fizică în trup dorinţa de ea. De a deveni una cu ea.

— Doamne, Liss.

Îşi îngropă chipul în părul ei înmiresmat, savurându-i senzaţia pielii. A părului. A gurii. O gusta toată, în timp ce-i arunca fusta pe podea, după care îşi duse mâinile la încheietoarea sutienului.

— Eşti minunată.

— Nici tu nu eşti prea rău, şopti ea, cu respiraţia rapidă şi neregulată.

— Nu prea rău? îi muşcă el uşurel lobul urechii, cu reproş.

— Al naibii de bun, se corectă Liss, înăbuşindu-şi un geamăt, în timp ce Josh îi înconjura urechea cu limba.

— Vezi cum vorbeşti, o dojeni el, scoţându-i sutienul; apoi, blugii; şi chiloţii. Mă şochezi.

Liss clătină din cap:

— Nu-i adevărat. Pe tine nu te şochează nimic. Ăsta-i unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.

Se lipi de pieptul lui gol.

— Cu tine, pot fi eu însămi. Nu e nevoie să mă prefac neputincioasă. Sau dependentă.

— Între noi, nu vor mai fi jumătăţi de adevăruri sau

evaziuni, îi promise Josh, în timp ce trăgea de propriile-i haine, culcând-o pe pat împreună cu el.

— Nici haine? întrebă Liss, desfătându-se cu masculinitatea şi puterea lui, în timp ce se lăsa deasupra ei cu toată greutatea.

— Obrăznicătură, o certă el, potrivindu-se peste făptura ei gingaşă. Ce-o să mă fac eu cu tine?

— Vino mai aproape, îi ceru ea cu voce senzuală, cuprinzându-l cu braţele, şi-am să-ţi fac câteva propuneri.

După aceea, cuibărită în braţele lui Josh, Liss reflectă la cele întâmplate. La ceea ce simţea pentru el. La ce simţea pentru relaţia dintre ei. Nu era buldozerul la care se aşteptase. De fapt, era mult mai sensibil decât şi-ar fi imaginat vreodată. Şi cu toate că n-ar fi crezut-o în urmă cu o zi, două, se părea că legătura lor avea şanse de reuşită.

Îl iubea. O iubea şi el. Chiar dacă nu erau întotdeauna de acord, ceea ce rareori se întâmpla între doi oameni cu opinii ferme, învăţaseră să accepte compromisul. Să discute şi să ajungă la o soluţie.

Amândoi se schimbaseră. Se schimbau. Josh învăţase să fie mai înţelegător şi mai puţin critic. Iar Liss învăţase că putea fi eliberată şi independentă, acceptându-i în acelaşi timp ajutorul. Iar asta, numai fiindcă un om căruia îi plăcea să fie stăpân pe situaţie era în acelaşi timp capabil de compromisuri şi de a împărţi responsabilităţile.

Semănau mult, îşi dădu ea seama, în toate modurile care contau. Prin urmare, surprinză fu cu atât mai mare când, peste câteva zile, se dezlănţui haosul.

Totul începu când Josh anunţă că mai voia să facă o singură schimbare la Lakeview. Modelul de menu.

Liss presupunea că n-ar fi trebuit să se mire. La urma urmei, schimbaseră deja interiorul restaurantului, ca să nu

mai menţioneze şi mâncărurile care erau servite. Era o propunere firească, dar fatală.

Conştientă că Josh nu se mărginise doar să supervizeze construirea grădinii cu arcade, ci bătuse şi el cu ciocanul câteva ore în şir, Liss stătea la tejgheaua din faţă, când Josh se apropie de ea.

Aprinzând lampa antică pe care o ajutase s-o aleagă, o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— Am ceva să-ţi arăt, spuse el, întinzându-i un exemplar al noului menu.

Din felul cum se comporta, Liss ştiu că se aştepta să-l aprobe.

Încercă să-şi păstreze vederile largi, în timp ce inspecta lista realizată profesionist, cu un desen în peniţă al restaurantului pe copertă.

— Am angajat un grafician local să-i dea un nou aspect, spuse Josh, văzând că nu-i răspundea imediat. Cum ţi se pare?

Liss nu ştia ce să spună. Presupunea că ar fi trebuit să se aştepte. Dar, din moment ce Josh nu adusese vorba, amânase şi ea să se gândească la asta. Pe bună dreptate.

I-l înapoie:

— E foarte frumos, dar n-aş zice că merge.

Vizibil surprins, însă părând să creadă că glumea, Josh îi întinse încă o dată meniul:

— De ce?

— Nu pot, i-l dădu ea iarăşi înapoi.

— De ce nu? repetă Josh, fără să se lase.

Atât de necăjită încât abia mai putea vorbi, Liss îşi făcu de lucru cu nişte hârtii lângă casa de marcat.

— De-aia.

— De care?

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi pună în ordine gândurile învălmăşite.

— N-ai înţelege.

— De ce n-aş înţelege?

— Fiindcă n-ai înţelege, şi gata.

— Din cauza lui Ray, a-i aşa?

Liss ştia că ar fi trebuit să se aştepte şi la asta. Dumnezeu îi era martor că se folosise de Ray ca scuză ori de câte ori încercase cu disperare să-şi mai păstreze măcar cât de cât controlul asupra situaţiei.

— De ce? Te temi că lui Ray nu i-ar plăcea?

Neavând idee cum să-i explice ceea ce simţea, Liss se opri în sfârşit din lucrul cu hârtiile, ridicând privirea spre el:

— Ştiu că vrei ceea ce consideri tu că merge cel mai bine. Dar nu ştii ce simt eu.

— Nu ştiu decât că mă iubeşti şi că te iubesc şi eu. Altceva nu contează.

— Asta contează, insistă ea. Pentru mine.

Îl văzu străduindu-se să înţeleagă.

— Nu vrei să refacem lista?

— Nu e vorba de ce vreau eu şi ce nu, luă ea lista originală a Restaurantului Lakeview, care era simplă, chiar amatoricească, în comparaţie cu cea nouă. Pur şi simplu, nu pot s-o arunc la gunoi.

— De ce?

Aproape sigură că avea să urle dacă Josh mai întreba o singură dată „de ce?”, Liss mărturisi în sfârşit:

— Fiindcă a conceput-o Ray, de-aia.

— Înţeleg.

Josh îşi înfundă pumnii în buzunarele pantalonilor, dar privirea lui nu se desprinse nicio clipă de faţa ei.

— Ce vezi? îl întrebă, deloc sigură că înţelegea, din moment ce nu era sigură nici că el îi înţelegea starea.

Glasul lui Josh era scăzut. Şi plin de regret.

— Înţeleg că e vina mea. Te-am luat prea repede. În

fond, n-a trecut decât un an. Însă, chiar şi aşa, sperasem că ai trecut peste pierderea lui. Dar nu e adevărat, nu-i aşa?

Liss simţi o durere interioară.

— Ştiam că n-ai să înţelegi.

— Cum aş putea înţelege, când nu vrei să-mi vorbeşti?

— Tu nu vrei să-ţi vorbesc, răspunse ea, încercând cu disperare să găsească o cale de a-i explica. Vrei să fiu de acord cu tine. Şi nu pot. Nu şi în privinţa asta.

Ştia că îl rănise, după felul cum o studia în tăcere. Când în sfârşit vorbi, glasul lui era încordat.

— Îmi pare rău că gândeşti aşa. Cred că n-a mai rămas nimic de spus, aşa-i? E clar că ai nevoie de mai mult timp şi de mai mult spaţiu.

Aplecându-se înainte, o sărută pe frunte:

— Să ai grijă de tine, Liss.

Apoi, se răsuci şi plecă, ieşind pe uşă.

— Care-i problema?

Surprinsă de glasul din spatele ei, Liss se întoarse, pentru a-l vedea pe Rob privind-o îngrijorat.

Ridică din umeri, cuprinsă de durere.

— Nimic. Totul.

— A, cu asta m-ai lămurit. Lasă-mă să ghicesc. Farrington vrea ceva, iar tu consideri că nu poţi fi de acord.

— Vrea un model nou de menu, recunoscu Liss, abia capabilă să vorbească.

— Iar tu ai spus…?

— Am spus că nu pot să-l schimb.

— De ce?

În faţa opacităţii lui Rob, Liss scoase un oftat de exaspeare.

— Ştii bine de ce. E ultimul lucru care mi-a mai

rămas de la Ray. Am schimbat interiorul. Am schimbat ceea ce servim…

— Schimbaseşi deja ceea ce servim, îi atrase atenţia Rob, rezonabil. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-ai făcut.

— Din necesitate. Nu eram în stare să gătesc la fel ca Ray. Nu am talentul lui.

— Şi nu crezi că şi schimbarea modelului de menu e o necesitate? clătină el din cap, uimit. Ce vreau să spun, Liss, uită-te la el. Şi eu l-am iubit pe Ray. A fost fratele meu. Dar desenaor nu era şi-o ştim amândoi.

O privi o clipă în tăcere.

— Ştii ce cred eu? Cred că ţi-e frică.

— Nu fi ridicol. De ce mi-ar fi mie frică?

— Să faci ultimul pas. Cu restaurantul. Şi cu Farrington.

Tăcu un moment.

— Oare greşesc dacă presupun că n-ai vrut nici măcar să discuţi despre schimbarea listei?

Liss ezită.

— I-am spus că Ray o proiectase. Atâta tot.

— Iar el, evident, a presupus că refuzul tău de a o schimba e din cauza lui Ray, când amândoi ştim că Farrington e motivul. Spune-mi un lucru. Îl iubeşti?

— Nu. Da. Nu ştiu…

Se opri.

— Da, reluă ea, în cele din urmă. Îl iubesc.

— Şi eşti dispusă să-l pierzi doar pentru un lucru făcut de Ray – într-o noapte, dă-mi voie să-ţi amintesc – numai fiindcă nu aveaţi bani ca să angajaţi un grafician profesionist să vă deseneze meniul?

Liss trase adânc aer în piept, încercând să-şi imagineze viaţa fără Josh. Încercând să-şi închipuie cum s-ar fi întors la existenţa dinainte.

— Nu vreau să-l pierd pe Josh, spuse ea, cu sinceritate. E cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Se opri.

— Nu că Ray şi cu mine n-am fi…

Rob îi puse un deget pe buze, împiedicând-o să termine.

— Ştiu cum stăteau lucrurile între tine şi Ray. Nu e nevoie să te scuzi. Nici să explici. Ray era un buldozer de om. O ştim amândoi. Asta nu înseamnă că nu l-am iubit, dar nici el nu prea stătea să ne ceară părerile în toate cele. Atunci, a fost în regulă. Amândoi eram tineri şi lipsiţi de experienţă într-ale lumii. Dar, de la moartea lui, a trebuit să ne maturizăm mult. Să apucăm hăţurile în mâini. Niciunul dintre noi nu mai e acelaşi pe care l-a lăsat Ray în urmă. Am fost nevoiţi să luăm multe hotărâri, de când a murit el.

Tăcu un moment.

— Cred că trebuie chiar acum să iei una.

— Care?

— Trebuie să te decizi dacă-l iubeşti sau nu pe Farrington destul ca să laşi în urmă trecutul, o dată pentru totdeauna. Ray nu mai e aici. Farrington, da.

— N-am crezut niciun moment că-l simpatizezi.

Rob zâmbi:

— Nici nu l-am simpatizat, la început. Nu-mi plăcea cum credeam că era. Dar ştim amândoi că nu poţi judeca omul după aparenţe. Şi nici criticul nu-l poţi judeca, până nu priveşti dincolo de meseria lui. Şi-n plus, întinse el mâna, apucându-i şuviţă de păr, se vede clar că omul ăsta e nebun după tine. Ar fi capabil de orice.

Liss înălţă o sprânceană, sceptică:

— De unde ştii?

— Nu şi-a sacrificat numai timpul şi eforturile pentru

restaurantul tău, ci şi-a pus şi banii la bătaie. Dacă nici asta nu e iubire, atunci nu ştiu ce e.

— A făcut-o, sublinie sec Liss, fiindcă intenţionează să preia conducerea.

Rob clătină din cap:

— Ar fi putut să cumpere Restaurantul Firestone, dar n-a făcut-o. Şi Dockside-ul ar fi putut să-l cumpere, şi n-a făcut-o nici pe asta.

— E îndrăgostit de provocări.

— De tine e îndrăgostit, i-o întoarse Rob. Şi îl iubeşti. Cred că nu se pune decât o singură întrebare: ce ai de gând?

Capitolul cincisprezece

În seara aceea, ştiind că Rob avea dreptate, Liss plecă nefericită spre casă, pe jos. Încă nu-i venea să creadă că lăsase un fleac ca un *menu* să-i despartă pe ea şi Josh. Ce era un menu, la urma urmei? O hârtie scrisă cu cerneală.

Aşezată pe canapea, începu să contemplee podeaua, în timp ce-şi plimba mâna peste materialul bleumarin al pernelor, şi deodată ştiu perfect unde trebuia să se ducă. Şi ce avea de făcut pentru a remedia situaţia. Trebuia să-l găsească pe Josh. Trebuia să-i vorbească. Dacă el mai era de acord să discute cu ea.

Luându-şi cheile, intră intempestiv în garaj, hotărâtă să-şi pună în funcţiune recalcitranta maşină chiar şi dacă trebuia s-o ia în şuturi. Dar, spre surprinderea ei, motorul porni de la prima încercare. Nesigură dacă să aibă încredere în Porsche, chiar dacă părea să meargă atât de lin încât mai că nu torcea ca o pisică, demară încet ca melcul spre vila lui Josh, pentru a sta de vorbă cu el.

Parcând maşina, se apropie de uşa din faţă şi ciocăni. O dată. De două ori. Niciun răspuns.

Refuzând să se dea bătută, ocoli până în spatele casei, unde-i zări grădina de plante medicinale, îngrijită cu migală. Şi grădina de flori, la fel de ordonată.

Când zări vaza cu boboci multicolori prin veranda îngrădită, Liss clătină din cap cu uimire. Era clar că Josh nu se mărginea doar să sădească florile, ci le şi culegea ca să şi le pună pe masă. Şi ea îl crezuse insensibil?

Mai hotărâtă ca oricând să-l vadă şi să îndrepte lucrurile, încercă să deschidă uşa din spate, aşteptându-se să fie încuiată. Nu era.

Împingând-o încet, îl strigă. Nimic. Simţindu-se în chip curios ca acasă, nu ca o intrusă, porni prin *living room*, observând cu uimire un lucru pe care nu-l mai văzuse. O colecţie de animale în miniatură, la fel ca a ei.

Curioasă să vadă şi restul casei, întrucât Josh nu i-o prezentase în seara când rămăsese la el peste noapte, Liss intră în cabinet. După cum arăta biroul se vedea clar că acela era locul de muncă al lui Josh. Ordina n-o surprinse, dar premiile, da. Pe toate rafturile bibliotecii, înghesuite dar nu etalate ostentativ, se înşirau numeroase diplome şi trofee. Unele, remarcă ea, erau premii la concursuri de artă culinară, dar altele fuseseră decernate pentru opere de binefacere. Acte de generozitate arbitrare.

Simţind că o durea inima, Liss reveni în living, încredinţată că se înşelase în privinţa lui. Nu era un om indiferent şi nedrept, cum încercase ea la început să se convingă. Dimpotrivă, probabil că era de două ori mai sensibil şi iubitor decât cel mai bun pe care îl cunoscuse vreodată în viaţa ei. Cu siguranţă, mai altruist decât crezuse ea. Şi se părea că îl pierduse.

În drum spre ieşire, constată că pubelele de gunoi de lângă terasa din spate erau pline. Îi atrase atenţia o sticlă

goală de vin. Era o etichetă neobişnuită pentru o cramă locală, Sapphire Hills. Nu făcea parte dintre vinurile pe care le cumpăraseră în timpul turneului lor de degustare.

Scoţând-o, studie eticheta. Desenul era frumos lucrat, în acelaşi stil cu noul model dorit de Josh pentru lista de bucate de la Lakeview. Nedumerită, întoarse sticla şi citi inscripţia de pe spate.

Nu era nimic extraordinar. Obişnuitele informaţii despre modul cum se fermentase vinul, după care, în partea de jos apărea numele podgoreanului şi semnătura. John Farrington.

John *Farrington*!

Stupefiată, Liss îşi dădu seama că trebuia să fie o rudă de-a lui Josh. Tatăl lui, eventual? Pomenise faptul că tatăl lui, cândva, avusese o vinărie. Şi mai menţionase, îşi spuse ea în glumă, că avea de gând să-şi aducă mama la Lakeview, când încerca s-o convingă să renoveze restauratul.

Dar niciun moment nu-i trecuse prin minte că părinţii lui locuiau în apropiere.

Revenind la maşină, Liss scoase harta regiunii, cea care arăta unde se găseau cramele. Găsi cuvintele *Sapphire Hills* în locul unde se aştepta cel mai puţin şi-şi dădu seama imediat că, în timpul picnicului de după degustarea de vinuri, stătuseră practic în podgoria familiei.

Al naibii şmecher, îşi spuse ea, cu admiraţie.

Întotdeauna mai apărea încă ceva neaşteptat de descoperit în legătură cu el. Mereu îi era rezervată câte o nouă surpriză.

Liss se hotărî să-i facă şi ea o surpriză.

Poni spre via Sapphire Hills şi, evident, văzu numele Farrington pe cutia de scrisori a casei din susul colinei. În faţă era parcat Corvette-ul negru al lui Josh. O anexă a

cramei, pe trei sferturi construită, avea o pancartă care anunţa: ÎN CURÂND – TERASA RESTAURANT.

Adunându-şi curajul, nesigură ce anume avea să spună sau să facă, convinsă numai că trebuia să-l vadă pe Josh, bătu încet în uşă.

Veni să-i deschidă o femeie înaltă şi frumoasă, trecută de cincizeci de ani, cu ochii lui Josh şi o versiune feminină a gurii lui.

Liss îi întinse mâna:

— Bună seara. Sunt Liss Harding.

Zâmbi, încercând să-şi ascundă nervoziatea.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Farrington.

— Numeşte-mă Jayne, o întâmpină femeia cu un surâs cald. Liss, mă bucur atât de mult că te cunosc în sfârşit.

În sfârşit?

— Ştii cine sunt? întrebă Liss, surprinsă.

— Doamne, cum să nu ştiu? Aud încontinuu de tine, de când te-a cunoscut Josh. Zile întregi, abia dacă l-am auzit vorbind despre altceva.

Deschise uşa larg.

— Intră, draga mea. Dacă instinctele mele materne funcţionează corect, voi doi aveţi ceva de discutat.

— De ce crezi asta? o întrebă Liss, în timp ce cealaltă femeie închidea uşa cu încrustaţii complicate, conducând-o într-un hol imens, cu dale de teracotă.

Jayne Farrington păru amuzată:

— Fiindcă, unu, nu pari genul de femeie care vine de obicei la părinţii unui bărbat ca să se prezinte. Doi, pentru că de-acum o oră două, când a venit, Josh arată de parcă i-ar fi dat cineva un şut în fund. Şi, trei, fiindcă el şi tatăl lui stau de-o jumătate de oră pe terasă, discutând despre pericolele de a fraterniza cu femei încăpăţânate. Cred că se compătimesc reciproc. Mult o să le mai şi folosească,

adăguă ea, conspirativ, făcându-i cu ochiul. Dacă şi-ar fi dorit nişte smiorcăite, e plină lumea de ele. Dar, din moment ce nu şi-au ales niciuna…

Tăcu un moment, apoi o întrebă:

— Ce ţi-a spus Josh despre mine şi tatăl meu?

— Josh mi-a spus că ai opinii cam ferme, răspunse Liss, aproape pe un ton de scuză, dar eu am crezut că mă tachina numai, fiindcă protestam faţă de renovarea restaurantului.

— Liss, draga mea. Habar n-ai cât de ferme îţi devin opiniile, până nu trăieşti cu un Farrington aşa, ca la vreo zece, douăzeci de ani. E bine să ştii asta, înainte de a te mărita cu unul dintre ei. Există şanse ca tu şi Josh să vă căsătoriţi? o întrebă ea, fără nici cea mai mică ezitare.

— Nu sunt sigură, răspunse Liss, dar cred că există posibilităţi clare.

— Bun, zâmbi aprobator Jayne. Pari să fii tocmai femeia potrivită pentru el. Întotdeauna a fost un copil recalcitrant.

Răspunzându-i la zâmbet, Liss o însoţi pe mama lui Josh spre terasa cu vedere peste vie şi lac.

Aruncând o privire nervoasă către Josh, care la apariţia lor se ridicase neliniştit şi o privea cu prudenţă, Liss zâmbi când îi fu prezentată tatălui său. John Farrington se ridicase şi el, privind-o cu admiraţie vizibilă.

— Îmi face impresia unei femei cu opinii cam ferme, fiule, conchise el, zâmbind.

— Este, tată. Încăpăţânată foc.

— O iubeşti?

— Da, tată. Mă tem că da.

— Şi ce ai de gând?

— Să mă-nsor cu ea, tată. Dacă mă vrea.

Liss privi de la Josh la tatăl lui, apoi din nou la Josh.

— Aveţi de gând să mai discutaţi mult despre mine ca

şi cum n-aş fi de faţă? întrebă ea.

John Farrington îi zâmbi şi mai larg:

— Nouă, celor din neamul Farrington, ne place viaţa pe muchie de cuţit. Bine ai venit în familie, Liss.

O îmbrăţişă scurt, apoi se scuză, împreună cu mama lui Josh, şi-i lăsară singuri.

Josh se rezemă de balustrada terasei, privind-o un moment.

— De unde-ai ştiut unde eram? o întrebă el în cele din urmă.

— Am scotocit prin vila ta. E bine că îţi arunci în ordine deşeurile la pubelă, altfel rămâneam fără niciun indiciu.

Văzându-l că se încrunta nedumerit, îi explică mai departe:

— Sticla de vin. Ţi-am umblat prin gunoi.

— Aha, zâmbi el vag, dar amuzat. Urât din partea ta.

— Eram disperată.

— O femeie disperată. Genul meu favorit.

— Şi mai sunt şi exasperată. Cum de n-ai propus niciodată să trecem pe la podgoria familiei tale, când căutam vin pentru Lakeview?

— Atunci, nu voiam să ştii cine sunt.

— Dar pe urmă, când am aflat…?

— Voiam să amân vizita ta aici. Mă temeam că, dacă vedeai că-mi construiam un restaurant propriu, ai fi putut crede că-mi concepeam cronicile astfel încât să elimin concurenţa. Sau, mai rău, să vezi în mine un concurent. Deja păreai intimidată că trăiai în umbra lui Ray. N-am vrut să crezi că urma să stai şi într-a mea. În plus, îşi strâmbă el gura, părinţii mei sunt cam încăpăţânaţi. Tind să pună musafirii pe fugă.

— Sunt obişnuită cu oamenii încăpăţânaţi, îl informă Liss. Ba chiar, am o slăbiciune pentru bărbaţii

încăpăţânaţi.

— Nu mai spune. De ce?

— Sunt îndrăgostită de provocări.

Josh zâmbi:

— Serios?

— Şi de tine.

— N-o spui numai fiindcă vrei ceva de la mine, aşa-i?

— O spun fiindcă ăsta e adevărul. Şi, adăugă ea, pentru că vreau ceva de la tine.

— Ce anume?

— O şansă de a discuta. Îmi plac părinţii tăi, mai spuse Liss, când Josh nu răspunse imediat.

— Din felul cum aţi apărut aici tu şi mama, mi-aţi făcut impresia că v-aţi împrietenit pe loc. Şi, ce ţi-a spus mama mea despre mine?

— Că ai fost un copil recalcitrant şi nu te-ai schimbat prea mult. Cred că pot fi de acord cu părerea asta.

Josh o luă de mână, trăgând-o mai aproape.

— Sperai să mă schimbi?

— Nu, simţi ea o strângere de inimă. Îmi placi aşa cum eşti.

— Serios, Ali? Şi tu îmi placi mie aşa cum eşti.

Strângând-o la piept, o sărută, savurându-i gura, gustul. În sfârşit, ridicând capul, îşi trecu mâna peste părul ei, cu un gest mângâietor.

— Putem ajunge la un compromis în problema listei de bucate?

Liss întoarse capul, astfel încât mâna lui să-i ajungă pe obraz.

— Ce-ai propune?

— Cum ar fi să sărbătorim vechiul, instigând noul?

— Nu înţeleg.

— Am putea pune vechiul menu în ramă, într-un loc vizibil pe peretele din antreu, iar noul model să-l folosim la

servit. Mă gândeam că, dacă tot am început, am putea să schimbăm şi numele restauratului.

Ştiind că o spusese numai ca să-i vadă reacţia, Liss îl privi gânditoare:

— La ce nume te gândeşti?

— Ce zici de „La Ramón”?

Avu senzaţia că-i exploda inima.

— Ai face tu asta?

Josh îi mângâie cu drag şuviţele de păr din jurul feţei.

— Aş face orice, ca să fii fericită.

— În cazul ăsta… Cred că ar fi mai bine să-l numim „La Joshua”.

— Ai face tu asta?

— Aş face orice, ca să fii fericit, replică ea, ştiind că învăţase cea mai importantă lecţie din toate. Că uneori, oricât de mult ai preţui trecutul, trebuie să-l laşi în urmă.

Josh surâse, strângând-o la piept cu atâta putere încât trupurile li se contopiră.

— Atunci, de ce n-am cădea la un compromis, lăsându-l să se numească Lakeview? Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta.

Liss se clătină la pieptul lui.

— Mai am o întrebare pentru tine.

— Vrei să ştii de unde am banii.

Îl privi surprinsă:

— De unde-ai ştiut?

— Fiindcă, dacă tu ai începe să-mi completezi cecuri, şi eu aş vrea să ştiu acelaşi lucru.

— Deci, îmi spui? Sau va trebui să ghicesc?

— Mi-e jenă să-ţi spun. Tatăl Moirei era mare mahăr pe Wall Street. M-a simpatizat tot timpul, chiar dacă fiica lui a ajuns să mă dispreţuiască.

— Aşa că ţi-a dat câteva idei, iar tu ai câştigat câţiva bănuţi la bursa acţiunilor.

— Nu, îşi rezemă Josh bărbia pe capul ei. Mi-a dat câteva idei, iar eu am început să câştig o groază de bani. Sume penibil de mari. Mi se pare cel mai firesc lucru să-i cheltuiesc cu folos. Dumnezeu mi-e martor că n-am făcut nici cel mai mic sacrificiu ca să-i câştig.

— Mă uimeşti.

— Uneori, mă uimesc şi pe mine însumi. Mai ales când fac prostii. N-am nicio scuză pentru că ţi-am ascuns adevărul atâta vreme.

— Nu-ţi face griji, îl cuprinse ea cu braţele pe după mijloc. Plănuiesc să ţi-o plătesc ani de zile de-acum încolo.

— À-propos de planuri… Am câteva pentru viitor, pe care trebuie să le discutăm.

— Ce planuri? se interesă Liss, desfătându-se cu senzaţia apropierii lui, dorind să poată fi şi mai aproape.

Josh se mulţumi să zâmbească.

— Vei vedea.

Salata merita două furculiţe – cu îngăduinţă.

Ridicând furculiţa încărcată cu frunze, Liss îl privi pe Josh peste mica masă.

— De fapt, *ce* conţine garnitura salatei aseia? îl întrebă, stăpânindu-şi un fior.

Josh mai luă o îmbucătură.

— Mi se pare că are gust de anşoa. O slăbiciune a bucătarului de-aici. De ce oare, Dumnezeu ştie.

Dând din cap, Liss muşcă fără curaj din apetitiv.

— Ce notă ai da piureului de cartofi?

Josh privi piureul, servit într-o jumătate de portocală golită de miez, cu marginea încreţită.

— I-aş da cinci furculiţe pentru prezentare, dar numai trei pentru gust. Are cocoloaşe.

Liss confirmă din cap.

— Am auzit că ieri au avut o creştere de tensiune

care le-a ars câteva dintre instalaţiile electrice.

— Aha, începu Josh să-şi revadă sentinţa. Atunci, le dau patru pentru efort şi nu pomenesc de gogoloaie. Piureul pasat de mână merge în familie, de Thanksgiving, dar e o nenorocire când îl faci în cantităţi mari. De ce zâmbeşti?

— } le îţi zâmbesc, răspunse Liss, înfigând furculiţa într-o boabă de fasole verde cam ofilită.

— De ce?

— Fiindcă îmi place să te văd lucrând. Parcă aş avea în faţă un Solomon al zilelor noastre. Niciodată n-am văzut un om atât de chinuitor de hotărât să fie obiectiv.

Josh rostogoli prin farfurie o căpăţână de arpagic.

— Slavă Domnului că nu trebuie să umblu cu ameninţări ca să-mi fac meseria. Ajunge dor să supravieţuiesc boabelor de fasole verde fleşcăite şi biftecurilor ca talpa.

— Dick Mregor nu ţi-ar fi cerut părerile, sublinie Liss, dacă era de părere că toate se fac ca la carte. În orice caz, desertul o să-ţi placă. Bucătarul e specialist în prăjitura cu brânză, ciocolată şi amaretto.

— De unde ştii?

Îi surâse:

— Am băgat un ochi la bucătărie.

— Că tot veni vorba de deserturi, şi mie îmi place să te văd cum lucrezi.

— Credeam că produsul finit îţi place.

— Ăla e suplimentul. Cred că a fost inspirată ideea de a deschide o cafenea-cofetărie, îi zâmbi el, chipurile în beatitudine. Mă bucur că mi-a venit.

Liss îşi dădu ochii peste cap, amuzată. După o auto-analiză intensivă, ajunsese în sfârşit la concluzia că, deşi nu voia să piardă Restaurantul Lakeview, nici să-l administreze nu-i făcea prea mare plăcere. Aşa că, până la

urmă, îl întrebase pe Josh dacă i-ar fi plăcut să-l preia el. Întrucât Josh construia cafeneaua „La terasă” sperase să lase conducerea Restaurantului Lakeview în seama lui Rob, iar ea să se ocupe în continuare de deserturi.

Dar Josh, ca un renovator incorigibil ce era, o convinsese în mai puţin de-o lună să construiască alături o cafenea mică, numită „Simple deserturi”, unde oamenii puteau veni pentru o cafea şi o prăjitură. Cofetăria era copilul de suflet al lui Liss, iar Josh a devenit cel mai fidel client al ei.

Însă nici chiar după inaugurarea cafenelei „La terasă”, unde se serveau sandvişuri uşoare, pe lângă deserturile lui Liss, Josh nu s-a mulţumit să se culce pe lauri.

Nu peste mult, a propus să formeze Asociaţia Restaurantelor Finger Lakes, pentru a se consulta cu celelalte localuri din zonă şi a le ajita şi pe ele să atingă cele mai bune rezultate.

— Mi-a plăcut ideea ta de a concepe o operă de caritate cu „reţete cardiace dietetice” pentru toate restaurantele locale, spuse Liss, plină de iuire şi admiraţie faţă de tendinţa spre fapte bune a lui Josh.

Ridică din umeri:

— Am dat bani pentru o cauză dreaptă şi le-am oferit tuturor bucătarilor din apropiere impulsul de a-şi folosi creativitatea. Cu toţii vom avea de câştigat.

— Anthony a fiert în suc propriu o săptămână, rămânând după ora închiderii, încercând să găsească reţete originale şi sănătoase. Cred că, la început, s-a simţit învins că nu putea folosi unt şi smântână.

Josh zâmbi:

— O vreme, a părut cu nervii la pământ, dar şi-a revenit până la urmă. Lintea lui cu ardei merită premiul întâi. Şi, à-propos de regimuri igienice şi absenţă a untului

şi smântânii… Mă gândeam că a fost o idee inspirată să numeşti partea de deserturi a formulei „Nimicuri dulci”. N-am ştiut niciodată că poate exista şarlotă fără grăsime, necum să mai fie şi aşa de delicioasă.

Ridică o sprânceană, întrebător:

— La ce te gândeşti?

Liss zâmbi:

— Mă gândesc că eşti minunat. Şi, întâmplător, nu ştii cumva cum de mi s-a reparat maşina?

— Păi…

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. A făcut-o echipa de la Flint?

— Da’ cine altcineva? Când şi-au dat seama că grădina n-avea să ia atâta timp cât crezuserăm iniţial, şi-au oferit serviciile. Să-i fi văzut cum lucrau. Era un spectacol nemaipomenit.

— Cred că e mai bine că nu i-am văzut, conchise Liss. Întâmplător, nu i-ai angajat tot pe ei să ne pregătească şi nunta, săptămâna viitoare?

Josh făcu o mutră nevinovată:

— Trebuie să răspundă cineva şi de partea distractivă, acum când Mary Lee a plecat la colegiu. Ia-o aşa. Dacă, după ceremonie, cuiva nu-i va porni maşina, suntem acoperiţi.

Liss clătină din cap:

— Poate te-ai oferit şi să-i dai de lucru vreunuia, sau tuturor, după ce-şi termină şcoala?

— Vom avea nevoie de mai multe ajutoare, dacă afacerile continuă în ritmul în care-au început. Şi au nevoie şi ei de încurajare. M-am gândit că ar avea mai mari şanse să-şi termine studiile, dacă sunt stimulaţi cu ceva. Majoritatea sunt incredibil de încăpăţânaţi şi recalcitranţi. La fel ca tine.

Liss pufni:

— Las’ că ştii tu mai bine ce-i aia încăpăţânare şi recalcitranţă. În viaţa mea n-am văzut un om mai hotărât să iasă toate numai cum vrea el.

— Cu tine, mi-ar plăcea mult să iasă cum vreau eu. În clipa asta. Ce zici, mergem într-un loc liniştit, să discutăm?

Privirea lui îi făcu inima să resară.

— Cred că e cazul ca mai întâi să-l salutăm pe patron şi să-i prezentăm criticile. Va avea nevoie de timp ca să se pună la punct, până se hotărăşte să-i facă o vizită noul cronicar culinar al ziarului. Mai planifici multe acte arbitrare de generozitate, pentru viitorul apropiat?

— De actele arbitrare de generozitate, nu ştiu ce să zic… coborî glasul lui Josh până la un murmur senzual, în timp ce-i apuca mâna şi o ridica la buze. Dar planific o mulţime de sărutări arbitrare.

În ochii lui Liss se reflecta dragostea care strălucea într-ai lui Josh.

— Nu cumva încerci să mă seduci, ca să-ţi dau reţeta mea secretă de prăjitură cu brânză flambată?

Zâmbetul lui fu la fel de răutăcios, pe cât erau de lungi iernile din nordul statului New York.

— Aş face eu una ca asta?

— Eşti un caz fără speranţă, conchise Liss, zâmbindu-i, în timp ce o ajută să se ridice de pe saun.

— Îndrăgostit de tine fără speranţă, îi murmură el la ureche.

Şi aşa avea să fie întotdeauna

— *Sfârşit*